

บนทะเลทรายที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นสมรภูมิรบอันยิ่งใหญ่ระหว่างกองทัพ
ไทโรกับกองทัพพันธมิตรแห่งทวีปตะวันตก ซากสงครามถูกเก็บกวาดเรียบร้อย
แต่ใต้พื้นทรายยังมีซากศพถูกฝังอยู่อีกเป็นจำนวนมาก

ไวเวิร์นยืนหลับตา สูดกลิ่นของความตายราวกับกินอาหารมื้อกลางวัน
เพราะที่นี่คือแหล่งพลังสำคัญของเทพสงครามอย่างเขา

คิวน่านำปรากฏตัวขึ้นขัดจังหวะ

“คิดว่าแปลกอยู่เหมือนกันที่ช่วงเกิดสงครามท่านไม่โผล่หน้ามาเลย ที่แท้
ก็รอเก็บเกี่ยวที่เดียวแบบไม่ต้องเปลืองแรง” คิวน่านำทักอย่างปกติ

“ใครว่าละ มหาเทพสั่งห้ามข้าเข้ามายุ่งต่างหาก” ไวเวิร์นตอบอย่างแข็งๆ

“มหาเทพ...” คิวน่านำแปลกใจ ไม่คิดว่ามหาเทพจะปล่อยเรื่องนี้ไว้อย่าง
โดยไม่ทำอะไร

“ลืมไปแล้วหรือ คราวศึกิรเฟอริตอนที่สู้กับเอริสมีเทพตายไปตั้งหลาย
คน ตอนนั้นเจ้าแก่นนั้นเลยต้องการวิญญาณของมนุษย์จำนวนมากเพื่อคัดสรรเทพ
หน้าใหม่ขึ้นมาแทน สงครามคราวนี้เลยกลายเป็นผลดีต่อฝ่ายเทพไปเลย”

ไวเวิร์นผิดหวังนิดๆ การที่ฝ่ายเทพเสียสมดุลเพราะสูญเสียพรคพวก
ไปเป็นจำนวนมาก ดูน่าสยดกว่ากันเยอะ

“สมกับเป็นมหาเทพ ชอบนกของดีที่สุดประจำเลย หึๆ” คิวซาน่าหัวเราะเบาๆ

“แต่ไม่ได้ตามที่เจ้าแก่นั้นหวังไว้หรอกนะ ปัจจัยยังไม่พอ ที่สำคัญ...ฝีมือปั้นเทพของเจ้าแก่นั้นยังห่างชั้นกับท่านเยอะ คิวซาน่า”

ไวเวิร์นยิ้มแบบมีเลศนัย แต่เทพสาวก็ยิ้มหน้าตายจนเขาอ่านใจไม่ออก

“เอาเถอะ เข้าเรื่องเลยดีกว่า มีธุระอะไรกับข้าหรือ” ไวเวิร์นยื่นหน้าเข้าไปถาม นอกจากเดาใจคิวซาน่าไม่ออกแล้ว ยังไม่รู้จุดประสงค์ของเธอด้วย

“ไม่รู้สิจริงๆ ด้วยสิ” คิวซาน่าพิมพ์พาดำเนินการตอบคำถาม

ไวเวิร์นหรีตด้วยความสงสัย พยายามเข้าถึงใจอีกฝ่ายแต่ก็เปล่าประโยชน์ สุดท้ายจึงเอ่ยขึ้น “ท่านเริ่มทำข้างแล้วนะ”

“ไวเวิร์น ท่านคิดว่าการโจมตีแบบไหนที่รุนแรงที่สุดในตอนนี้หรือ” จู่ๆ คิวซาน่าก็ถาม

“นั่นสินะ เมื่อก่อน...ก็ต้องเป็นอัลเทม่าของเฮอร์ส ถ้าเป็นตอนนี้ก็มีสี่คนที่ใกล้เคียงกัน เอ็กคาลิเบอร์ของมหาเทพ มูโยโกของเทนเซยูย สูดยอดดอสูรมายา เรบองปองของไทโร และเอดไซสของท่าน”

“นับไทโรด้วยหรือ”

“จะไม่นับได้ไง ขนาดท่านเองยังโดนไทโรเล่นงานมาแล้วเลย”

ไวเวิร์นฉีกยิ้มเยาะเย้ย แต่คิวซาน่ากลับทำหน้าเฉยเหมือนไม่ใส่ใจ

“สมมุติ...ข้า มหาเทพ รวมถึงไทโรร่วมมือกัน ก็ทำอะไรท่านไม่ได้สินะ” คิวซาน่าถอนหายใจเบาๆ

“ถ้าถามจริงๆ แบบนี้ ข้าก็จะตอบตรงๆ...ใช่ ต่อให้รวมเฮอร์สด้วย อย่างมากก็ทำให้ข้าบาดเจ็บเท่านั้น” ไวเวิร์นบอกอย่างมั่นใจ

คิวซาน่ายิ้มออก “จริงๆ ด้วย แบบนี้ทุกอย่างก็สอดคล้องกันแล้ว”

“นี่ท่านทำให้ข้างอีกแล้วนะ” ไวเวิร์นเห็นท่าที่ประหลาดๆ ของอีกฝ่าย แล้วอดหัวเราะไม่ได้

“จำได้ไหมไวเวิร์น ใครเป็นคนสร้างท่านขึ้นมา” คิวซาน่าถาม สิ้นหน้า

จริงจังผิดปกติ

“ไม่ต้องยับยั้งหรือก ขำ...ฮามานเป็นคนสร้างขำขึ้นมา”

“แล้วท่านคิดว่าฮามานสร้างเทพที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกขึ้นมาทำไมละ”

ไวเวิร์นชักสีหน้าเมื่อได้ยินคำถาม เพราะเขากำลังหาคำตอบอยู่เหมือนกัน
ขำถือกำเนิดขึ้นมาเพื่อสิ่งใด...

“ข้าจะบอกให้รู้เอง” คิวซาน่าบอก เอตไซลจำนวนมากปรากฏตัวขึ้นจับคู่

“โฮ...เล่นแบบนี้หรือ” ไวเวิร์นไม่หวั่นไหว การต่อสู้เป็นอาหารจานโปรด

ของเขาอยู่แล้ว

ชั่วเลี้ยววินาทีนั้นเอตไซลก็ระเบิดตัวเอง แรงระเบิดรุนแรงจนทำให้ทะเล-
ทรายกลายเป็นหลุมอุกกาบาตขนาดใหญ่ ไวเวิร์นพุ่งฝ่าแรงระเบิดออกมาอย่าง
ไม่สะทกสะท้าน และอย่างที่เจ้าตัวบอก มันทำให้เขาแค่บาดเจ็บเล็กน้อยเท่านั้น
ทรงเล็บแหลมคมและทรงพลังโจมตีคิวซาน่าในระยะประชิด แต่ก็สะท้อนกลับ
ตีดไวเวิร์นให้ต้องถอยกลับออกมา

“จริงอยู่ ไทโรไซปริศนากระจกคิวซาน่าของข้าได้แล้ว แต่พวกเทพอย่าง
ท่านทำไม่ได้แน่” คิวซาน่าเรียกเอตไซลออกมาอีกชุด...เตรียมการมาเพื่อสู้กับ
ไวเวิร์นแบบเทหมดหน้าตัก

“เฮอะ! เป็นการป้องกันที่น่ารำคาญจริงๆ แต่เอตไซลของท่านก็ทำอะไร
ไม่ได้เหมือนกัน คงรู้แน่ว่าสู้กันไปแบบนี้ผลสุดท้ายจะเป็นยังไง” ไวเวิร์นรู้ว่าถึง
ทুমสุดแรงก็คงจะกระจกคิวซาน่าไม่เข้าแน่ๆ เพราะมันเป็นการป้องกันตัวโดย
ใช้พลังที่รุนแรงเท่ากับการโจมตีมาห้ำหั่นกัน

“แน่นอนว่าข้าคงต้องแพ้ท่าน เมื่อเอตไซลหมด ข้าจะไม่มีอะไรโจมตีอีก
ส่วนท่านก็จะโจมตีเข้ามาเรื่อยๆ จนกว่าพลังของกระจกคิวซาน่าจะหมดไป ถึง
นั้นจะนานเป็นเดือนหรือเป็นปีก็ตาม” คิวซาน่าเองก็คาดเดาผลการต่อสู้ครั้งนี้ได้
ตั้งแต่แรก

“รู้แล้วทำไมยังมาหาเรื่องอีก” ไวเวิร์นคิดว่านี่ไม่ใช่วิธีการของคิวซาน่า
ที่ช่างคิด และไม่ชอบเอาตัวเองมาเสี่ยงเลย

“ยังไม่รู้อีกหรือ เป้าหมายของข้านะ” คราวนี้คิวนาน่าเผยรอยยิ้มแบบเดิมออกมา “ถึงข้าจะต้องแพ้ แต่กว่าจะถึงตอนนั้นคิดว่าโลกใบนี้จะเสียหายขนาดไหนกันล่ะ เอตไซลท์ที่ข้ามีคงพอจะทำให้ครึ่งหนึ่งของโลกใบนี้หายไป ส่วนอีกครึ่งก็จะโดนพลังของท่านทำลายขณะพยายามเจาะกระจกคิวนาน่าเพื่อโจมตีข้า”

คิวนาน่าอธิบายเหมือนชมขวัญ แต่นั่นกลับทำให้ไวเวิร์นงุนงงยิ่งกว่าเดิม เขากัดฟันกรอด

“เพราะนั่นข้าถึงไม่อยากสู้กับท่านไง”

“ฮ่าๆๆ ผิดแล้ว เทพสงครามที่กระหายการต่อสู้แบบท่านนี่นะไม่อยากต่อสู้ ที่ท่านไม่อยากสู้เพราะถูกสร้างขึ้นโดยไม่ให้สู้กับข้า นอกจากป้องกันตัวเท่านั้นต่างหาก” คิวนาน่าหัวเราะลั่น จนถึงตอนนี้เธอมั่นใจทุกอย่างแล้ว

“ท่านพูดอะไรนะ ข้าไม่เห็นเข้าใจเลย” ไวเวิร์นยอมรับออกมาตรงๆ

“จะเข้าใจหรือไม่ ไม่สำคัญแล้ว...ได้ยินไหม ฮามาน”

ไวเวิร์นมองซ้ายมองขวาหาตัวทันที แต่กลับไม่รู้สึกละเลย

“ถ้าท่านยังไม่ออกมา ข้าจะบีบให้ไวเวิร์นสู้เพื่อให้โลกใบนี้ย่อยยับไม่เหลือซาก”

สิ้นเสียงตะโกนของคิวนาน่า ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบ ไวเวิร์นอ้าปากค้าง ไม่ใช่เพราะกำลังงงสุดชีวิต แต่เพราะเขาหมดสติไปแล้ว ดวงตาของไวเวิร์นกลอกขึ้นไปจนเห็นแต่ดาว และจู่ๆ ตั้งแต่ใบหน้าก็เกิดเส้นแสงสว่างจำพวลงมาจนถึงท้อง คิวนาน่ายกมือขึ้นบังแสง แต่ก็พยายามมองภาพเบื้องหน้า ก่อนเสียงใครคนหนึ่งดังออกมาจากแสงสว่างนั้น

“ถูกใจตัวจนได้”

เสียงนั้นทำให้คิวนาน่าถึงกับน้ำตาไหล

“ในที่สุดก็ได้เจอท่านเสียที ฮามาน”

“มาย!”

หลังจากไม่ได้เจอกันตั้งนาน ในที่สุดเซโรก็ได้พบกับมายาในโลกมายา หญิงสาวยิ้มรับเขาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่วันนี้มายาในโลกมายาไม่ใช่แค่เธอกับเขา ยังมีอีกหลายคนอยู่ด้วย

“ทำไมวันนี้มากันเยอะจัง” เซโรเห็นไทโร การ์ต มีอา เรฟพรายย่า วาเลโอรา และคนสุดท้ายที่ไม่คิดว่าจะได้เจอกันเลย นั่นก็คืออิงโฮ

“ท่าทางสบายดีนะครับนายท่าน” อิงโฮลุกขึ้นแล้วตรงเข้าไปทักเซโรด้วยท่าที่ดีอกดีใจ

“อิงโฮ? มาได้ไงเนี่ย” เซโรเกือบเพลอลูบหัวไลน์ๆ โสๆ ของอิงโฮด้วยความเคยชิน

“ข้าขอให้มายาติดต่อไปเองแหละ ทั้งเรื่องที่แค้นจากโลกแห่งจิตใจและเรื่องทวีปตะวันออก ยังไงซะก็ควรให้เจ้าไลน์รู้ไว้” ไทโรอธิบายพลางหันไปยิ้มแบบมีเลศนัยกับมายา

ที่จริงมายาไม่เห็นด้วย แต่ติดหนี้ซี่ปูลอย จึงต้องยอมช่วยอย่างไม่เต็มใจ

“อ้าว เทรซยังไม่คืนร่างอีกหรือ” การ์ตเดินมารับกระถางดอกกุหลาบที่เซโรถือไว้แล้วเอาไปตั้งไว้กลางโถ๊ะ

“อีกสักพักละมั้ง แต่อยู่แบบนี้ก็ดี ได้พักสบายๆ ไม่มีใครกวน” เทรซหมุนส่วนดอกไปทางไทโรเหมือนจงใจว่า

“เหมือนกันเลย ทางนี้เองก็เหมือนกัน” ไทโรยิ้ม ตอบอย่างร่าเริง พอไม่มีเทรซก็ไม่มีใครคอยเบรกเขา

“แน่หรือ เห็นบ่นคิดถึงอยู่ทุกวัน” วาเลโอรากระเซ้าแล้วทำเป็นมองไปทางอื่น

“กะ...ก็พอเจ้านี่ไม่อยู่ ข้าเลยต้องทำงานมากขึ้นนะสิ!” ไทโรรีบแก้ตัว

การ์ตฉีกยิ้มกว้างพลางหัวเราะด้วยเสียงน่าขบขลุ “ฮุๆ ถึงขนาดรู้ว้าวันๆ ไทโรบ่นอะไรบ้างเนี่ย อาการหนักแล้วนะ”

วาเลโอราอายหน้าแดง กระโดดชวนการ์ตแก้เงิน

ทักทายอิงโฮแล้ว เซโรก็คุยกับมายา มีอา และเรฟฟรายย่าทันที ทุกอย่างดูราบรื่นดี แม้เซโรอยากถามมายาเรื่องที่หายหน้าไปนาน แต่ก็ไม่มีจังหวะจะถามสักที คงต้องรอรอหน้าที่ได้คุยกันสองต่อสองแล้ว

“รีบๆ เข้าประเด็นเถอะ” มายาเตือนเมื่อเห็นว่าใช้เวลาไปพอสมควรแล้ว

“นั่นสินะ” ไทโรพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนจะหันไปถามเซโร “ที่ทวีปตะวันออกเป็นยังไงบ้าง?”

“ไม่ค่อยดี ฉันเจอกับองค์รัชทายาทแล้ว รายนั้นไม่คิดจะลุกขึ้นมาทำอะไรเลย แถมยังเข้าข้างองค์จักรพรรดิอย่างเต็มตัวด้วย สภาพตอนนี้เลยเหมือนเรือไม่มีกัปตัน” เซโรอธิบาย สีหน้าไม่ดีนัก การที่องค์รัชทายาทยืนอยู่ข้างเดียวกับองค์จักรพรรดิก็เท่ากับฝ่ายต่อต้านไม่มีศูนย์รวมให้กลายเป็นหนึ่งเดียวกันได้เลย

“รันโดคุที่เป็นเหมือนหน้าด่านก็โดนกล่มไปแล้ว ด้านเทนจินคงวางตัวอยู่วงนอกไม่กระโดดเข้าร่วมในตอนนั้นแน่ ที่ชัดเจนหน่อยก็คงเป็นพวกกองทัพกบฏชาวนาเท้านั้น” เทรซอธิบายเสริม

หลายคนทำหน้าเครียด

“อย่าเพิ่งทำหน้าแบบนั้นกันสิ เรื่องเครียดนะมันหลังจากนี้”

เตรซถอนหายใจเฮือกหนึ่ง เล่าเรื่องท่านหญิงทั้งสามมาติดพันเซโรด้วยเหตุผลต่างๆ กัน โดยเฉพาะท่านหญิงโยมิฮิเมะที่ออกตัวอย่างชัดเจนแล้ว

“รู้เรื่องนั้นได้ยังไงอะ!” เซโรตกใจที่เตรซรู้เรื่องนี้ ขนาดเซนเซกับคนอื่นๆ เขายังไม่ปรึกษาบอกเลยสักคำ

เตรซทำเป็นไม่ได้ยิน เซโรจึงขำเลียงมองมีอา กับมายา ซึ่งมีอาสละบัดหน้าหนีอย่างไม่พอใจ ส่วนมายานั้นตีหน้าเฉย แต่หยิกแก้มเขาอย่างดูดัน

“พะ... ฟังก่อนสิ เรื่องนี้เป็นเพราะอาวุธแก้มต่างหากล่ะ ถึงมันจะเลยเถิดไปหน่อยก็เถอะ แต่ก็พยายามหาทางแก้ไขอยู่จริงๆ นะ”

เซโรรีบแก้ตัว แต่พอมายาได้ยินชื่อผู้หญิงเพิ่ม แรงหยิกก็เลยเพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติ

“รู้สึสาปให้เป็นคนอัปลักษณ์เสียก็ดี” มายาบนั่งมำกับตัวเองเบาๆ

ส่วนเรฟพรายยาไม่พูดจาวากล่าวลูกชายแต่อย่างใด เพียงลุกขึ้นตบไหล่และยิ้มให้ แต่กลับทำให้เซโรรู้สึกไม่ต่างอะไรกับลูกชายที่แม่ค้นเจอหนังสือใบที่ซ่อนเอาไว้เลย

ขณะที่เซโรโดนรุมเล่นงาน อิงโฮหันไปถามการตเกี่ยวกับสถานการณ์ของทวีปตะวันออก

“เอ...ไม่ถึงกับแยหรอกนะ ถ้าเทียบกับสิ่งที่เคยเกิดขึ้นในทวีปตะวันตก อย่างน้อยพวกนั้นก็ยังมึเสถียรภาพในระดับหนึ่ง ดูจากจำนวนทหารลึ เทียบตามอัตราส่วนแล้วต่างกับพวกเราเยอะเลยจริงไหม มันก็เหมือนสินค้านั่นละ ถ้ามีความต้องการมาก สินค้าก็ต้องมีจำนวนมากพอจะรองรับความต้องการ ทหารเองก็เป็นแบบนั้น ทวีปตะวันตกก่อนหน้านี้ต้องการทหารมาก จนมีทหารในแต่ละประเทศสูงถึงหลักแสน ซึ่งถ้าเอามาเทียบกับจำนวนประชาชนแล้ว อัตราส่วนจึงน่าเป็นห่วง เพราะทหารเป็นทรัพยากรบุคคลที่ไม่ก่อให้เกิดผล หรือพูดง่ายๆ...ถ้ามีทหารมากไป ชาวนาหรือแรงงานด้านอื่นๆ ก็จะไม่ยอลง เป็นดัชนีชี้วัดความขัดสนได้เป็นอย่างดีเลยละ” การตอบบายได้อย่างชัดเจน

“ที่ทวีปตะวันออก จำนวนทหารไม่ใช่สิ่งบ่งชี้ความแข็งแกร่งของกองทัพด้วย” เทรชแทรกขึ้นเบาๆ

“แบบเดียวกับกองทัพทหารเกราะดำลึนะ” ไทโรเข้าใจทันที

“แตกต่างกันนิดหน่อยตรงที่ของพวกเราเป็นแบบเสริมศักยภาพของทหารให้ถึงขีดสุดด้วยการฝึกและพัฒนา แต่ทางนั้นด้วยพื้นเพทำให้กลายเป็นกองทัพขึ้นมาเอง พูดในแง่การศึก พวกเราเสียเปรียบเห็นๆ ถ้าฝ่ายเราเกิดการสูญเสีย จะหาใครมาแทนก็ยาก แต่ตรงกันข้าม...ฝ่ายนั้นจะหาใครมาแทนก็ได้” การตถอนหายใจแบบหน่ายๆ เพราะแบบนี้เองไทโรจึงไม่คิดจะให้เกิดการรบจริงๆ ขึ้น

“แล้วคิดไว้หรือยังว่าจะแทรกแซงยังงั” เซโรที่แก้มเขียวช้ำถามไทโร

“อ้อ...ที่จริงก็เป็นโอกาสดีที่ทางนั้นเกิดปัญหภายใน แต่ถ้าเป็นไปได

ก็อยากได้คนภายในจัดการปัญหานั้นซะก่อน” ไทโรคิดว่ถ้าเข้าไปยุ่งในตอนนี้อาจจะเสี่ยงถึงขั้นทำให้ทวีปตะวันออกล่มสลายไปเลยก็ได้

“จะว่าไป...ทุกอย่างก็พร้อมอยู่แล้วไม่ใช่หรอ” การ์ตจึงหันหน้าเซโร่ก่อนจะนึกขึ้นได้

“อะไรหรอที่ว่าพร้อมนะ?” เทรซอดสงสัยไม่ได้ และสังหรณ์ใจไม่ดีด้วย

“ก็นี่ไง”

การ์ตชี้หน้าเซโร่ ทุกคนหันไปมองด้วยความสงสัย

“ช่วยอธิบายเป็นภาษามนุษย์หน่อย” ไทโรติดหน้าผากการ์ตทีหนึ่ง

“ก็ฟังๆ ดูแล้ว สภาพของทวีปตะวันออกก็เหมือนหม้อต้มน้ำร้อนๆ ที่รอให้ใส่ไข่ลงไปต้ม แต่ให้เซโร่จงผูกกองค์รชทายาทให้ลุกขึ้นมาเป็นแกนนำฝ่ายต่อต้านซะ และใช้ประโยชน์จากความสัมพันธ์ของท่านหญิงทั้งสามมาเป็นกำลังเสริมให้กองค์รชทายาทอีกทาง เท่านั้นก็เปลี่ยนชั่วอานาจได้แล้ว หลังจากเสร็จเรื่องก็ให้ไทโรสลับตัวกับเซโร่เพื่อเข้าไปชักใยอีกที แค่นี้ก็จบ”

การ์ตยกไหล่ราวกับว่าเป็นเรื่องขี้ปะติ๋ว

เซโร่ทำหน้าบอกรับไม่รับทันที “จะให้ผมหลอกใช้กองค์รชทายาทกับพวกท่านหญิงงั้นสินะ”

“ถูกต้องแล้วละ” การ์ตยิ้มตอบ และดีใจที่อีกฝ่ายเข้าใจได้ง่ายๆ แบบนี้

แต่เซโร่กลับรู้สึกเหมือนอารมณ์โกรธเดือดพล่าน ถึงจะรู้ว่าการตัดสินใจเป็นยังงี้ก็ตาม แต่เขาเกลียดรูปแบบนี้ถึงขั้นรับไม่ได้ ยิ่งอีกฝ่ายต่างก็เป็นคนดีคบหาเขาด้วยความจริงใจด้วยแล้ว เรื่องจะให้ทรยศหักหลังยิ่งไม่เคยมีอยู่ในความคิดเลย

“เดี๋ยว” ไทโรท้วงพลางยกมือขึ้นห้ามการ์ต เนื่องจากอ่านสีหน้าและความรู้สึกของเซโร่ออก เขาเปลี่ยนเรื่อง “อิงโฮ ตอนนี้อย่างน้อยมีความเคลื่อนไหวอะไรบ้างไหม”

“นอกจากตามล่าตัวท่านแล้ว ตอนนี่ยังพยายามสร้างระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ขึ้นมาโดยไม่เน้นผลประโยชน์ของบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ให้กระจายผล-

ประโยชน์ไปสู่วงกว้าง แต่นั่นเป็นเรื่องที่ยากที่สุดเลยละครับ คิดว่าคงต้องใช้เวลากินานเลยกว่าจะสำเร็จ”

“แล้วด้านการทหารละ คุณอยู่ใหม่” เทรชถามบ้าง

“เป็นเรื่องที่ลงตัวที่สุดในตอนนี้แล้วละครับ โสคาตุแลจัดการเลหายห่วงขนาดของกองทัพก็จำกัดด้วยกฎหมายใหม่ คุณเชี่ยวชาญโทรปรกรณ์และเทคโนโลยีด้านอาวุธ ที่สำคัญ...จากสงครามคราวนั้นเลยทำให้ทุกคนกลัวที่จะทำสงครามขึ้นมาตามเป้าหมายด้วย” อิงโฮตอบอย่างคล่องแคล่วเพราะเตรียมข้อมูลมาเป็นอย่างดี

“ที่เหลืก็ขึ้นอยู่กัเวลา” เทรชหันไปบอกไทโรซึ่งทำหน้าคิดหนัก

“อย่างนี้เอง” วาเลโอราพยักหน้านิดๆ เข้าใจเรื่องทั้งหมดแล้ว

“ยังงัเธอ” เรฟพรายยาที่ยังงงๆ อยู่กระซิบถาม

“สมดุลที่เกิดขึ้นข้างเดียว ไม่เรียกว่าสมดุลง่ละสิ” วาเลโอราถอนหายใจ

“ตอนนี้ทวีปตะวันตกเริ่มกลับสู่สมดุลงแล้ว แต่ทวีปตะวันออกกลับเสียสมดุลงจนไทโรยื่นมือเข้าไปตอนนี้ไม่ได้ และถ้าปล่อยไว้นานเท่าไร ความสมดุลงของทั้งสองทวีปจะยิ่งต่างกันมากเท่านั้น ตามแผนของไทโรที่คิดจะทำสงครามแบบหลอกๆ โดยตัวเองชักใยทั้งสองฝ่าย จะต้องทำให้ทั้งสองฝ่ายอยู่ในสภาวะสมดุลงในระดับเดียวกัน อย่างเช่นถ้าระบบเศรษฐกิจแบบใหม่ที่ปรอมสร้างสำเร็จขึ้นมา ความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ ก็จะเพิ่มขึ้นตาม ในขณะที่ทวีปตะวันออกกำลังทรุดเพราะสงครามภายใน ถ้าจะเลี้ยงให้ทวีปตะวันออกฟื้นตัวก็ต้องหันมาถ่วงดุลทางตะวันตกให้ชะลอตัว แบบนั้นุ่นวายตายชัก...และที่ต้องให้สมดุลงันก็เพื่อไม่ให้กลายเป็นสงครามล่าอาณานิคมง่ละ”

เรฟพรายยาอ้าปากร้องอ้อทันที ในกรณีนี้หากฝ่ายใดด้อยกว่าก็จะถูกกลืนประเทศเช่นเดียวกับการล่าอาณานิคมนั้นเอง

ไดยินที่วาเลโอราอธิบายแล้ว เซโรก็เริ่มเข้าใจ

“เวลามีจำกัด เข้าใจใช่ใหมะโร้ ถ้าสงครามภายในของทวีปตะวันออกยังไม่ยุติในเวลาหนึ่งปี ข้าจะใช้กำลังเข้าแทรกแซงเอง” ไทโรบอกเสียงเครียด ไม่เหลือ

ทำที่ล้อเล่นต่างกับที่เคยเป็น

“แทรกแซงยังไงเหอ”

เซโรถามทั้งที่พอจะเดาคำตอบได้ ซึ่งไทโรไม่อยากตอบจึงหันไปส่งสายตาให้การตบหูแทน

“ตามหลักเลยก็...ต้องฆ่าองค์กรชั่วร้ายก่อน เพื่อตัดทางเลือกและสร้างความมั่งคั่งระส่าย จากนั้นก็ต้องกำจัดท่านหญิงโยมิฮิเมะเพื่อเข้าไปควบคุมระบบเศรษฐกิจ ท่านหญิงจิซาระก็ด้วย เพราะถ้าไม่มีเธอ กองทัพกบฏก็จะขาดผู้นำ ย่อมง่ายที่จะดึงพวกนั้นมาเข้าร่วมกับเรา ท่านหญิงทายุระน่าจะใช้เป็นตัวประกันได้ แต่ถ้าต่อต้านก็ต้องกำจัดทิ้งเหมือนกัน แน่แน่นอนว่าคนอื่นที่เข้ามาขวางทางก็ต้องกำจัดให้หมด ในกรณีที่ต้องรีบทำให้สงครามภายในจบลงคงไม่มีเวลามานั่งชวนเชื่อกันหรอก”

พอฟังการตบหูแล้ว เซโรก็อดทนลุกไม่ได้

“นี่ไม่ได้กดดันหรือบังคับให้เลือกรอกระนะ แต่ถ้าแกไม่ทำ ข้าก็ต้องทำมันแทนแหละ” ไทโรหนักใจ ไม่คิดว่าเซโรจะตีสันทักกับพวกที่เป็นเป้าหมายได้เร็วขนาดนี้

“เซโร...” มีอามีสีหน้าเป็นห่วง เพราะเข้าใจเซโรดี

“วันนี้พอแค่นี้เถอะ” เทรชพูดแทรกขึ้นมาในความเงียบ เพราะอยากให้เซโรมีเวลาคิด

“นั่นสินะ” มายาพยักหน้าเห็นด้วย แล้วส่งคนอื่นกลับไปก่อนจะหันอ้าปากพูดเสียอีก เหลือแต่เซโรกับเธอ

“เซโร...” มายาล้มผัสใบหน้าของเซโรเบาๆ แล้วถามอย่างอ่อนโยน “เธอเชื่อเรื่องชะตาฟ้าลิขิตหรือเปล่า”

เซโรส่ายหน้าทันที

“ถ้าเช่นนั้นก็ไม่เห็นต้องกังวลเลยไม่ใช่เหอ ถึงฟ้ากำหนดทางเลือกมาให้เพียงเท่านี้ แต่ถ้าเราไม่ยอมเลือก ก็ไม่ต้องเลือก สร้างความเป็นไปได้ในแบบของเธอขึ้นมาเองสิ”

มายาเองก็ยังเป็นตัวของตัวเอง เป็นผู้ให้กำลังใจเซโรอย่างได้ผลมาตลอด คำพูดเพียงไม่กี่คำทำให้เซโรสลัดความกังวลทิ้งไปได้และพร้อมจะก้าวเดินต่อไป

...

เซโรตื่นขึ้นในเช้าวันใหม่อย่างปราศจากความลังเล เขาลุกไปนั่งอยู่หน้า กระถางดอกไม้ ซึ่งเธอเองก็ตื่นแล้วและหันส่วนดอกมาทางเขา

“ผมมีเรื่องจะปรึกษา”

“ฮามาน...”

คิวซาน่าเบิกตากว้าง น้ำตาแห่งความดีใจไหลรินเป็นสาย แต่ฝายที่ก้าวออกมาจากม่านแสงกลับมีสีหน้าหงุดหงิด

ใบหน้าของฮามานแตกต่างไปจากเดิม แต่ยังมีเค้าหน้าที่เห็นแล้วจำได้ทันที เขาดูอายุน้อยลงไปหลายสิบปี เวลานี้ดูอายุไม่น่าเกินสามสิบ ผมยาวสีขาวยาวประกายเงินมีเพียงครึ่งหัว ส่วนครึ่งซีกซ้ายกลับโกนจนโล้นติดหนังหัวและครอบบางอย่างที่กำลังหลวมก่อกองครั้งโบเอาไว้

“รู้ที่อยู่ได้ยังไงละเนี่ย อ๊ะ! ไมลี ถ้าคิดให้ดี คำตอบก็มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้น”

ฮามานพูดกับตัวเอง แต่คิวซาน่าไม่ทันฟัง เธอวิ่งเข้าไปหา ทว่าเข้าไปใกล้เพียงไม่กี่เมตรก็ถูกแรงที่มองไม่เห็นกระแทกจนล้ม เนื้อตัวเปื้อนทรายเต็มไปหมด

“ไปเจอนักท่องเที่ยวมาแล้วหรือ คิวซาน่า” ฮามานถามพลางลูบคาง

“ชะ...ใช่” คิวซาน่าตอบอย่างงุนงง ไม่เข้าใจว่าทำไมอีกฝ่ายไม่ยอมให้เธอเข้าไปใกล้

“ซิ! ไอ้พวกนี้...อุตส่าห์หลบมาอยู่ในโลกที่ไม่มีพวกนั้นแล้วเชียวนะ ยังมาเจออีกจนได้” ฮามานเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่พอใจอย่างยิ่ง

“มะ...หมายความว่าไงเธอ?” คิวซาน่าไม่เข้าใจสิ่งที่ฮามานบ่นเลยสักนิด

“แต่เรายังไม่เจอเจ้าพวกนั้นเลย...มันก็น่าแปลก” ฮามานยังหมกมุ่นอยู่

กับความคิดตัวเอง “คิวนาน่า เจ้ารู้ได้ยังไงว่าข้าซ่อนตัวอยู่ในร่างของไวเวิร์นอย่างเจ้าคงไม่ใช่แค่เดาหรือการใช้ไหม”

คิวนาน่าสายหน้า พลังลุกขึ้น สีหน้าสับสน “นักทอเวลาบอกว่าคนอย่างท่าน...ถ้าจะซ่อนตัว ต้องอยู่ในที่ที่แข็งแกร่งและปลอดภัยที่สุด ชนิดต่อให้โลกถล่มทลายไป ท่านก็ยังอยู่รอดได้...หลังจากคิดดูแล้ว ข้าคิดว่าไม่มีสถานที่แบบนั้นในโลกหรือ แม้แต่ดินแดนแห่งการเริ่มต้นของมหาเทพก็ตาม เพราะฉะนั้นข้าเลยลองมองสิ่งอื่นที่ไม่ใช่สถานที่ดู แล้วคำตอบก็ง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ แถมยังอยู่ใกล้ตัวจนน่าตกใจด้วย”

คิวนาน่ามองไวเวิร์นที่ตอนนี้นั้นนิ่งเหมือนไร้วิญญาณ

“นั่นสินะ ตั้งใจสร้างกันไปหน่อยก็เลยดูออกง่าย เป็นความผิดพลาดของเราเอง” ฮาแมนพยักหน้ารับเบาๆ

“ว่าไปแล้ว ไวเวิร์นก็ดูแปลกปลอมและไม่สอดคล้องมาตั้งแต่แรกแล้วละ ทั้งที่เป็นเทพรุ่นที่สอง แต่พลังกลับมากกว่าเทพรุ่นแรกอย่างมหาเทพหรือข้าซะอีก และทั้งๆ ที่มีพลังขนาดนั้นแต่กลับไม่มีเป้าหมายอะไรนอกจากหาคนที่เก่งๆ มาสู้ด้วย ตอนแรกข้าคิดว่านั่นคงเป็นแค่นิสัยรักการต่อสู้ แต่จากที่ผ่านมาเจ้านั้นเลี้ยงที่จะสู้กับมหาเทพ เอริส รวมถึงริเฟอริด้วย ซึ่งนั่นละที่น่าแปลก”

คำตอบของคิวนาน่าทำให้ฮาแมนเป็นฝ่ายทำหน้าที่แปลกใจซะเอง เพราะไม่คิดว่าคิวนาน่าจะจับพิรุณเล็กน้อยเหล่านี้ได้ด้วย

“ถูกต้องแล้วละ ข้าสร้างไวเวิร์นขึ้นมาโดยตั้งคำสั่งให้หลีกเลี่ยงการต่อสู้กับเป้าหมายหลัก” ฮาแมนยอมตอบเป็นครั้งแรก

“เป้าหมายหลัก?” คิวนาน่าไม่เข้าใจ จริงอยู่...มหาเทพคือเป้าหมายหลักที่ทำให้ฮาแมนต้องซ่อนตัว แต่ถ้าไวเวิร์นแข็งแกร่งขนาดนี้ ก็น่าจะตั้งคำสั่งให้หาโอกาสกำจัดมหาเทพไม่ใช่หรือ

“ถือว่าเป็นรางวัลที่หาเข้าเจอ ข้าจะเล่าให้ฟังก็ได้ เริ่มจากไหนก่อนดีล่ะ อ้า...ใช่ นั่นไงๆ เออ...คิวนาน่า ข้าจะเป็นคนสร้างโลกขึ้นมาเองแหละ” ฮาแมนบอกออกมาตื้อๆ เล่นเอาคิวนาน่าตกใจจนหน้าซีดเหมือนศพ “แน่นอนว่ารวมถึง

ริเฟอร์ด้วย คงไม่คิดนะว่าลำพังพวกคาร์จะสร้างอะไรแบบนั้นขึ้นมาได้ ส่วนเอริส ก็คงไม่ต้องอธิบายแล้วมั้ง เจ้าเองก็อยู่ในขั้นตอนที่มีส่วนร่วมมาตลอด”

“ชะ...เข้าใจ” คิวซานงหนักกว่าเดิม และกลัวขึ้นมาจับใจเมื่อรู้คำตอบแล้ว แต่ไม่กล้าคิดถึงมัน

“อ้าว รู้ที่ซ่อนข้า ก็นึกว่าจะรู้แล้วชะอีก ก็เห็นแล้วไม่ใช่หรอว่าไวเวิร์นมาทำอะไรที่นี่” ฮามานางเซนออกกรางกับจะโอบทะเลทรายที่เป็นสมรภูมิรบไว้ ส่วนคิวซานได้แต่ยืนปากลิ้น

“ไวเวิร์นนะนอกจากจะถูกสร้างให้เป็นที่พักผ่อนตัวของข้าแล้ว มันยังมีหน้าที่สำคัญในการรวบรวมพลังงานที่เกิดจากการต่อสู้ที่รุนแรงเอาไว้ด้วย”

“พลังงานอะไร?” คิวซานถามต่อเป้าหมายของฮามานไม่ได้ ดูเหมือนมหาเทพเป็นเพียงข้ออ้างบังหน้าเป้าหมายที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น

“พลังงานที่จะเอาไว้ใช้สร้างโลกใหม่นะสิ หลังจากบนโลกนี้มีผลงานที่สร้างแบบลองผิดลองถูกจนเริ่มรกแล้ว ข้าก็เลยต้องหาสถานที่ใหม่ แต่จะล้างโลกใบนี้ก็ได้ยาก เพราะมันถูกฝังรากฐานของชีวิตลงไปแล้ว โลกใบใหม่ที่ข้าจะสร้างไม่จำเป็นต้องมีสิ่งมีชีวิต...”

“จะว่าไปแล้ว เจ้าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ทำให้ข้าผิดหวังมากที่สุดเลยนะคิวซาน ถ้าเทียบกับคิวซานในโลกคู่ขนานอื่นที่ต่างทำหน้าที่ได้ตามเป้าหมายที่ข้าวางไว้ เจ้าเป็นคนเดียวที่ล้มเหลว...เข้าใจไหมคำว่าล้มเหลวนะ”

ฮามานเดินเข้าไปหาแล้วถีบท้องของเทพสาวจนตัวงอด้วยความเจ็บปวด

‘กะ...กระจกคิวซานไม่ทำงาน’ คิวซานตกใจที่ฮามานเล่นงานเธอในระยะประชิดแบบนี้ได้ และไม่ใช่แค่กระจกคิวซานเท่านั้น แม้แต่เอดไซล์ก็หยุดทำงานไปแล้วด้วย

“มันน่าหงุดหงิดแค่ไหนรู้ไหม! ของเล่นฆ่าเวลาของเจ้าทำให้โลกนี้หมดค่าไปเลย!” ฮามานตวาดพลางกระหน่ำกระต๊อบคิวซานเหมือนกระต๊อบสุนัขตัวหนึ่ง “ที่จริงริเฟอร์ต้องสู้กับมหาเทพลิเฟีย! แล้วนี่มันอะไรกัน ไร้ของเล่นากๆ ของแกลลัทธิเพอร์รี่ได้ แถมยังต้องเสียหมากตัวสำคัญที่สุดอย่างเอริสไปด้วย

บัดชนิ!”

ฮามานตะหนัควิชาनोंอย่างไร้ความปราณี จนใบหน้าซึ่งเคยงดงามไร้ที่ติ บัดนี้บวมช้ำจนจำแทบไม่ได้

“ตอนนี้ในโลกคูนานอื่นโลกก็เริ่มตื้นขึ้นมาแล้ว แต่นี่อะไรกันวะ ทำไมที่โลกนี้โลกก็มันถึงยังนอนเกาตุอยู่ทั่วโลกปีศาจ แถมยังเหมือนไม่มีกะจิตกะใจจะ ตื้นขึ้นมอละวาดเลยด้วยซ้ำ เพราะไม่มีเอริส พวกปีศาจถึงขาดแรงกระตุ้น เพราะไม่มีเอริส พวกเทพจึงไม่ต้องหวาดกลัวอีกต่อไป และเพราะไม่มีเอริส โลกใบนี้จึงให้พลังงานอันยิ่งใหญ่อย่างที่ไม่ต้องการไม่ได้อีกแล้ว เข้าใจแล้วหรือยัง อีนังขยะโสโครก!”

ฮามานกระหึบจนหอบ ส่วนคิวนานนอนชักกระดูกอยู่ที่พื้น ไม่เคย บาดเจ็บทั้งทางร่างกายและจิตใจแบบนี้มาก่อน

“นี่ยังไม่นับเรื่องที่ของเล่นของแกดันทำให้ไทโรพินคีนรีฟขึ้นมามีด้วย รู้ไหมว่ามันทำให้ทุกอย่างเละเหะไปหมด วาเลโอร่ากับยูจินไม่ควรได้มาเจอกัน แท้ๆ เกมตอนนี้จิตใจของยูจินก็เอนเอียงไปเรียบร้อยแล้ว จะแก้ไขอะไรก็ไมทันแล้ว ฝั่งมนุษย์เองก็ต้องทำสงครามกันให้มากกว่านี้สิ มันต้องเดินไปสู่ยุคแห่งความ ล่มสลาย ไม่ใช่ยุคแห่งความสงบสุขแบบที่เป็นเนี่ย เครียดว๊อย!” ฮามาน ตะคิวนาน่าส่งท้ายอีกที

“เอาเถอะ อยากจะทำอะไรก็ทำกันไป เพราะโลกใบนี้ข้าละทิ้งมันแล้ว ดินะ...พลังงานจากโลกคูนานอื่นๆ ยังเพียงพออยู่ ถ้าเริ่มกระบวนการเมื่อไหร่ โลกนี้จะเป็นที่แรกๆ ที่จะถูกทำให้หายไป” ฮามานสุดท้ายใจลึกๆ เพื่อสงบสติ อารมณ์ แต่ยังมีเรื่องคาใจ

“พวกนักทอเวลาคิดจะเข้าข้างโลกใบนี้ขึ้นหรือ ถึงได้มาปรากฏตัว...ต้อง ระวังไม่ให้มันเปลี่ยนแปลงอะไรในโลกคูนานอื่นๆ ได้” ฮามานคิดก่อนจะเดินไป หาไวเวิร์น พร้อมกับใช้นิ้ววาดไปในอากาศจนเป็นตัวอักษรเรืองแสง ก่อนจะ ค่อยๆ ซึมหายเข้าไปในตัวองไวเวิร์น

ไวเวิร์นเป็นสิ่งพิเศษที่ฮามานสร้างขึ้น ไวเวิร์นที่อยู่ในโลกมิติคูนานอื่น

นั้นเชื่อมต่อถึงกันหมด ฮามานก็ซ่อนตัวอยู่ตรงจุดเชื่อมต่อโลกคู่ขนาน ทำให้ไม่มีใครหาเขาเจอ ถึงจะรู้ว่าไวเวิร์นเป็นประตูที่เปิดไปหาเขา แต่นอกจากตัวเขาเองแล้ว ไม่มีใครใช้งานไวเวิร์นได้

แต่ก่อนจะกลับเข้าไปในจุดเชื่อมต่อโลกคู่ขนาน ฮามานก็เตาะลื่นแบบรำคาญใจ...ถึงจะบอกว่าไม่สนใจโลกนี้แล้วก็เถอะ แต่ความหงุดหงิดที่เกิดจากการกระทำของคิซานานั้นใช้ว่าจะทิ้งไปได้ง่ายๆ

“ถ้าไม่กำจัดทิ้งคงไม่หายหงุดหงิดแน่” ฮามานบอกตัวเองก่อนจะเดินกลับไปหาคิซานาที่ยังนอนจมกองเลือดอยู่ “ลืมบอกอีกเรื่อง เอตไซลที่ข้าสร้างให้เนะ ไม่ใช่แค่เป็นอาวุธสำหรับเจ้าหอรกนะ แต่ยังสร้างไว้เพื่อกำจัดเจ้าโดยเฉพาะก็อย่างที่รู้...เจ้าพวกนี้ทำตามคำสั่ง ไม่มีความนึกคิดเป็นของตัวเอง เพราะฉะนั้นกระจกคิซานาถึงไม่มีผลต่อพวกมัน”

ฮามานเอ่ยจบ พวกเอตไซลก็เดินเข้าไปจับคิซานาแยกขึ้นเหนือหัว

“จบเรื่องกันแค่นี้ละ...ลาก่อน หุ่นชักใยที่ซื่อสัตย์ของข้า”

ฮามานสั่งลาพร้อมกับควบคุมให้เอตไซลระเบิดตัวเองไปพร้อมคิซานา แต่ในวินาทีนั้นเอง พวกเอตไซลก็ถูกบางอย่างยิงจนหายไปทั้งตัว เหลือเพียงแขนกับขาตกพื้น คิซานาถูกมังกรตัวหนึ่งบินมาโฉบไป ขณะที่เบื้องหน้าของฮามานมีมนุษย์สองคนปรากฏตัวมายืนขวางไว้

“ไซ รีบพาคิซานาหนีไป!” กานาลิตะโกนบอกไซอาที่เอี้ยวคอกลับมามองพวกเธอ และเพราะรู้ว่าต่อให้ร่วมมือกันสามคนก็ทำอะไรฮามานไม่ได้ ไซอาจึงบินหนีไปอย่างรวดเร็ว

“โอ้! ที่แท้ก็พี่น้องคาร์นี่เอง พวกเจ้านะ ที่จริงน่าจะตายไปตั้งแต่คิริเฟอร์แล้ว...ไม่ทันนี่ถึงเลย”

ฮามานมองทั้งคู่อย่างสนใจ ในโลกคู่ขนานนั้น ริเฟอริกสิ้นร่างสองคนนี้เข้าไปจึงทำให้ใช้เจตจิตได้ ทำให้มหาเทพออกมาหยุดริเฟอริเอง

“น้องพี่ โทษทีนะที่ต้องลากมาเจอเรื่องแบบนี้” กานาลิหันไปมองน้องชาย เพราะรู้ว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น

“อย่าพูดอะไรชวนคลិនไต้ตอนนี้นีลี นักท่องเที่ยวคนนั้นก็บอกแล้วว่าถ้าช่วยศิวนาน่าหนีไปได้ ก็ถือว่าพวกเราใช้ชีวิตคุ้มค่าที่สุดแล้ว” กานาอินบอกพร้อมกับตั้งท่าพร้อมสู้

“ต้องแบบนี้ลี ข้าขอบพวกมีใจสู้ละ” ฮาแมนพยักหน้าเบาๆ ก่อนจะยื่นมือเข้าไปในร่างของไวเวิร์นซึ่งเป็นเหมือนห้วงมิติที่ว่างเปล่า และเมื่อดึงมือกลับมา ก็มีแสงสว่างจำเผล่ไปทั่ว

“เพื่อให้สมราคาของพวกเจ้า ข้าจะให้เห็นพลังของโลกใหม่...ฎีกาแห่งการรังสรรค์”

ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วเกินกว่าจะอธิบายได้ กานาลีกับกานาอินไม่มีแม้แต่โอกาสสู้ ทุกอย่างเริ่มต้นและจบลงในเวลาเดียวกัน เหลือเพียงธุลีที่ปลิวไปกับสายลม

“ศิวนาน่าหนีไปได้...แต่เอาเถอะ ยังไงก็คงไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอะไรกับโลกนี้อีกแล้ว”

ว่าแล้วฮาแมนก็อำปากหวาพลางกลับเข้าไปในร่างของไวเวิร์น จากนั้นไวเวิร์นก็สะดุ้งตื่นแบบงงๆ เพราะจำอะไรไม่ได้เลย

“อาจารย์!”

โซอาจับสัมผัสของอีกฝ่ายไม่ได้ จึงรู้ทันทีที่เกิดอะไรขึ้น น้ำตาหยดเล็กๆ ไหลออกมาทางหางตาทันที ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ลดความเร็วลง แต่กลับพุ่มกำลังทั้งหมดพุ่งไปข้างหน้าราวกับเป็นลำแสงสีเงินพาดไปบนท้องฟ้า

เพียงไม่กี่นาทีโซาก็พาศิวนาน่ามาถึงเมืองหลวงแห่งใหม่ของแกรนด์-เซ็นทรัล ขาลงเขาพุ่งกระแทกพื้นเต็มๆ บริเวณกลางเมือง โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บ

ผ่านไปเพียงวินาทีเดียว รอบตัวของโซามีผู้ใช้พลังจิตนับสิบคนปรากฏตัวขึ้น นี่เป็นมาตรการป้องกันการลอบบุกเข้าเมืองแบบที่ไทโรเคยมาเมื่อครั้งก่อน

“อ้าว ไชอาเองหรอ” วินสัทททาย แต่พอเห็นสภาพคิวนานาที่อีกฝ่ายพามาด้วยก็ตกใจ

“ตามทุกคนมาที่เถอะ เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นแล้ว”

หลังจากไชอามานั่งรอในห้องประชุมได้ไม่นาน คนสำคัญก็ค่อยๆ โผล่มาทั้งพยอม ครุช รวมถึงอิงโฮและโลคาด้วย ทุกคนต่างรู้ดีว่าหากไชอาเรียกประชุมแบบนี้ต้องมีเรื่องร้ายแรงเกิดขึ้นแน่ จึงมีสีหน้าเคร่งเครียดกันถ้วนหน้า

สงคราม...

นั่นคือข่าวที่ทุกคนไม่อยากจะฟังมากที่สุด ยิ่งเห็นคิวนานาที่ไชอาพามาด้วยแล้ว ต่างก็คิดว่าอีกฝ่ายไปจกตัวมาและไทโรจะตามมาเอาเรื่อง ก็ยิ่งกลัวกันหนักกว่าเดิม เพราะไม่มีใครรู้ว่าคิวนานาหนีไปจากไทโรตั้งนานแล้ว

“มากันพร้อมแล้วละ” พยอมเอ่ยขึ้นทำลายความเงียบและบรรยากาศอึดอัดในห้อง

ไชอามีท่าทีลังเลที่จะพูดอยู่ครู่หนึ่ง เขาไม่รู้จะเริ่มจากอะไรก่อนดี เพราะเกิดเหตุเร็วมากจนแทบเรียงลำดับเหตุการณ์ไม่ถูก

“อาจารย์...ท่านกานาลึกกับท่านกานาอินเสียชีวิตแล้ว” เขาคิดว่าเป็นสิ่งแรกที่ทุกคนควรรู้ เพราะถึงทั้งคู่จะไม่มีบทบาทเกี่ยวกับพยอมเลย แต่ที่ผ่านมาล้วนอยู่เบื้องหลังในการเจรจารวมเผ่ามังกรเพื่อเตรียมต่อกรกับโลก ซึ่งน่าจะเป็นศึกที่ยิ่งใหญ่กว่าสงครามภาคพื้นทวีปตะวันตกที่ผ่านมา การขาดทั้งคู่ไปนับเป็นความเสียหายใหญ่หลวง เรื่องนี้ครุชกับวินสัทดีจึงยังมีสีหน้าตกใจยิ่งกว่าใคร

“มันเริ่มจากคนที่อ้างตัวว่าเป็นนักทอเวลามาปรากฏตัวตรงหน้าพวกเรา และบอกว่าโลกนี้กำลังถึงจุดสิ้นสุดแล้ว คิวนานากำลังไปพบกับฮามาน และจะปล่อยให้เธอถูกฮามานฆ่าไม่ได้ เพราะเธอคือหนทางรอดเดียวของพวกเรา ส่วนรายละเอียดให้ไปถามจากคิวนานาเอง พวกเราจึงรีบไปยังที่ที่เธอคนนั้นบอกเพื่อไปช่วย แล้วเราก็เห็นฮามานกำลังจะฆ่าคิวนานาจริงๆ...อาจารย์ทั้งสองถ่วงเวลาให้ข้าพาคิวนานาหนีออกมา...โดยแลกด้วยชีวิตตัวเอง” ไชอาพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์เอาไว้ “ข้าคิดว่าเรื่องนี้ควรให้พวกท่านได้รับรู้ด้วย เพราะมันเกี่ยวข้อง

กับพวกเราทุกคน”

ทุกคนหันไปมองคิวนาน่าที่นั่งอยู่บริเวณหัวโต๊ะ เธอได้รับการรักษาอาการบาดเจ็บด้วยเวทมนตร์จนหายดีแล้ว แต่สภาพของเทพสาวก็เหมือนเหลือแต่ร่างไร้วิญญาณ

เมื่อรู้ว่าฮามานไม่ต้องการเธออีกแล้ว ในใจของคิวนาน่าว่างเปล่า เวลายาวนานที่ผ่านมาเธออยู่เพื่อสิ่งเดียว แต่สิ่งนั้นกลับทรยศเธอ

“หุ่นชักใย” ฮามานเรียก...ไม่ใช่คนรัก ไม่ใช่คนสำคัญ เป็นเพียงสิ่งของหรือเครื่องมือใช้แล้วทิ้ง...ทุกความคิดและความทรงจำทำให้บางสิ่งที่อยู่ลึกลงไป ในจิตใจกำลังแตกสลายไปที่ละส่วน บาดแผลที่เกิดขึ้นในจิตใจเปรียบได้ดังหยดน้ำ ร่วงหล่นลงสู่ความมืดมิดไปเรื่อยๆ ไม่มีวันสิ้นสุด

เมื่อขาดเป้าหมายที่ยึดเหนี่ยว ทุกการกระทำในอดีตก็หวนกลับมาหลอกหลอน ภาพความทรงจำแสนสุขเริ่มมอดไหม้และแทนที่ด้วยความจริงที่แสนโสมม คิวนาน่าอยากกรีดร้องแต่ไม่มีเสียง หลุมในใจลึกจนเสียงร้องไม่อาจเล็ดลอดออกมาได้

“ท่านคิวนาน่า”

เสียงเรียกที่ตั้งขึ้นทำให้เทพสาวได้สติ เงยหน้ามองเป็นครั้งแรกจึงเพิ่งรู้ตัวว่าอยู่ที่ไหน ถึงในใจจะว่างเปล่าแต่ก็ไม่ทั้งหมด บางแห่งที่อยู่ลึกลงไปกำลังลุกไหม้ แรงขับเปลี่ยนความรักเป็นความแค้นจนลุลามอย่างรวดเร็วกลืนกินทุกอย่างที่ขวางหน้า ทั้งความถูกต้อง ขอบธรรม มโนธรรม ศีลธรรม ความผิด ความดำมืด...ทุกอย่างกำลังถูกกลืนกินเพื่อให้กลายเป็นสิ่งเดียวกัน

“ข้า...คิวนาน่า” เสียงอ่อนหวานดังขึ้น เธอยึดพิชิตใจตามแบบฉบับของตัวเอง

“ข้ารู้ทุกสิ่ง และข้าจะบอกพวกเจ้าทุกอย่าง”

ที่วหารา ไทโรยินมองการ์ตและคนอื่นๆ ตั้งโต๊ะน้ำชาในสวนน้ำพุ
บรรยากาศครึกครื้น จากเดิมมีการ์ต วาเลโอรา และเลดี้ฮาร์ด เป็นขาประจำที่

คุยกันถูกคอ แต่เวลานี้ได้เฟรินที่อยากลองร่วมปาร์ตี้น้ำชาแบบนี้มาตั้งนานแล้ว มาร่วมวงด้วย จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ไทโรต้องมาดูแลแต่ก็ไม่กล้าเข้าไปร่วม เพราะยังขาดคำพูดเชือดเฉือนไร้ความปราณีของเฟรินอยู่

“มีอะไรน่าสนใจหรือ” ยูยซึ่งยืนข้างๆ ไทโรถาม เธอไม่ชอบร่วมวงสนทนากับการัดและคนอื่นๆ ลึกเท่าไร เพราะมีเลดี้ฮาร์ตอยู่ด้วยที่ไร การัดกับวาเลโอราต้องพาลามยาวๆ จนแทบหลับทุกที

“ไม่รู้อะไรซะแล้ว นี่แหละสมาชิกปาร์ตี้ในอุดมคติ” ไทโรฉีกยิ้มกว้าง แต่หลบอยู่หลังเสาครึ่งตัว แสดงออกชัดว่ากลัวเอาเรื่อง

“ก็แค่เพิ่มเฟรินไปอีกคนไม่ใช่เหรอ?” ยูยเอียงคอ ทำหน้าสงสัย

“นั่นแหละประเด็น ขำในตอนนี้นะไม่มีทางปะทะสีปากกับเฟรินได้ เลยต้องใช้พวกการัดนี่แหละปราบพยศหล่อไม่ให้ยุ่งหมัด” ไทโรกำหมัดอย่างมั่นใจ ที่จริงอยากลากมายามาร่วมวงด้วยอีกคน เพราะรายนั้นก็ปากคออเราะรายใช้เล่นยิ่งเวลาโมโหเปลือย อาจปากร้ายยิ่งกว่าเฟรินอีก ทว่าอีกฝ่ายไม่ชอบสูงส่งกับใครโดยเฉพาะกับการัด

“เฟรินนิสัยออกจะน่ารัก ประมาณ...ชินเดอเร?” ยูยพูดเองสงสัยเอง

“แบบนั้นเขาไม่เรียกชินแล้วเพีย เลยระดับนั้นไปไกลเลยละ แถมยัยนั้นไปเดเรตอนไหน มีด้วยหรือ” ไทโรหันมาถามด้วยความสงสัย ใจหนึ่งก็อยากเห็นอยู่เหมือนกัน

“ก็เมื่อวานยังไปขอให้เดอริมาช่วยสร้างร่างใหม่ให้พี่ออกอยู่เลย ขอร้องว่าไงนะ...อ้อ ‘ช่วยทำให้ทีนะคะ...เพราะถ้าไม่ช่วย อาจจะต้องมีใครเลือดตกยางออกก็ได้้นะคะ’ แบบนั้นแหละ เดเรกระจายเลยใช้ใหม่ น่ารักดีเนอะ” ยูยยิ้มประทับใจ

“ไม่ใช่แล้ว! ไม่ใช่เด็ดขาด นั่นเขาเรียกว่าชมขู้ต่างหากละ” ไทโรรีบตะโกนเถียง

“เอ๋? ไม่ใช่เหรอ เอ...จะว่าไป พอเดอริมาบอกว่าสร้างไม่ได้ เพราะที่เปลี่ยนเป็นปีศาจคือจิตวิญญาณไม่ใช่แค่ร่างกาย ย้ายมาใส่ร่างใหม่ก็ยังเป็น

ปีศาจเหมือนเดิม หลังจากนั้นเดอริมาก็หายตัวไปเลยละ” ยูยเอียงคอดอย่างน่ารัก
 “นั่นเขาเรียกว่าอู๋มาแล้ว! บัลซิติ รีบไปหาตัวเดอริมาเร็วเข้า!” ไทโรหัน
 ไปตะโกนบอกข้างหลังก่อนจะได้ยินเสียงลงเท้าหนักๆ

บัลซิติวิ่งไปรอบๆ แล้วไปเจอเดอริมาถูกจับมัดห้อยหัวอยู่ในห้องส้วม

“ยูย ถ้าเจอเฟรินไปทำเดระที่ไหนอีกละก็...รีบบอกข้าด่วนเลยนะ” ไทโร
 ตบไหล่หญิงสาวอย่างจริงจังสุดๆ

“เห? นี่ไทโรสนใจเฟรินขนาดนี้เลยหรอ ชักมีโมโหแล้วสิ” ยูยบ่นเบาๆ
 พลังหยิบมูโยโกออกมาหมุนเล่น

“ไม่จ่ะ! ไม่สนใจสักนิด สาบานให้ฟ้าผ่าตายเลยเอ้า!” ไทโรรีบยกมือ
 สาบานทันที ยังไม่ยอมโดนทุบด้วยมูโยโกจนทะลุไปอีกซีกโลก

“แหม...ดีใจจัง แต่เล่นมาสาบานรักกันกลางวันแสกๆ แบบนี้ก็น่าอาย
 เหมือนกันนะ” ยูยหน้าแดงแล้วก้มหน้างุนๆ

“ไม่ต้องมาทำเป็นเนียนเลย ข้าไม่ได้พูดอะไรแบบนั้นสักหน่อย” ไทโรยัง
 ไม่หลงจนผลอตตามน้ำ

“วู้ๆ ไทโรชินๆ”

ยูยผิวปากแซว ไทโรยื่นมือมาบีบจนปากจู้

“พอเลย อ๊ะ! เริ่มกันแล้ว”

ไทโรเบนความสนใจไปยังปาร์ดีน้ำชาต่อ แต่หลังจากผ่านไปเพียงห้านาที
 เขาก็ทำหน้าเศร้าเหมือนเพิ่งเสียของรักไป เพราะกลายเป็นการตคอยตบมุกของ
 เฟรินจนเรียกเสียงฮาได้ไม่ขาด ดูท่าจะเข้าขากันดีด้วยซ้ำ

‘จริงสิ เป็นผู้หญิงด้วยกันเลยไม่เล่นมุกเถื่อนๆ แบบที่ใช้กับเรานี่เอง
 พลาดซะแล้ว!’ ไทโรตำหนิตัวเองอย่างเจ็บใจ ตอนนี้นี้เลยกลายเป็นสร้างแนวร่วม
 ของเฟรินขึ้นมาซะแล้ว

“แยะเลยเนอะ” ยูยพูดเหมือนอ่านใจไทโรได้ ที่จริงแค่เห็นสีหน้าเธอก็พอ
 จะเดาความรู้สึกของเขได้อยู่แล้ว “จับปราชสองมือก็แบบนี้แหละ”

“มันต้องจับเสื้อมือเปล่าต่างหากละ! ไม่ใช่แค่ผิดความหมาย แต่ยังสะกด

ผิดอีก แค่อยากจะหาเรื่องเฉยๆ ใช้ไหมเนี่ย”

ขณะตบมุกอยู่ จู่ๆ ไทโรก็หน้าซีดตัวสั่นแบบขนลุก

“ไทโร...” ยูรูรู้ถึงความผิดปกติจึงมีสีหน้ากังวล

“แค่...แค่รู้สึกสังหรณ์ไม่ดี อ้อ...สังหรณ์ไม่ดีเอามากๆ” ไทโรรูปตันคอ เพื่อขับไล่ความรู้สึกเสียวสันหลัง

“สังหรณ์ไทโรแม่นยำด้วยสิ” ยูรูมีสีหน้าครุ่นคิด แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมา แค่อยากจะบอกให้ชายหนุ่มจัดอาหารเตรียมพร้อมไว้ แต่มันก็เป็นแค่ลางสังหรณ์เท่านั้น

“อย่าให้มีโชคร้ายเกิดขึ้นเลย” ไทโรเอ่ยขึ้น

“ข้าจะบอกพวกเจ้าทุกอย่าง”

แค่คิวซาน่าเอ่ยจบ กระจกทุกบานในห้องก็ระเบิดพร้อมกัน แต่เศษ-กระจกไม่กระเจายออกไป มันลอยค้างอยู่กลางอากาศ ขณะที่กลุ่มควันสีดัลลอยเข้ามาในห้องหลังเก้าอี้ที่คิวซาน่านั่งอยู่ มือซีดขาวยืตออกจากกลุ่มควัน ตรงเข้าบีบคอคิวซาน่า

โซอาหันมาพ่นไฟใส่ทันทีทำให้มือนั้นต้องชักกลับ ครุฑเองก็กระโดดตรงเข้าใส่ผู้บุกรุก แต่ยังไม่ทันได้ชักดาบ ก็โดนรอกเท้าหนึ่งสีดัลเงวับยันหน้าเข้าอย่างจัง

“ชินฮะ!”

ทุกคนหันไปมองชินฮะซึ่งสวมชุดสูทสีขาวราคาแพงที่ยังยกเท้าค้างอยู่ในท่าเดิม โซอาลุกขึ้นโจมตีพร้อมกับวินสแต่เคลื่อนไหวไปคนละทาง วินสถอยออกไปเพื่อใช้พลังจิต ส่วนโซอาที่พุ่งเข้าไปหมายจะหยุดการเคลื่อนไหวของชินฮะ

“ชิ!”

ชินฮะเดาะลื่นอย่างรำคาญ เหวี่ยงแขนซึ่งมือกลายเป็นกรงเล็บขนาดใหญ่ฟาดโซอาจนพุ่งไปแบบที่คนถูกฟาดไม่อาจต้านแรงได้เลย แถมยัง

กะทิศทางให้พุ่งไปหาวินัสด้วย หญิงสาวต้องรีบหยุดพลังจิตเพื่อรับโซอาเอาไว้แทน

ครูซลุกขึ้นทันทีแล้วเตรียมใช้ร่างอวตารเพิ่มเติมกำลัง แต่กลับมีเสียงดังออกมาจากกลุ่มควันที่ไม่มีใครเห็นตัวคนที่อยู่ในนั้น

“อย่าคิดสู้ดีกว่านะ”

ทุกคนหยุดเคลื่อนไหวชั่วขณะ

“ในห้องนี้มีคนธรรมดาซะส่วนใหญ่ ถ้าเกิดสู้กันจริงๆ พวกคุณนั่นแหละที่จะแย่ และถ้ายังไม่ฟังแล้วคิดจะสู้ละก็...”

มือสีขาวยื่นออกมาจากกลุ่มควันอีกครั้งและชี้นิ้วเรียวยาวไปยังพรอมพอทุกคนหันไปมองก็ต้องตะลึงจนอ้าปากค้าง มือของซิลินวางอยู่บนหัวของพรอม ไม่มีใครสังเกตว่าเขาไปยืนอยู่ข้างหลังหญิงสาวตั้งแต่เมื่อไร

ครูซและคนอื่นๆ รู้ตัวว่าซิลินมีพลังแบบไหน ชื่นไม่ทำตามมีหวังซิลินลบความทรงจำของพรอมจนเกลี้ยงแน่ๆ อีกอย่างชินซะก็เปลี่ยนหัวตัวเองเป็นมังกร และอ้าปากกว้างเตรียมปล่อยพลังใส่ทันทีหากใครขัดขึ้น

“ทั้งๆ ที่เตรียมการป้องกันกรณีแบบนี้ไว้แล้ว แต่พอเอาเข้าจริงก็หยุดไม่ได้ยุติ ก็นะ...อีกฝ่ายเป็นถึงเธอคนนั้น ต่อให้วางแผนป้องกันรัดกุมกว่านี้ก็เปล่าประโยชน์” อิงโฮรู้ดีว่าคนที่อยู่ในควันคือใคร ถึงแม้สำหรับคนอื่นจะเห็นเป็นมัจจุราชก็เถอะ

เมื่อตรึงการเคลื่อนไหวของทุกคนในห้องได้แล้ว มายาซึ่งใช้ควันอำพรางตัวก็หันไปสบตากับคิวนาน่า แล้วเอ่ยดักคอเพื่อดูท่าทีของเทพสาว

“คงรู้นะว่าปล่อยให้พุดไม่ได้”

“กลัวข้าปูดความลับของเจ้าด้วยสินะ” คิวนาน่าตอบแบบไร้อารมณ์

พริบตานั่นกระຈคิวนาน่าก็ทำงานต่างๆ ที่ไม่มีใครเห็นการโจมตี เสียงเสียดสีหนักๆ ดังจนปวดจี๊ดขึ้นสมอง ประกายไฟกระจายไปทั่วเหมือนดอกไม้ไฟ แต่แค่ไม่กี่วินาทีก็สงบลง

“โกรธจนลืมลบจิตตัวเองเลยเหรอ ยังใช้ไม่ได้นะ” คิวนาน่าเอ่ยเบาๆ

ก่อนจะหันกลับไปมองทุกคนในห้องประชุม ตั้งใจจะบอกความลับต่างๆ ที่ทางกระจกควิซาน่าอยู่

“ก็จริง...แต่ว่า...” มายาติดนิ้วดังเป๊าะ

ควิซาน่ารู้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น รู้สึกถึงความเจ็บปวดแสนสาหัสบนหลังมือ ซึ่งปรากฏสัญลักษณ์คำสาปของไทโร จึงต้องรีบสลายกระจกควิซาน่าเพื่อให้คำสาปหยุดทำงาน ถึงอย่างนั้นความเจ็บปวดก็ลดลงไปครึ่งเดียว

“ตอนนั้นไม่ได้แก้คำสาปให้จริงๆ ด้วยสินะ” ควิซาน่ารู้สึกเอะใจตั้งแต่แรกแล้วเพราะดูยุ่งเกินไป

“อ้อ แคร่คำสาปอื่นทับลงไปเพื่อไม่ให้คำสาปของไทโรแสดงผลเท่านั้นแหละ และยังเป็นคำสาปแบบที่ไม่มีผลเสียอะไร เลยทำให้ผู้ถูกสาปไม่รู้สึกรู้สึกราวกับตาย” มายาวางกับดักไวล่งหน้าเพื่อกรณีแบบนี้เอง

“เชื่อเลย ทำไมถึงร้ายได้ขนาดนี้” ควิซาน่าพิมพ์ แต่ไม่พันทูมูยา

ตอนนั้นไม่ได้ใช้กระจกควิซาน่าแล้ว ขึ้นพุดอะไรออกไปมายาคงสังหารเธอทันทีแน่...ควิซาน่ามั่นใจ แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องพุด

“ทุกคน...ทุกคนกำลังเข้าใจผิด!” ควิซาน่าตะโกนออกมา ขณะเดียวกันมายาก็เตรียมตัวลงมือ

“ไทโรกำลังทำให้ทุกคนเชื่อว่าเขาเป็นจอมทมิฬ”

ไต้ยนซื่อไทโร มายาจึงไม่ลังเลที่จะสังหารควิซาน่า ทว่าอีกฝ่ายเตรียมใจไว้แล้วจึงยอมเจ็บตัวโดยใช้กระจกควิซาน่าป้องกันเอาไว้ ถึงจะทนความเจ็บปวดระดับนี้ได้ไม่นาน แต่อย่างน้อยก็คงทนได้จนพุดจบ

“แะแล้ว!” มายาคิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะใช้กระจกควิซาน่าต่างๆ ที่คำสาปทำงานอยู่ นึกโทษตัวเองว่าประมาทที่ไม่พารูกันมาด้วย เพราะพลังจิตห้องซังเดียนน่าจะมีประโยชน์ในเวลาแบบนี้

“แต่เขากำลังทำเพื่อทุกคนอยู่ ทำให้ทุกคนร่วมมือร่วมใจกันสร้างโลกยุคใหม่ขึ้นมา!” ควิซาน่ากลั้นใจตะโกนออกไปสุดเสียงต่างๆ ที่เจ็บปวดทรมานเจียนตาย

‘ແ່ລະລີ ຄົນເຍຍະເກີນໄປ ສິລິນລົບຄວາມທຽງຈຳໄດ້ໄມ້ເມດແນ່’ ແຄມໃນຫ້ອງ
ນີ້ມີຄົນສຳຄັນຢູ່ຫຼາຍ ຈະຮຸ່ນປັດປາກກໍ່ກໍ່ໄດ້ໄມ້

“ຄອຍກ່ອນ!” ມາຍາຕະໂນບອກ

ສິນສະກັບສິລິນກະຈົນເຂົ້າມາໃນກຸ່ມຄົນທີ່ກຳລັງກິນຄົວສາວນາເຂົ້າໄປດ້ວຍ
ດ້ວຍຄວາມທີ່ຕົນອື່ນໆ ໃນຫ້ອງກຳລັງຕະລື່ງໃນສິ່ງທີ່ຄົວສາວນາພຸດຈິງໄມ້ມີໄກຮັດຂວາງ
ກະທັ່ງເວທນມຸນຕຣີເຄື່ອນຍ້າຍຂອງມາຍາທຳການແລະພາຄົວສາວນາຫາຍໄປຈາກທີ່ນັ້ນ

ຄົວສາວນາຖືກພາດ້ວຍມາຍາຍາວາຮຳໃນພຣິບຕາ ທັ້ນທີ່ມາຄືງ ເທພສາວກືຖືກ
ລ້ອມໄວ້ແລ້ວ ໄກໂຮຮຸ້ຕົວຕົນທີ່ມາຍາຄອນຄຳສາບ ທຳໃຫ້ຄຳສາບຂອງເຂົາທຳການ

“ໄວກວ່າຂ້າກ້າວເໜື່ອເສມອເລຍະນະ” ໄກໂຮເຍຍກັບມາຍາ ເຂົາໄມ້ຮູ້ເລີຍວ່າເຂົາໄປ
ເຝົ້າຄົວສາວນາຕົນໄກ

“ໄມ້ໄດ້ຈະທຳໃຫ້ລຳບາກຫຼອກນະ ແຄ່ລັງຫຼຸດໃຈໄມ້ດີເລີຍສົ່ງກຸດສົ່ງສາສາເບບ
ຕາມໄປ ພອເຫັນຢູ່ກັບເທພສາວກືຖືກສ້າງກໍ່ເຂົາໄດ້ເລີຍວ່າຕ້ອງເກີດເຣື່ອງແໜ່ໆ ແຄມຍັງເກີດຂຶ້ນ
ເຣື່ອງຈະຈົນໄມ້ເວລາບອກ” ມາຍາອະຍາຍາມ ມີຄວາມໄມ້ສະບາຍອາຣມະໄມ້ຢູ່ໃນນ້ຳເສຍ ທັ້ນໆ ທີ່
ສິນສະຍັງເຍຍເຍຍ

“ແຕ່ເດີຈະໄປເດີງຕົວເຣື່ອງທີ່ສຸດເທ່າທີ່ຈະເຣື່ອງໄດ້ແລ້ວ ແຕ່ວ່າ...ເສຍໃຈດ້ວຍນະ ຈົນ
ຫຼຸດປາກຍັງໄມ້ໄມ້ທັ້ນຈິງໆ” ມາຍາຟລັກຄົວສາວນາອອກມາຂ້າງຫນ້າ

ໄມ້ຕ້ອງອະຍາຍາມໃຫ້ມາກຄວາມ ທຸກຄົນກໍ່ເຂົ້າໃຈດີວ່າເຂົາເມາຄືງອະໄວ

“ແຍ່ຂນາດໃດໄກ” ໄກໂຮຫນ້າສິດ ຄາມໂດຍພາຍາມອາຣມະໄມ້ໄວ້

“ແຍ່ມາກ ມີເຄືອບຮ້ອຍຄົນທີ່ຮູ້ ແຄມມີທຳນຳພູນຳພຣອມດ້ວຍ” ມາຍາຄິດວ່າຕິງ
ຄົວສາວນາອອກມາໄດ້ກໍ່ຄືວ່າທຳດີທີ່ສຸດແລ້ວ

“ກາຣັດ ມີວິທີແກ້ປັນຫາໃໝ່” ໄກໂຮຮຸ້ນຄິດຮຸ້ນເໜື່ອກ່ອນຈະຫັນໄປຄາມກາຣັດ
ເພາະເດີຈະເກີດເຣື່ອງຮ້າຍຂຶ້ນແຕ່ເທພິງສາວກືຖືກໄມ້ສິນໃຈ

“ກໍ່ຂຶ້ນຢູ່ກັບວ່າທາງນັ້ນຈະຈັດການຍັງໄກກັບຂໍ້ມູນທີ່ໄດ້ໄປ ອິງໂຮຄຸງພາຍາມ
ໄມ້ໃຫ້ເສື່ອມມັນລຸກລາມ ກຣຸນີທີ່ທາງນັ້ນປາວປະກາດເຣື່ອງນີ້ຄືວ່າເຂົາເພົ້າ ທຸກໆທີ່
ທຳມາຈະລົ້ມເລວແລະເສຍເປ່ລ່າ ຫຼາໆໆ ຖ້າເປັນແບບນັ້ນກໍ່ນຳສຸກດີເພື່ອນກັນເນອະ”

การรู้ว่าต่อให้ความจริงถูกเปิดเผย ฝ่ายไทโรก็ไม่มีความเป็นพระเอกในสายตาคนอื่นแน่ กลับยังอยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออก แถมยังต้องแบกรับบาปที่ก่อความสูญเสียแล้วเป้าหมายกลับล้มเหลว “ส่วนถ้าอิงโฮกล้อมอยู่ ก็ต้องดูท่าทีของทางนั้นอีกนั่นแหละว่าจะอย่างไร แต่ไม่ว่าแบบไหนเราก็ไม่ควรทวนน้ำให้ขุ่นมากกว่าไปนี้ นิ่งๆ ให้มันตกตะกอนไปก่อนน่าจะดีที่สุด”

การที่ไม่ได้บอกไปทั้งหมดที่คิด เธอยังมีอยู่อีกหลายวิธี แต่เชื่อว่าไทโรไม่ถูกใจแรงจูงใจไว้ดีกว่า

“สรุปคือไม่ควรเคลื่อนไหวให้เรื่องมันเลวร้ายลงสินะ...ฉันก็ตามนั้น เอาละทีนี้ก็...จะจัดการยังไงกับคนก่อเรื่องดี” ไทโรหันไปยิ้มแยกเขี้ยวให้คิวนาน่า ทำเอาทุกคนขนลุกเพราะนี่ไม่ใช่ยิ้มขี้เล่นเหมือนทุกที แต่เป็นยิ้มกลบเกลื่อนรังสีสังหาร เพื่อให้ไม่ให้เหยื่อไหวตัวและหนีไปซะก่อน

มายาตัวลั่นน้อยๆ หัวน้ใจว่าถ้าคิวนาน่าถูกรุกไล่จนตรอกขึ้นมา อาจเอาความลับของเธอมาต่อรอง และคิวนาน่ายังหันมาสบตาเหมือนอ่านใจเธอออกอีก

“ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าตัดสินใจแล้วว่า จะถอดความลับนั้นตายไปพร้อมกับตัวเอง เพราะฉะนั้นคงทำให้เลิกระแวงกันได้แล้วสินะ”

มายาแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

คิวนาน่าลุกขึ้นช้าๆ บัดฝุ่นออกจากชุด สางผมด้วยนิ้วเรียวงาม เชิดหน้าขึ้นนิดๆ อย่างสง่างาม ไม่มีท่าทีของคนที่กำลังจะถูกพิพากษาเลยแม้แต่น้อย เธอเชิดหน้ารับกรรมโดยที่คิดว่าตัวเองไม่ผิดเสียด้วย

“ขอ...ขอเวลาให้ข้าได้พูดหน่อยได้ไหม” คิวนาน่านิ่งไปอึดใจหนึ่ง ไม่หวั่นไหว แต่คิดว่าจะเลือกใช้คำแบบไหนดีต่างหาก

“เสียใจด้วย ท่านพูดมากเกินไปแล้ว” ไทโรไม่คิดว่าจะมีอะไรมาคลี่คลายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นไปแล้วได้

“เข้าใจละ ฉันก็...”

คิวนาน่าทำให้ทุกคนงงนงงยิ่งกว่าโดนตบหน้า เธอจับบิกระโปรงขึ้น ก่อนจะทรุดกายลงเข้าติดพื้นหน้าผากจดดิน หงายมือทั้งสองยื่นออกมาข้างหน้าเพื่อ

ให้เห็นว่าไม่มีอาวุธและไม่คิดเป็นปรปักษ์เลยแม้แต่น้อย มันเป็นกิริยาดีโรราบแบบไร้เงื่อนไขซึ่งกระทำในสมัยของไทโร โดยเจ้าเมืองที่ยอมแพ้จะกระทำกิริยานี้เพื่อขอยุติสงคราม

แต่สำหรับคิวนาน่าซึ่งเป็นเทพ ท่าหมอบกราบแบบนี้มีความหมายมากกว่านั้นหลายพันเท่า เป็นที่รู้กันว่าเทพคือสิ่งที่คนต้องกราบไหว้ ไม่ใช่เป็นฝ่ายมากราบไหว้ใคร พวกเทพไม่ยอมให้เข้าแตะพื้น ยิ่งหมอบจนหัวติดพื้นด้วยแล้วยิ่งไม่มีทางทำเด็ดขาด กิริยาของคิวนาน่าไม่ใช่แค่บ่งบอกว่ายอมทั้งความเป็นเทพ แต่เธอกำลังบอกให้รู้ว่า ‘ข้ายอมทุกอย่างแล้ว ที่เหลือแล้วแต่ท่าน’

ไทโรหุบยิ้มแล้วกัดฟันกรอด เขาไม่มีทางทำร้ายคนที่ยอมทำถึงขั้นนี้ได้ ต่อให้เป็นศัตรูคู่อาฆาตที่ต้องฆ่าให้ได้ แต่เมื่ออีกฝ่ายยอมจำนนแล้ว ครั้นจะลงมือกระทำการใดไปจะกลายเป็นข้อครหาได้

คิวนาน่าไม่อยากจะบีบให้ไทโรยอมให้อภัยด้วยวิธีนี้ จึงเอ่ยขึ้นเบาๆ “ขอเวลาแค่ไม่นาน หลังจากนั้นจะฆ่าหรือเอาไปต้มยำทำแกงอะไรก็เชิญได้เลย ข้าแค่ขอเวลาชี้แจงเท่านั้น”

‘จะฆ่าไม่ไหนอีกละเนี่ย แต่ดูยังไงก็เหมือนยอมเอาคอพาดเชียงอยู่ดี’ ไทโรไม่อยากเชื่อใจนักเพราะเช็ดจากเรื่องต่างๆ ที่ผ่านมา

แล้วใครบางคนก็ช่วยตัดสินใจแทน

“คิดว่าทำแบบนั้นแล้วจะจบเห่อ” เทนเซยูยเจ้าเท้าออกมาโดยถือมูโยโกไว้ ข้างหลังมีบัลลังก์ที่พยายามรังตัวไว้แต่กลับโดนลากมาด้วยทั้งแบบนั้น และเพียงแค่มูโยโกขึ้นทุกคนก็รู้ว่าไม่มีใครหยุดยู่ไว้ได้อีกแล้ว

“อันนี้สำหรับจูเรีย!”

ยูเย่เสียงเย็นเยียบพร้อมกับทุบมูโยโกเข้าใส่ ทว่าก่อนที่จะถนัดมือจะบีคิวนาน่าจนไม่เหลือแม้แต่ซาก ยูยกก็ต้องรีบหยุดทันควัน เพราะมายาไฟล์มาขวางเอาไว้

“คิดจะทำอะไร นั่นมันศัตรูของเธอนะ” ยูเย่แปลกใจ คิดว่ามายาน่าจะเป็นคนสุดท้ายที่ห้าม เพราะถึงไม่เคยมีท่าทีอะไร แต่ลึกๆ ในใจก็ต้องแค้นผู้

แม่ของตัวเองแน่ๆ

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งเข้าใจผิด” มายาริบบยกมือขอชี้แจง เหมือนสิ่งนี้รบกวนจิตใจเธอมาก “เหตุผลที่ห้ามไม่ใช่เพราะเห็นใจหรือเป็นคนดีอะไรหรอกนะ แต่ขึ้นใช้เจ้านั้นหุบลงมา มันก็...ว่าไงดีละ ตายสบายไปหน่อย...ประมาณนั้น”

‘สรุปก็คืออยากฆ่าอย่างทรมาณสินะ!’ ทุกคนต่างคิดเหมือนกัน

“อีกอย่างก็คือ...สังหารณีใจว่าถ้าไม่ฟังสิ่งที่เธอจะบอก พวกเราคงต้องเสียใจกันทีหลัง”

มายาหมุนตัวกลับไปมองคิวนานาที่ยังก้มหน้าติดพื้น เหตุผลที่ทำให้เธอคิดแบบนั้นไม่ใช่เพราะกิริยานั้น ทว่าเพราะพอลองคิดให้ดีแล้ว คิวนานาไม่ใช่ประสาทยอมเจ็บตัวเพื่อทำให้โลกนี้วุ่นวายขึ้นอีกนิดแน่ๆ...ใช่ คิดได้อย่างเดียวก็คืออีกฝ่ายมีจุดประสงค์บางอย่าง ซึ่งนั่นก็ควรจะต้องฟังดูสักหน่อย

“ตามนั้นละ ฉันเองก็ขอร้องด้วย ก่อนจะเอาไปแล้วเนื้อเฝافرึกจิ้มเกลือ ยิ่งไงก็ฟังที่เธอพูดก่อน” มายาหันไปบอกไทโร แต่คำขอร้องฟังดูทะแม่งๆ ซอบกล

‘ยิ่งไงก็ไม่พ้องต้องโดนทรมาณสินะ’ ทุกคนคิดตรงกันอีกครั้ง

ไทโรครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง

“ก็ได้ มีอะไรก็ว่ามา”

“เล่นอะไรของคุณนะ”

เสียงที่เหมือนเหล็กสีกันดังขึ้น ขณะที่โรนากำลังนอนลอยไปลอยมาในหัวเวลาอย่างไร้จุดหมาย

“อ้าว ผู้รู้สรรพสิ่ง ไม่เจอกันนานเลยนะเจ้าคะ” โรนาคืนตัวกลับไปทักเห็นว่าไม่ใช่มีเพียงโครงกระดูกที่ห่มตัวด้วยผ้าคลุม ข้างหลังยังมีเหล่านักท่องเที่ยวจำนวนนับไม่ถ้วนลอยตัวอยู่ด้วย และสีหน้าแต่ละคนก็ดูไม่สบายอารมณ์อย่างมาก

“บอกแล้วไง สำหรับพวกเราไม่เหมาะกับการเฝ้าเรื่องเวลา คำว่านานไม่มี

ความหมายอะไรหรอคะ” ผู้รู้สรรพสิ่งถอนหายใจ...ถึงจะไม่มีลมหายใจก็ตาม

“ไม่มีความหมายหรือไม่จำเป็นต้องมีความหมายกันแน่” โรน่าได้กลับพลาซียัมแฝงเล็กน้อย

ผู้รู้สรรพสิ่งไม่อยากจะยี้ด้วยจึงรีบเข้าเรื่อง “เอเดนโรนาซี่ คุณทำผิดกฎของนักท่องเวลา ทำไมเปลี่ยนอนาคตในโลกจริงเช่นนั้น แถมยังเป็นโลกที่อยู่ใกล้จุดตั้งต้น ผลกระทบกำลังขยายไปยังโลกอื่นแล้วนะรู้ตัวไหม”

ผู้รู้สรรพสิ่งชี้ไปยังโรน่า แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มกว้างกว่าเดิมและหัวเราะออกมาสุดเสียง

“ฮ่าๆๆ เพราะรู้นะสิ”

นักท่องเวลาอื่นๆ เก็บของลงมือ แต่ผู้รู้สรรพสิ่งซึ่งเป็นตัวแทนยังนั่งเฉย ย่อมหมายความว่าอนาคตกำลังแสดงผลของการโจมตีก่อนออกมาในแง่ลบ

“ใช่แล้ว อย่าใช้กำลังนะดีที่สุดที่สุด เพราะว่า...”

โรน่าอ่านความคิดทุกคนออก และขณะนั้นข้างหลังเธอก็มีนักท่องเวลาอีกกลุ่มหนึ่งปรากฏตัวขึ้น จำนวนพอๆ กับทางฝ่ายผู้รู้สรรพสิ่ง

“ทางนี้ก็ไม่ใช่ตัวคนเดียวซะด้วยสิ” โรน่าบอกพลาซียัมหัวเราะในลำคอเหมือนจงใจยั่วยุอีกฝ่าย

“ความเห็นแตกออกเป็นสองฝั่งเธอเนี่ย” ผู้รู้สรรพสิ่งถอนหายใจทั้งที่ไร้ลมหายใจอีกครั้ง แม้เห็นอนาคตมากมายแค่ไหน แต่ก็ยังมีบางเรื่องที่ไม่หลุดรอดสายตาไปจนได้...โดยเฉพาะเรื่องใกล้ตัว

“พูดให้ชัดๆ คือ ฝั่งของท่านจะยังคงแนวทางเดิมของนักท่องเวลา คือเผด็จการฯ ไม่เข้าข้างทั้งฝ่ายมนุษย์หรือร่วมมือกับฮามาน และปล่อยให้ทุกอย่างดำเนินไปสู่จุดจบ” โรน่าเอ่ยขึ้นและสบตาที่ว่างเปล่าของผู้รู้สรรพสิ่ง

“ส่วนคุณเลือกฝ่ายมนุษย์ ดันรอนอย่างสูญเปล่า และเร่งเวลาแห่งจุดจบให้มาถึงเร็วขึ้น” ผู้รู้สรรพสิ่งได้กลับอย่างไม่วืดละ

“ก็ท่านเป็นคนบอกให้เลือกเองไม่ใช่หรอ โรน่าก็เลือกตามที่ท่านแนะแล้วไง”

“มันก็แค่คำถาม ไม่ใช่คำเสนอแนะ อีกอย่าง...นั่นแค่ความคิดเห็น ไม่ใช่ให้ทำจริงๆ ลักหน้อย”

“เรื่องนี้เถียงกันก็ไม่วุ่นวายเท่าไรถึงจะจบ เอาเป็นว่าเรามาพูดถึงเรื่องง่ายที่กำลังจะเกิดขึ้นดีกว่าไหม” โรนากำลังทำกิริยาเหมือนเด็กโดยไม่สนใจแรงกดดันที่ก่อตัวขึ้นและพร้อมจะระเบิดเป็นสงครามของนักทอเวลา “อย่างแรก...ถ้าพวกเราสู้กัน แน่หนอว่าโรนารู้ตายแน่จะบอกให้” เธออย่าด้วยท่าทางและคำพูดอย่างน่ารัก แต่ทุกคนรู้ว่าความจริงตรงกันข้ามกับสิ่งที่แสดงออก “ซึ่งถ้าเป็นแบบนั้น ไม่ว่าใครชนะ คนที่เหลือรอดก็ต้องเตรียมตัวโดนฮามานกวาดล้างได้เลย ก็นะ... เพราะเขาเป็นคนทำให้เจ้านั้นเปิดเผยที่ซ่อนตัว และคงเริ่มเห็นนักทอเวลาเป็นภัยคุกคามอย่างหนึ่ง อย่างเจ้านั้นคงไม่ปล่อยให้พวกเรารอดอยู่แล้วละ ฮ่าๆๆ ...และอย่างที่สอง พวกเราทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แบบที่ถนัดทำกัน แล้วต่างแยกย้ายไปทั่วกันไป ล่องลอยแบบว่างเปล่ากันเหมือนเคย และรอให้ฮามานมากวาดล้างพวกเรา อ๊ะ! แต่สุดท้ายก็เหมือนตัวเลือกแรกเลยนะ ฮ่าๆๆ”

โรนเห็นเป็นเรื่องขำขัน ทั้งๆ ที่ทำคนอื่นเครียดแทบเป็นบ้าอยู่แล้ว

“แต่พวกเราไม่ถูกทำลายได้ง่ายๆ หรือคะ” นักทอเวลาคนหนึ่งทางฝั่งผู้รัฐพลสิ่งเอ่ยขึ้น ก่อนจะมีเสียงสนับสนุนตามมาอีกมากมาย

“ถ้าจะหมายถึงพวกเรามีพลังมหาศาลพอจะต่อกรกับเทพผู้สร้างได้ละก็...ลองถามความเห็นผู้รัฐพลสิ่งดูดีกว่า”

โรนไยโนให้ผู้รัฐพลสิ่งตอบ ถึงจะไม่มีผิวหนังให้เหวี่ยงไหลออกมา ทว่าบรรยากาศก็อึมครึมน่าอัศจรรย์ที่สุด

“ฮามานจะไม่บุกมาเอง แต่เขาจะส่งเหล่าเทพปรณัมมาจัดการพวกเราแทน ส่วนผลลัพธ์ก็...” ผู้รัฐพลสิ่งก้มหน้าลง

“เดี๋ยว เทพปรณัมนั้นมัน...!” นักทอเวลาบางคนถามอย่างตระหนก

“ใช่ หรือที่เรียกกันว่าสามเทพบรรพกาล ตัวแทนของเหล่าเทพในแต่ละยุคสมัย นั่นแหละพลังของโลกเก่าที่ฮามานซ่อนไว้ พลังของ...บัญญัติแห่งการเริ่มต้น” ผู้รัฐพลสิ่งตอบ ถ้ามีใบหน้าแบบคนปกติ คงมีสีหน้าหดหู่อยู่เป็นแน่

“แถมตอนนี้ก็สร้างพลังของโลกใหม่ที่เรียกว่า...ภูมิภาคแห่งการรังสรรค์...ขึ้นมาอีก ถึงจะยังไม่สมบูรณ์ก็เถอะ แต่น่าจะอันตรายยิ่งกว่าบัญญัติแห่งการเริ่มต้นซะอีก” โรน่าเสริม

คราวนี้ทุกคนต่างนั่งเงียบเพราะสิ้นหวังอย่างแท้จริง

“เข้าใจกันแล้วนะ” หลังจากเห็นสีหน้าของทุกคน โรน่าจึงพยักหน้าอย่างพอใจ

“หะ...ทุกอย่าง...ทุกอย่างมันเป็นเพราะเธอไม่ใช่เธอ!” เสียงต่อว่าอย่างไม่พอใจดังขึ้นโดยมุ่งเป้าไปยังโรน่าซึ่งเป็นคนก่อปัญหา

“ถูกต้องที่สุด!” หญิงสาวยิ้มรับ

“ยังมีหน้ามายิ้มอีก ถ้าไม่ใช่เพราะเธอละก็...!”

“อือ...แล้วก็จะไรละ”

พอโรน่าถาม กลับไม่มีใครตอบได้ เพราะความจริงทุกคนต่างรู้อยู่แก่ใจดี

“จะโง่ก็ให้มันน้อยๆ น้อยๆเถอะ รู้ๆ กันอยู่ ถ้าโลกเวลาจริงถูกทำลาย โลกเส้นเวลาของพวกเราก็จะหายไปด้วย แถมพวกเราเป็นนักท่องเวลานะ จะอยู่ต่อไปอีกสักพันปีหรือมีเวลาอยู่อีกแค่วันเดียว มันต่างกันตรงไหน”

คำพูดของโรน่ายิ่งกดดันคนที่ไม่เห็นด้วย แต่จิตใจที่ไม่อาจต่อปากต่อคำได้

“ถึงจะไม่ควรเปลี่ยนแปลงอนาคต แต่ก็ไม่ควรจะนั่งเฉยไม่ใส่ใจเลย”

“ขอแบบใจจริง”

ผู้สร้างพลังรู้จักโรน่าดี รู้ว่าที่พูดมานั้นเป็นการพูดให้ฟังดูดีแต่ไม่ใช่จากใจจริงแน่ และอีกครั้งที่รอยยิ้มใส่ชื่อบริสุทธิ์แต่เป็นलगหายนะปรากฏขึ้น

“ก็ไหนๆ มันจะวินาศสันตะโรกันอยู่แล้ว โรน่าก็อยากเป็นคนจุดชนวนด้วยตัวเองอะ...อื๊ป!” หญิงสาวรีบยกมือปิดปากหลังจากรู้ตัวว่าลืปากออกไปแล้ว

‘ยัยนี้มันน่านักเขี้ยว’ ทุกคนมองโรน่าด้วยแววตาประสงค์ร้าย

“เอาเถอะ จะช้าหรือเร็วสำหรับพวกเราก็ไม่มีความหมายจริงๆ นั่นแหละ”

ผู้รู้สรรพสิ่งถอนหายใจอีกรอบ เธอรู้แต่แรกแล้วว่าโรนาคือคนพิเศษ หญิงสาวสร้างเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดผลลัพธ์ตามที่ตัวเองต้องการได้เสมอ เช่นสิ่งที่เกิดขึ้นตอนนี้และยังสภาพที่ไม่เหลือตัวเลือกใดๆ อีก บางทีโรนาก็อาจคำนวณไว้แล้วตั้งแต่แรก

“เหมๆ เข้าใจกันแล้วแบบนี้ โรนาคือใจจริง ก็อย่างที่ว่านั่นแหละ มากัดกันเองก็ไม่มีประโยชน์อะไรหรอกเจ้าคะ เพราะงั้นเรามาใช้ตัวเลือกที่สามกันเถอะ”

“ตัวเลือกที่สาม!” แม้แต่ผู้รู้สรรพสิ่งยังมีน้ำเสียงประหลาดใจ
จากนั้นไปยอมไม่ใช่อนาคตที่เธอเคยเห็นอย่างแน่นอน

ไทโรเอาตัวคิวซาน่าไปยังห้องที่วาลเอร์อานะทางไป ซึ่งเป็นห้องที่ปิดมิดชิด ระหว่างทางเขามองเธอด้วยความหวาดระแวงจนคนรอบข้างรู้สึกได้
“กลัวว่าข้าจะปั่นเรื่องเพื่อเอาตัวรอดสินะ” คิวซาน่าไม่ต้องอ่านใจได้ก็รู้ความคิดไทโร

“หรือว่าไม่จริง?”

คิวซาน่ายิ้มตอบทันที

“ขอตอบว่าไม่จริง ข้ามีวิธีเอาตัวรอดโดยไม่ต้องยอมคุกเข่าขอร้อง และนี่ไม่ใช่การพูดเพื่อเอาตัวรอด แต่เรื่องนี้สำคัญยิ่งกว่าชีวิตของข้า จะว่าไป...แค่คำพูดก็ไม่ทำให้ข้าเชื่อขึ้นมาได้หรอก สิ่งสำคัญคือต้องทำให้เชื่อใจซะด้วยสิ” แล้วทำหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะนึกออก “เอาอย่างนี้ไหม ปลดคำสาปให้ข้าสิ”

คิวซาน่ายื่นข้อเสนอพลางยื่นมือให้ไทโร พริบตานี้รอบคอเธอก็เต็มไปด้วยอาวุธ

“ว่าแล้วเชียว คิดหาวิธีหลุดจากคำสาปเพื่อจะได้หนีไปนี่เอง” ยุยไม่ไว้ใจตั้งแต่แรก จึงเป็นคนแรกที่เอาอาวุธออกมา

“ใจเย็นๆ หนอยสิ ไม่มีนักโทษที่ไฉนยอมรับว่าตัวเองผิดหรอกนะ ถ้าข้าคิดหนี เรื่องอะไรต้องขอให้แก้คำสาปแบบซึ่งๆ หน้าด้วย แต่เพราะอยากให้

เชื่อใจได้ว่าถึงไม่ต้องมีปลอกคอ คิวซาน่าคนนี้ก็พร้อมจะบอกความจริงและ
ไม่หนีไปไหนแน่นอน”

คิวซาน่าอธิบายอย่างสั้นไหล แต่ไม่ทำให้ทุกคนวางใจได้เลย ฟังยังงี้ก็
แค่การเถาเอาตัวรอดเท่านั้นเอง

“นั่นสินะ” ไทโรกลับทำสิ่งตรงกันข้ามกับที่ทุกคนคิด เขาตบหลังมือ
คิวซาน่าเบาๆ ไอสีม่วงลอยขึ้นมาจางๆ ก่อนจะหายไป เพียงเท่านั้นก็ถอนคำสาป
สัญลักษณ์รูปสิงโตไปแล้ว

ทุกคนตัวแข็งที่ขึ้นมากะทันหัน ถ้าเทพสาวทางกระจกคิวซาน่า ก็เท่ากับ
มีเพียงไทโรเท่านั้นที่หยุดเธอได้

พอถอนคำสาปแล้ว คิวซาน่าก็คว้ามือไทโรดังหมับทันที

“ไม่ยอมหรอกน่า!” ยุยเงื้อมูโยโกเตรียมโจมตีทันที ถึงจะรู้ว่าไม่ได้ผล
แต่อย่างน้อยก็ทำให้คิวซาน่าชะงักได้

“เดี๋ยว!” ไทโรรีบยกมือห้าม

“ขอบคุณ” คิวซาน่าเอ่ยขึ้น เธอไม่ได้ทางกระจกคิวซาน่าอย่างที่ทุกคนคิด
ถ้าไทโรไม่ห้ามไว้เธอคงโดนยุยพาดละไปแล้ว มือที่จับมือไทโรไว้เรืองแสง ไทโร
รู้ทันทีว่านี่คือการให้พรของเทพ

“ถึงพรของข้าจะไม่จำเป็นสำหรับท่านแล้วก็ตาม แต่มีไว้คงจะดีกว่า อีก
อย่าง...ข้ามอบกระจกคิวซาน่าให้ท่านแล้ว ถึงจะทำงานได้ก็ต่อเมื่อมีข้าอยู่ใกล้ๆ
ในระยะประชิดติดตัว แต่เพียงเท่านั้นข้าก็กลายเป็นเทพที่ไร้พลัง แม้แต่ป้องกัน
ตัวเองยังทำไม่ได้” คิวซาน่าสละการป้องกันตัวทุกอย่างเพียงเพื่อเหตุผลเดียว
เท่านั้น

“แบบนี้จะดีเหรอ...” ไทโรได้รับสิ่งที่มีค่ามากกว่าที่คิดจึงลั้งเล กระจก
คิวซาน่าไม่ใช่สิ่งที่จะประเมินค่าได้ซะด้วย แถมเสียที่ถอดเขี้ยวเล็บแล้วก็ดู
ไม่เหมือนเสือกอีก...เหมือนกับคิวซาน่าในตอนนี้

“ก็ไม่นั่นใจนักหรอก บอกตรงๆ พอไม่มีอะไรไว้ป้องกันตัว ข้าก็กลัวโดน
ท่านขึ้นใจอยู่เหมือนกัน...” คิวซาน่าพูดตรงๆ แต่ยังไม่ทันจบคำดี มูโยโกของ

ยูยก็เปลี่ยนเข้าไปที่ไทโรแทน

“รับรองว่าเรื่องแบบนี้ไม่มีวันเกิดขึ้นแน่” ยูยยิ้ม จงใจบอกไทโรมากกว่า
คิซาน่า

“ได้ยาก่อนนะ...” ไทโรเอะใจ

“จะว่าไป...มูโยโกของยูยฝากะจกคิซาน่าไม่ได้นี่นา จันแบบนี้เราก็
ไม่ต้องกลัวแล้วนี่หว่า!” พอดคิดได้เขาก็อุ้มหน้าบาน แถมคว้ามือคิซาน่ามากุมไว้

“ข้าเชื่อใจท่าน คิซาน่า” ไทโรเขย่ามือขอบคุณเป็นการใหญ่ แต่หลายคน
พอดูออกว่าไทโรดีใจเรื่องอะไร

‘ติดสินบนชัดๆ!’

“ซื่อๆกันจังเลยนะ”

มายาเอ่ยชัด ซึ่งการตักตักแบบเดียวกันจึงพยักหน้าเห็นด้วยอยู่ข้างๆ

“หมายความว่ายังไง” ไทโรหันไปถาม

“เมื่อก็ได้ยินแล้วนี่ คิซาน่าบอกว่ากระจกคิซาน่าจะใช้ได้ก็ต่อเมื่อ
มีเธออยู่ข้างกาย นั่นก็เท่ากับเป็นใบประกันชีวิต โดยมีคุณเป็นคนค้ำประกันไว้
ไงล่ะ...เจ้าโง่” มายาดำแถมให้

“หลักการพื้นฐาน...หลอกให้โง่โง่แล้วเสียบกัน” การ์ตเสริม

มายามองค้อน “หลอกให้ตายใจแล้วแทงข้างหลังต่างหากล่ะคะ”

“นั่นละๆ มันก็เหมือนกัน ฮะๆๆ” การ์ตหัวเราะกลบเกลื่อน

“นอกจากไม่เหมือนแล้ว ความหมายก็เสื่อมยังไงบอกไม่ถูกอะ อ๊ะ!”
มายาเพิ่งรู้ว่าตัวเองเผลอตบมุกการ์ตทั้งๆ ที่ไม่ถูกกัน จึงรีบแยกตัวออกไปอยู่ห่างๆ
ก่อนจะพูดกับไทโรต่อ “ไม่ได้บอกว่าไม่ควรเชื่อใจนะ แต่ความไว้วางใจก็ควรไม่มี
เมื่อนั่นหน้าเบื้องหลังแบบนี้”

มายาสรุป ไทโรเข้าใจสิ่งที่เธอต้องการบอก ทว่าเขารู้ดีว่าไม่ใช่อย่างนั้น
แต่ยังไม่ทันอ้าปากพูด คิซาน่าก็ยกมือขึ้นขออนุญาตแทรก

“ไม่ว่าหรอนะถ้าจะคิดแบบนั้น แต่การที่ข้าให้กระจกคิซาน่าไป มันมี
ความหมายมากกว่านั้น พุดง่ายๆ ก็...มาพร้อมกับเงื่อนไขของอสูรมายาไงล่ะ”

ทุกคนผงะ

“ตามนั้นแหละ ข้ารู้สึกถึงการยอมรับ แถมคิวซาน่าเองก็แสดงการสวามิภักดิ์ไปก่อนหน้านี้แล้วด้วย แค่นั้นเงื่อนไขขอสูรมายาก็ครบถ้วน คนที่คิดจะแทงกันข้างหลังไม่มีทางสำเร็จเงื่อนไขได้แน่ ไม่เชื่อก็คูณี่สิ” ไทโรใช้เล็บกรีดนิ้วตัวเองจนเลือดหยดลงพื้น ทันใดนั้นวงแหวนเวทสร้างพันธะของสูรมายาก็เกิดขึ้นที่ได้เท้าของเขากับคิวซาน่า

“ตอนนี้ก็เหลือแค่กายเนื้อเท่านั้น ทันทีที่ข้าเสียกายเนื้อไปก็จะกลายเป็นอสูรมายาของไทโรทันที ในทางตรงกันข้าม ชีวิตพวกเราผูกเข้าด้วยกันแล้ว ถ้าไทโรตาย ข้าก็ตายด้วย...แค่นี้พอจะแก้ต่างเรื่องที่ข้ามอบกระจกคิวซาน่าให้ได้แล้วนะ? เพราะถ้ายัง...ข้าเองก็จนปัญญาแล้วเหมือนกัน ทั้งหมดที่ข้าทำได้ก็มีเพียงเท่านี้”

คิวซาน่าที่ไม่มีลับลมคมในนั้น เทียบได้กับสิ่งมหัศจรรย์ของโลกในสายตาของทุกคน แต่ถึงอย่างนั้นมายาเองก็ไม่คลายความระแวงสงสัยลงเลย

“ทำแบบนี้ทำไม” ในเมื่อมองแผนอีกฝ่ายไม่ออก เธอจึงต้องถามกันซึ่งๆหน้า

“ทำไมนะเธอ นี่คือการทุ่มสุดตัวของข้าไงล่ะ” คิวซาน่าคิดอย่างถึถ้วนก่อนจะตอบ แต่ก็รู้ว่าคำตอบนี้ไม่อาจทำลายความระแวงของมายาลงได้แน่ “เคยได้ยินไหม รักมากเท่าไรก็ซังมากเท่านั้น”

มายาพยักหน้ารับ

“นั่นแหละคือข้าในตอนนี ผู้หญิงที่ถูกความซังครอบงำจนยอมทิ้งทุกอย่างที่ตัวเองมีเพื่อหาทางสำเร็จโทษคนที่ทำให้ข้าต้องเป็นแบบนี้ เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ตอบว่าทำไมทำไมหรือมีเหตุผลอะไรที่ทำแบบนี้ คงตอบลำบาก เพราะข้าไม่มีเหตุผลอะไรอีกแล้ว...ไม่มีเลยสักอย่างเดียว” คิวซาน่าพูดจบก็เดินมาถึงห้องประชุมที่จะใช้พอดี

จากเดิมที่ไทโรคิดจะคัดแต่คนที่สมมอง ไม่หลงกลคำพูดของคิวซาน่าง่ายๆ เข้าไปฟัง ถึงตอนนี้เขาคิดว่าไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องทำแบบนี้กันอีกแล้ว จึง

ให้ทุกคนเข้าไปฟังพร้อมกันเลย ถึงอย่างนั้นยุ้ยกับมายาก็ยืนประกบอยู่ข้างหลัง คิวซาน่าเอาไว้

“เฮอะ ทีนี้มีอะไรก็พูดมาได้แล้ว” วาเลโอราปิดประตูห้องพร้อมกับรายมนตร์กำกับไว้อีกชั้นป้องกันทั้งคนในและคนนอก

คิวซาน่านั่งอยู่ที่หัวโต๊ะ แยกหน้ามองทุกคนที่นั่งร่วมโต๊ะ รวมไปถึงคนที่ยืนอยู่รอบนอกและบนชั้นลอย ไม่เว้นแม้แต่ยุ้ยกับมายาที่เกลียดชังเธอมากกว่าใครในห้องนี้ เธอมองแววตาและรับรู้ความรู้สึกเหล่านั้นไว้

“สิ่งที่ทำลงไปแล้วไม่อาจแก้ไขได้ ต่อให้ก็หมีนคำขอโทษก็ไม่พอ”

คิวซาน่าค้อมศีรษะลงแนบโต๊ะเพื่อขอขมาต่อทุกคน ไม่มีใครคลายการระแวดระวังลง ถึงจะอ่านไม่ออกกว่าที่เธอทำไปนั้นจริงใจแค่ไหน แต่ไม่รู้สึกว่าเป็นเพียงการแก้ตัว

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่อยากจะพูดจริงๆ หรอกใช่ไหม” ไทโรธามแทนทุกคน

คิวซาน่าแยกหน้าขึ้น สีหน้าบ่งบอกว่าเตรียมใจไว้แล้ว “ก่อนที่จะข้าจะพูดถึงเรื่องที่แฉความลับของท่านให้ทางนี้รู้ ขอพูดถึงที่มาที่ไปก่อน”

คิวซาน่าบอกกลางๆ ว่างานนี้ต้องคุยกันยาว ไทโรพยกหน้ารับ

“เทพผู้สร้างฮามานยังไม่ตาย และข้าพบเขามาแล้ว”

หลายคนสะดุ้งเฮือก

“เรื่องนี้ยืนยันได้” มายาที่รู้การเคลื่อนไหวของคิวซาน่าเอ่ยล่ำลាប់

“ส่วนใหญ่เป็นเรื่องส่วนตัว แต่สรุปเป้าหมายสำคัญได้ว่าฮามานจะทำลายโลกนี้เพื่อสร้างโลกใหม่...”

แล้วคิวซาน่าก็เล่าทุกคำพูดของฮามานให้ทุกคนรับรู้ ทั้งเรื่องที่ซ่อน ทั้งเรื่องไวเวิร์น รวมถึงการที่กานาลี กานาอินและโซฮาไปช่วยเธอไว้ ขณะที่เล่าไม่มีใครเอ่ยแทรกขึ้นมาเลยเพราะยากที่จะทำความเข้าใจและยากที่จะยอมรับความจริง

หลังจากเล่าเรื่องฮามานไปแล้ว คิวซาน่าก็หยุดพูดเหมือนเตรียมใจจะเอ่ยเรื่องต่อไป

“เหตุผลที่ข้าบอกความลับของแผนการสร้างยุคใหม่ของท่านไป ก็เพราะว่า...”

‘เล่นเอาตาสว่างเลย’

เสียงในใจซึ่งดังก้องภายในโพรงถ้ำขนาดมหึมาซึ่งอยู่ใต้ดิน

“ฮามานะฮามาน มาหลอกใช้กันได้ งั้นก็ขอตอบโต้บ้างละกัน” โลกิพูดกับตัวเอง ขยับขาข้างหนึ่งขึ้น แต่เพียงขยับตัวนิดเดียวก็เกิดแผ่นดินไหวสะเทือนเลื่อนลั่น “ซิ! ไปเองก็ไม่สะดวกชะด้วยสิ งั้นจะใช้ใครดีล่ะ”

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง โลกิก็ส่งเสียงฮึ่มในลำคอ แต่เสียงนั้นดังจนพื้นดินแตกกระแหง

“จงมานี่” โลกิพิมพ์ กลุ่มก้อนพลังงานเวทมนตร์พุ่งออกจากตัว ทะลุเพดานถ้ำและหายไป ผ่านไปสองสามนาทีที่ก้อนพลังงานนั้นก็กลับมาพร้อมกับพาบางสิ่งมาด้วย

“ที่นี่ที่ไหนวะ”

“เฮ้ยเลยกู”

“ไอ้ตัวไหนมาขัดเวลาพักผ่อนของพวกข้า ไสหัวออกมาเลยนะ”

“ง่วงจุบเจบ...”

สิ่งที่ถูกพามาคือสิ่งภูตผู้ดูแลหอคอยทมิฬนั่นเอง แต่เพราะในถ้ำมืดสนิท พวกมันจึงไม่เห็นโลกิที่อยู่ตรงหน้า โลกิอำปากแล้วพ่นสะเก็ดไฟออกมา ถึงจะเป็นสะเก็ดไฟแต่สำหรับคนอื่นแล้ว มันคือเพลิงมรณะที่เผาเมืองให้เป็นจุณได้ใบพริบตา พื้นถ้ำบางส่วนติดไฟลุกไหม้ และเมื่อพวกภูตเห็นโลกิต่างก็ซ็อกจนยืนตัวแข็งทื่อ

“เขาคีรารดแล้วอ๊ะ”

“เออ...กูด้วย”

“พวกมึงยังดี กูสิขี้แตกเลย”

“เสียบไว้ก็ไม่มีใครว่าหรอกนะ”

“เฮ้ย!” เสียงของโลกิดังปานสายฟ้าฟาด “ข้ามีงานให้พวกแกสัปดาห์แล้ว ไม่มีตัวเลือกให้หรอกนะ นอกจากจะทำเองด้วยความเต็มใจ หรืออยากโดนเข้า สะกดจนเป็นแค่ตุ๊กตาหุ่นกระบอกแบบใช้แล้วทิ้ง ถ้าตัดสินใจได้แล้วก็จงฟัง... สิ่งแรกที่พวกแกต้องทำคือไปพาเจ้าลูซิเฟอร์มา แล้วอย่าลืมเอาอัลเทมาด้วย จงรีบไปปรับปรุงหอคอยทมิฬตามแปลนที่ข้าจะส่งเข้าสู่สมองพวกแก”

เมื่อสั่งจบ โลกียิ่งเบิกตามองพวกภูตภาษาวิบัติทั้งสี่ว่าเข้าใจคำสั่งไหม

“จะ...จะลักพาตัวเจ้าลูซิเฟอร์มานะยังไม่เท่าไร แต่ลำพังพวกเราไม่มีพลัง มากพอจะดัดแปลงหอคอยทมิฬได้หรอก” เจ้าภูตใส่หมวกบอก

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ข้าจะให้พลังพวกเจ้า ใช่มั้ย...พลัง ฮ่าๆๆ”

โลกิหัวเราะอย่างบ้าคลั่งจนภูตทั้งสี่ยืนกอดกันแน่นด้วยความกลัว จากนั้นเงามืดก็แผ่ปกคลุมพวกมันจนเหมือนจุ่มลงไปในห้องโกแลต แต่เมื่อความมืดหายไป ภูตทั้งสี่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นอกจากรู้สึกถึงพลังที่เอ่อล้นขึ้นมาจนแทบระเบิด

“ไปซะ จงรีบไปทำตามบัญชาของข้า” โลกิไล่

ภูตทั้งสี่รีบพากันหายตัวไปทันที

“หากโลกินี้จะย่อยยับพังพินาศ ก็ให้มันเป็นไป และการได้เหยียบย่ำผู้ที่ทำให้โลกย่อยยับไว้ได้ฝ่าเท้าอีกที มันก็น่าลำราญเสียนี้กระไร ฮ่าๆๆ”

24

เปิดศึกใหม่:

“รอไม่ได้แล้ว เวลาของพวกเราเหลือน้อยจนมองแบบโลกสวยไม่ได้แล้ว”

พอคิวซาน่าเริ่มเรื่อง การตักยิ๊งคำถามใส่ทันที

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ?”

“โลกิ...ฮามานพูดว่าโลกิที่โลกอื่นเริ่มคืนชีพแล้ว คีกระหว่างโลกิกับมหาเทพน่าจะเป็นศึกสุดท้ายในการรวบรวมพลัง ก็หมายความว่าแผนการของฮามานเดินมาถึงจุดสุดท้ายแล้ว รอแค่การต่อสู้ครั้งสุดท้ายจบลง ไม่ว่าฝ่ายใดชนะ โลกทั้งหมดจะถูกทำลาย เพราะอย่างนั้นถึงได้บอกว่ารอไม่ได้แล้ว” คิวซาน่าตอบก่อนจะเสริมต่อ พลังสบตาไทโร

“โลกต้องการผู้นำ”

หลายคนส่งเสียงออกมาเพราะไม่เข้าใจที่คิวซาน่าพูด แต่คนที่เข้าใจอย่างไทโรหรือการตักกลับมีสีหน้าซีดเผือด

“ก็มีพร้อมแล้วไง ผู้หญิงคนนั้นดูแลโลกยุคใหม่ได้แน่” ไทโรบอก

คิวซาน่ารีบส่ายหน้า “คิดว่าข้าเกริ่นเรื่องของฮามานขึ้นมาทำไมถ้าไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่กำลังจะพูด จริงอยู่ ผู้นำของทวีปตะวันตกตอนนี้เป็นคนดีที่จะปกครองโลกยุคใหม่ได้ แต่ยังดีไม่พอที่จะทำให้โลกรอดพ้นจากฮามานได้ ท่านก็น่าจะ

เข้าใจว่าพวกเรากำลังพูดถึงอะไรกันอยู่ นี่ไม่ใช่แค่สงครามของมนุษย์ ทว่ามันคือสงครามของทุกสิ่งทุกอย่างที่ดำรงอยู่บนโลก”

คิวนาน่าพูดจบ ทุกคนก็กลืนน้ำลายดังเอือก

“สงครามปฏิวัติพระเจ้าสินะ” การ์ตมีสีหน้าตื่นเต้น และดูเป็นคนเดียวในห้องที่รู้สึกแบบนั้น

“ถ้าคิดว่าฮามานเป็นพระเจ้าก็คงใช่ แต่ไม่อยากให้คิดในแง่ศาสนาแบบนี้หรอกนะ” คิวนาน่าตอบอย่างตรงไปตรงมา

หลายคนหันไปมองไทโรเพราะเข้าใจสิ่งที่คิวนาน่าต้องการจะบอก บนโลกตอนนี้ คนที่เหมาะสมกับการเป็นผู้นำที่ต้องสู้กับสิ่งที่ยิ่งใหญ่แบบนั้นได้ ไม่ว่าในแง่คุณสมบัติหรือประสบการณ์ก็มีแค่ไทโรเท่านั้น

“เรื่องนั้นก็พอเข้าใจ แต่มันเกี่ยวอะไรกับที่ต้องไปແฉแผนลับของพวกเราด้วย” วาเลโอว์นั่งกอดอกถามอย่างวางท่า

‘ของพวกเรา...หรือ’ หลายคนคิดขณะชำเลื่องมองวาเลโอว์

“เกี่ยวสิ เพราะถ้าจะปกป้องโลกจากฮามาน เราจะต้องใช้ทุกอย่างที่มี... รวมถึงมนุษย์ด้วย” คิวนาน่าก็ม่น้ำลงเล็กน้อย สิ่งนี้อาจเป็นสิ่งที่ทำให้หลายคนไม่สบายใจ เหมือนชีวิตที่ถูกพาไปอยู่ให้ทุกที่ถูกทางแล้วโดยแลกมาด้วยเลือดเนื้อของพวกพ้อง กำลังจะถูกลากกลับไปสู่กองขยะเหมือนเดิม

“ก็เลยจะให้ข้าเป็นฮีโร่ผู้กอบกู้โลกสินะ” ไทโรพอจะเดาออกแต่แรก ซึ่งไม่อยากยอมรับเลย แต่คิวนาน่าก็พยักหน้ายืนยัน

“ไม่รู้เธอว่าข้าชอบเล่นบทตัวโกงมากกว่า” ไทโรยิ้ม

“เนื้อแท้ท่านเป็นยังไงมีหรือข้าจะไม่รู้ ถึงพยายามร้ายแค่ไหน แต่ข้าในก็ยังเป็นวิญญาณอยู่ดี”

พอคิวนาน่าตอบแบบนี้ ไทโรก็ไปต่อไม่เป็นเลย เขาได้แต่พึมพำ

“สมกับเป็นเทพจอมสดรู้จริงๆ”

“เข้าเรื่องก่อนะ ที่ข้าประกาศให้ทุกคนรู้ เพราะคิดว่าในโลกนี้คงมีแต่ข้าเท่านั้นที่จะทำให้คนพวกนั้นเชื่อได้ทันที ในฐานะที่อยู่ฝ่ายมนุษย์มาตลอด”

คิวซาน่าพูดต่อ

มายาริเบย์แทรก ยังไม่ลดความระแวง “เดี๋ยวก่อน ก็ตอนนั้นเห็นๆ อยู่ ว่าขัดขึ้นไม่ใช่หรอ”

“ก็แนอยู่แล้ว ถ้าไม่ขัดขึ้นก็ไม่สมจริงสิ เรื่องนี้ก็ต้องขอบคุณเจ้าด้วยละนะ โพลไปได้จังหวะพอดี ช่วยได้ทั้งเรื่องเพิ่มน้ำหนักในคำพูดของข้า และยังเรื่องที่ช่วยพามาถึงที่ซ่อนของไทโรได้ในทันที” คิวซาน่ายิ้ม

“โดนเข้าจนได้” มายาคอตก รู้สึกเสียหน้าที่คิดว่าเป็นคนคุมเกมมาตลอด แต่ที่แก้กลับเป็นไปตามที่คิวซาน่าต้องการทุกอย่าง

“บอกตามตรงว่าไม่วางแผนอะไรไว้ขนาดนั้นหรอก บังเอิญโชคดีมากกว่าตอนแรกแค่คิดว่าจะทำยังไงให้เจอตัวไทโรเร็วที่สุด เลยคิดได้ว่าถ้าพูดเรื่องความลับออกไปเดี๋ยวก็น่าจะต้องส่งคนไปเอาตัวข้ามาแน่ๆ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเร็วขนาดนี้หรอกนะ คิกๆ” คิวซาน่าพูดเรื่อยๆ ดูผ่อนคลาย แต่เพราะเป็นบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย เลยทำให้หลายคนยังวางตัวลำบาก

“เอาใจต่อศิลปะ เรื่องเป็นแบบนี้ไปแล้ว ก็คงทำตามแผนเดิมไม่ได้แน่” การ์ตหันไปถามไทโรที่นั่งกุมขมับ

“ใครมีความเห็นอะไรไหม”

ไม่ใช่ไทโรคิดไม่ออก แต่การเปลี่ยนแปลงกลางคันอาจเป็นเรื่องที่หลายคนรับไม่ได้ เพราะงานนี้มีทั้งเพื่อนและครอบครัวที่ต้องส่งเวไป เป็นการสูญเสียที่ปล่อยให้สูญเปล่าไม่ได้

ลูกน้องของไทโรทุกคนต่างเข้าใจเหตุผลที่ไทโรถามแบบนี้ทั้งๆ ที่ปกติตัดสินใจเองมาตลอด ว่าไทโรนึกถึงความรู้สึกของพวกเขา เมื่อส่งภาษาทางสายตาให้กันแล้ว ทุกคนจึงได้มติด้อย่างที่รู้จักนั่นเอง

“ปกป้องโลกกันเถอะครับ/ค่ะ!”

คำตอบนี้ทำให้โคเคิ วาเลโอรา เราฟฟรายย่า ต่างพยักหน้าเห็นด้วย

ไทโรทำหน้าละเหี่ย พูดเหมือนติดรำคาญ “อย่ามาบ่นกันที่หลังนะเพีย”

คิวซาน่าตบมือพร้อมกับโปรยยิ้มนางฟ้าให้ “ดีจัง แบบนี้ถือว่าคุยกัน

รู้เรื่องแล้วสินะ”

“ซิ! ไม่อยากหรอกนะ แต่มันช่วยไม่ได้สินะ” ไทโรเห็นคิวนาน่าตืออกดีใจแล้ว เขากลับรู้สึกแย่มากกว่าเดิม

“แล้วจะให้เข้าไปคุยกับทางผู้นำพรอมให้ไหม หรือว่าจะจัดการกันเอง?” คิวนาน่าถาม เพราะต้องการแสดงให้เห็นว่าเธอเข้าใจสถานการณ์ของตัวเองดีว่าไม่ใช่คนที่ฝ่ายไทโรเชื่อใจเต็มร้อย

“เดี๋ยวสิ จะรีบข้ามขึ้นไปไหน ก่อนอื่นก็ช่วยบอกแผนมาก่อนสิ” การ์ตขัดจังหวะ รู้ว่าคิวนาน่าจะลำดับแผนการที่จะใช้สู้กับฮามานเอาไว้บ้าง

“ก็...นะ ถ้าข้ามเรื่องที่ต้องดันไทโรกลับคืนสู่บัลลังก์แล้ว ก็เหลือเรื่องจัดการกับมหาเทพ”

ทุกคนนั่งตัวเกร็งขึ้นมาทันที

“ผิดคาดซะ นี้กว่าจะดึงมหาเทพมาเป็นพวกด้วยซะอีก” การ์ตทำหน้าประหลาดใจ

“ไม่ไหวหรอก นิสัยของมหาเทพเป็นประเภท...อ้า ไซ่ๆ ‘ขอให้ตัวข้ารอดคนอื่นจะฉิบหายก็ช่างหัวมัน’ ประมาदनั้นแหละ อย่างเจ้าแก่นั้นถ้ารู้เรื่องที่ฮามานจะทำละก็ มีแต่จะรีบวิ่งไปกราบเท้าขอเป็นพวกฮามานด้วยแน่ๆ” คิวนาน่าอธิบายนิสัยของมหาเทพได้ชัดเจนจนพวกไทโรนึกขำ

“ถึงจะเป็นแบบนี้ก็เถอะ แต่จะให้กำจัดเลยนี่มัน...” ไทโรมีเรื่องต้องกังวลมากกว่าเดิมอีก

“ไวยัวร์ถูกตั้งคำสั่งให้ปกป้องมหาเทพไม่ใช่เหรอ” มายาถามสิ่งที่ไทโรกังวลอยู่พอดี

“ใช่ แต่ถ้าไม่กำจัดหมา...เอ๊ย! มหาเทพซะก่อน ก็จะไม่เจอจากกับเทพอื่นๆไม่ได้สินะสิ” คิวนาน่าถอนหายใจ

‘เมื่อที่ตั้งใจพูดว่าหมาสินะ’ ทุกคนหันไปมองคิวนาน่าเป็นตาเดียว

“เปิดการเจรจา? คิดว่ามีเท่าไรหรอกที่จะดึงมาเป็นพวกเดียวกันได้” ไทโรคิดแผนสู้กับพวกเทพมาแต่แรก จึงสนใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ

“ถ้าเป็นเทพรุ่นแรกๆ คิดว่ามีไม่เยอะนักหรอก อย่าไปตั้งความหวังไว้มากจะดีกว่า แต่ที่เล็กลง ไร้คือเทพรุ่นใหม่ ยิ่งพวกที่เกิดในช่วงหลังนี้มีแนวโน้มที่ดีเลยละ จริงสิ มีอามีคัมภีร์อาร์คอยู่ใช่ไหม” คิวซาน่าหันไปถามมีอาที่กำลังหยิบคัมภีร์ที่วางขึ้นมามีอาเปิดอ่านพอดี ในนั้นรายชื่อเทพบางคนหายไปและมีรายชื่อใหม่ๆ เพิ่มขึ้นจำนวนไม่น้อย ต่างจากที่เปิดดูครั้งสุดท้าย ที่สำคัญ...ชื่อของฮามานกลับมาปรากฏในคัมภีร์แล้ว และที่สถานะของคิวซาน่าก็ระบุไว้ว่า ‘ติดพันระอสูรมายา’ อยู่ด้วย

“ขออภัยหน่อยสิ จะเอามาจดรายชื่อเทพที่พอเป็นผู้เป็นคนและคุณรู้เรื่องให้หน่อย เสร็จแล้วจะรีบคืนให้เลย”

คิวซาน่ารีบเสริมเมื่อเห็นมีอาลังเล แต่พอมีอาเห็นมายาที่ยืนอยู่ข้างหลัง คิวซาน่าพยักหน้า จึงยอมส่งให้แบบไม่ค่อยเต็มใจนัก

“รายชื่อพวกนี้อ่านแล้วก็ควรทำลายทิ้งทันทีนะ เกิดมหาเทพได้ไปมีหวังโดนล้างบางแน่” คิวซาน่าเตือนก่อนจะส่งกระดาษที่จดรายชื่อให้ไทโร

“แล้วไงต่อ” การ์ดถาม แค่นี้ยังไม่เรียกว่าแผนแน่ๆ

“ก็ไม่มี ตอนนั้นคิดไว้แค่นี้ละ เพราะถึงไม่มีไวเวรีนมาคอยกวน แต่มหาเทพก็ไม่หมูหรอกนะ ลำพังข้าเองก็ไม่มีแผนไว้สู้กับมหาเทพเลยต้องพึ่งพวกท่านแล้ว แต่ก่อนอื่น...เรามาช่วยให้ราชันคืนบัลลังก์กันก่อนเถอะ”

“ล้อเล่นใช่ไหมหนีย...”

เซโรถึงกับทุดเมื่อได้ยินเรื่องราวที่ไทโรเล่าให้ฟัง คราวนี้ไทโรเป็นฝ่ายมาหาเขาเองด้วยพลังมิติของนาเบียส ทั้งคู่นั่งคุยกันในห้องโดยมีนาเบียสยืนอยู่ตรงมุมห้องด้วยท่าที่เบื่อหน่าย

“เอ่อ...ก็อยากให้มันเป็นแค่เรื่องตลกเหมือนกัน” ไทโรเองก็ปวดหัวกับเรื่องนี้ เพราะยังมีปัญหาต้องตามแก้กันอีกเพียบ

“อย่างนี้แผนทุกอย่างก็ต้องยกเลิกสิ ไ้อ้เราอุตส่าห์คิดวิธีดีๆ ได้แล้วเหียว” เซโรเสียดาย เขาปรึกษากับเทรซจนคิดบางอย่างขึ้นมาได้ แต่ยังไม่ทันเริ่ม

ใช้ก็โดนขัดกลางลำเข้าซะแล้ว

“ไม่หรอก ถึงจะบอกว่าแผนแตก แต่ที่คิวชาน่าทำก็ช่วยให้ข้าเข้าไปควบคุมทุกอย่างได้ง่ายและเร็วขึ้น ต่างกันก็แค่...แทนที่จะได้อยู่เบื้องหลัง กลับต้องออกไปยืนหน้าเวทีแทน ส่วนทางทวีปตะวันออกก็ยังคงแผนเดิมไปนั้นแหละ” ไทโรหนักใจเรื่องนี้มากที่สุด

“แบบนี้ ถ้าเกิดสงครามขึ้น มันก็...”

“อ้อ จะไม่ใช่สงครามสองราชันแบบหุ่นกระบอกที่พวกเราควบคุมแล้ว แต่จะกลายเป็นสงครามเต็มรูปแบบทันที” ไทโรพยักหน้า

เซโรอยากจะถามว่าไทโรปล่อยให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นได้อย่างไร แต่ก็เข้าใจว่าเหตุผลที่ไทโรต้องก้มหน้ารับนั้นเป็นเพราะเรื่องปกป้องโลกจากฮามานสำคัญกว่าจริงๆ

“อีกเรื่องที่ทำให้ข้าต้องมาเอง...เซโร ในสายตาเจ้าคิดว่าในทวีปตะวันออก ใครมีฝีมือพอจะเข้าร่วมกับพวกเรารบกับพวกเทพได้บ้างไหม” ไทโรมาหากำลังรบเพิ่มนั่นเอง

เซโรพยายามกันตัวออกจากการต่อสู้อย่างบอกได้ยาก และถ้าเทียบกับพลังของพวกเทพแล้ว ก็ต่างกันมากจนหาตัวเลือกแทบไม่ได้เลย

“เช่นะ...เทพลัทธิยูธรีเซน ถึงจะยังไม่เคยเห็นตอนเอาจริงเลยสักครั้ง แต่แค่ความรู้สึกก็บอกได้ว่ารายนั้นเก่งกว่านายอีก เสียายที่ร่างกายไม่แข็งแรง ไม่อยู่ในสภาพจะไปสู้กับใครได้หรอก” เซโรไม่ได้เล่ารายละเอียดให้ฟัง เพราะคิดว่าต่อให้ร่างกายสมบูรณ์ดี แต่การชักชวนให้รบกับพวกเทพก็คงไม่เหมาะสมๆ

“แล้วนอกจากนั้นละ”

“อีกคนก็แม่ทัพรุ่งอรุณแห่งตะวันออก...ฟาฮา แต่คิดว่านาเบียสคงเล้าให้ฟังแล้วสินะ” เซโรมองไปทางนาเบียสที่เป็นหันหน้าไปทางอื่น

“ใช้การไม่ได้สินะ” ไทโรขมวดคิ้ว เพราะเหมือนโดนตัดตัวเลือกอันดับหนึ่งกับสองไปแล้ว

“ลงมาระดับล่างกว่านั้น อย่างคุณฮันซุกก็คิดว่าไม่น่าจะไหวหรอก ถึงจะแกร่งระดับเดียวกับท่านแม่ทัพบัลซิคก็เถอะ แต่เป็นพวกนักสู้ ทักษะการสู้แบบเอาตัวรอดต่ำเอามากๆ เลยละ คนอื่นๆ ก็เหมือนกัน จะว่าไถ่ดีละ...ทักษะพื้นฐานของชาวตะวันออกเหมือนกันจะไปทางเดียวกันหมด คือแกร่งเกินไปจนแตกหักได้ง่ายๆ”

ถึงเซโรจะพึมพำกับตัวเอง แต่ไทโรรู้ดีกว่าใครว่าเซโรเป็นนักวิเคราะห์ที่เก่งกาจมาก แค่เห็นครั้งเดียวก็อ่านคนคนนั้นได้ทะลุ เพราะฉะนั้นต่อให้เป็นแค่เสียงพึมพำก็ปล่อยผ่านไปไม่ได้

“แกร่งเกินไป...จนแตกหักง่ายเหรอ?”

“คือไม่มีความยืดหยุ่นในการสู้ไงละ มุ่งมั่นกับท่วงท่าวิชาของตัวเองอย่างที่สุด แต่พอเจอกับสถานการณ์ไม่คาดฝันหรือโดนเล่นทีเพลอก็จะปรับตัวตามไม่ทันจนเสียท่าเอาง่ายๆ มีสมาธิดีก็จริง แต่ถ้าเสียสมาธิเมื่อไรก็ละถึงขั้นไปต่อไม่ถูกเลย กรณีที่คู่ต่อสู้เป็นมนุษย์เหมือนกันเชื่อว่าไม่มีใครสู้ผู้ฝึกยุทธ์ของทวีปตะวันออกได้แน่ แต่กับพวกเทพ ฉันคิดว่ามันคนละกรณีกันเลยนะ” เซโรชี้แจงจนไทโรพยักหน้ารับ

“แบบนี้เอง ไม่เหมาะกับงานนั้นสิ...แะแะแะ ถ้าหากำลังรบเพิ่มจากทวีปตะวันออกไม่ได้ คึกกับพวกเทพก็...” ไทโรไม่ยอมให้เซโรคิดมากเลยไม่พูดต่อเขาเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน “อ้อ จะกลับไปด้วยกันเลยไหม”

ไทโรไม่ได้บอกว่าทำไมถึงชวนกลับดื้อๆ แต่เซโรก็เข้าใจ สถานการณ์ตอนนี้โลกคงถึงจุดจบก่อนสงครามภายในของทวีปตะวันออกสงบแน่ ระหว่างนั้นแผนการที่เคยวางไว้ก่อนหน้านี้ก็ต้องระงับไว้ก่อน แต่เซโรก็สายหน้า

“ถึงกลับไปก็ทำประโยชน์อะไรไม่ได้หรอกจริงไหม ฉันว่าฉันจะอยู่ที่นั่นต่อแล้วพยายามหาคนที่พอจะใช้เป็นกำลังรบให้หน่อยได้ แบบนี้น่าจะดีกว่า”

“ไม่จริงหรอก ระหว่างมีแกกับไม่มีแก ต่างกันคนละเรื่องเลยละ” ไทโรมองเซโรเป็นกาวสมานทุกคนไว้ เพราะรู้สึกว่าเขาเซโรไม่อยู่ กลุ่มของมายามีความตึงเครียดสูงทีเดียว แถมความสามารถด้านการวิเคราะห์ของเซโรก็มีค่า

ยิ่งกว่าอาวุธ

“ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ยังมีเรื่องค้างคากับทางนี้อยู่ อย่างน้อยก็อยากอยู่ดูให้จบ” เซโรห้วงเรื่องของเซนะมากกว่าบทสรุปสงครามภายในทวีปซะอีก

“ตามใจแกละกัน” ไทโรก็กะอยู่แล้วเซโรต้องตอบแบบนี้ เลยไม่ติดต่อ “อ้อ ผาบอกเธอชด้วย ถ้าคืนร่างได้แล้วก็รีบๆ ตามมาสมทบซะ”

ไทโรสั่งจบก็ส่งตัวเซโรกลับไปเดิ

พอเซโรหันหน้าจะกลับไปห้องก็เจอเซนะพอดี ดูจากจุดที่ยืนอยู่ คิดว่าน่าจะเห็นตอนที่เขากลับมาแน่ๆ ระหว่างที่คิดหาคำแก้ตัวอยู่ เซนะก็ยิ้มแล้วทักขึ้นก่อน

“นี่เซย์...เจ้าพวกนั้นมาอีกแล้ว”

“เจ้าพวกนั้น?” เซโรนิ่งไปนิดหนึ่ง คิดว่าเซนะจะถามเรื่องไทโรกับนาเบียสซะอีก

“ก็เจ้าพวกเด็กบ้าหัวดื้อนั่นไง” เซนะพูด น้ำเสียงเหนียวหนำ

“อ้อ! พวกมิเกะนะเหรอ เตียวพอหาข่าวหาปลาให้กินจนอิ่มแล้วก็กลับไปเองนั่นแหละ” เซโรรู้วิธีรับมือพวกมิเกะแล้ว ถึงจะรู้ว่าทำไมพวกไม่คอยเต็มอย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นหน่วยที่เก่งที่สุด ทั้งที่อีกฝ่ายก็ดูไม่ใช่พวกชอบใช้กำลังแถมยังใส่ชื่อบ้องๆ ดูน่ารักดีด้วยซ้ำ

“เหมือนเลี้ยงแมวเลยนะ” เซนะยิ้มซ้ำ

เซโรเพิ่งสังเกตว่าเซนะแต่งตัวไม่เรียบร้อยเท่าไร วันนี้เธอสวมชุดยูคาตะแบบสั้นเหนือเข่า ชายระบายด้วยลูกไม้สีขาว ถึงจะดูน่ารักเข้ากับเธอ แต่อากาศหนาวจนหิมะตกแบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพเลย คำนึงถึงสภาพร่างกายของเซนะด้วยแล้ว เซโรจึงถอดเสื้อคลุมไปคลุมไหล่ให้

“ตรงนี้ก็มิเกะอยู่ตัวหนึ่ง” เซโรถอนหายใจเบาๆ เพราะเซนะเองก็ทำให้ต้องคอยดูแลไม่ต่างจากเลี้ยงแมวเลย

ขณะที่คิดเซโรก็โดนอีกฝ่ายผลักล้มลงกับพื้น

“อ๊อย! ทำอะไรของเธอนะ” เซโรหัวกระแทกพื้น พอผงหัวขึ้นมา ปลาย

จุมพิตขึ้นกับปลายจุมพิตของเซนะที่กำลังคร่อมตัวเขาอยู่

“ฮะ...เซนะ?”

“ทำดีกับฉันแบบนี้ ชักอยากจะทำเซย์ขึ้นมาแล้วสิ”

เซนะกระซิบเสียงหวานเล่นเอาเซโรชนลุกไปทั้งตัว แถมแวตาก็ดูเอาจริงกว่าทุกครั้งด้วย

“เธอนี่บางทีก็ชอบอ้อมค้อมเหมือนกันนะ” เซโรรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังสงสัยเรื่องเมื่อกี้ อย่างเซนะ...ถ้าอยากจะทำเซย์ขึ้นมาจริงๆ คงไม่พูดแบบนี้แน่ แต่คงทู่ให้สลับแล้วลากเข้าห้องเลย

“อื๊ป! หหมดสนุกเลย” พอโดนจับได้เซนะก็ลุกขึ้น ทำหน้าเซ็งๆ

“อยากจะทำมกั้ทำได้นะ” เซโรคิดว่าน่าจะบอกเรื่องไทโรได้ส่วนหนึ่ง

“ไม่ละ สั้หรณั้ใจว่าถ้ารู้แล้วจะทำให้ลำบาก” เซนะรีบสับัดมือปฏิเสธ

‘สั้หรณั้แม่นดีแฮะ’ เซโรยิ้มเจื่อนๆ เรื่องนี้อาจเป็นอย่งที่เซนะสั้หรณั้ไว้จริงๆ นั้นแหละ

ทั้งคู่หันไปเห็นฮิคาริยืนตัวสั่น ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเห็นตอนที่เซนะจับเซโรกัดแน่ๆ

“คิดว่ายั้มีสติพอจะรับฟังคำอธิบายไหม?” เซโรชี้ไปที่ฮิคาริพลางหันไปถามเซนะ ซึ่งเจ้าตัวก็ยิ้มแ้งๆ แทนคำตอบ

หลังจากนั้นก็เป็นไปตามคาด เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้บ้านแทบแตก เซโรต้องหนีตายจากฮิคาริทั้งวันจนเธอยอมสงบลงเอง แถมยังต้องทนสายตาแปลกๆ ของทุกคนในบ้านอีกนานนับสัปดาห์

“วุ่นวายไม่รู้จบจริงๆ”

เทรซบ่นอย่งเหน้อยหน่าย หลังจากเซโรเล่าเรื่องฮามานให้ฟัง

“จะกลับไปหาไทโรตอนนี้อยหรือเปล่าครับ” เซโรถาม รู้ว่าใจจริงเทรซคงอยากไปช่วยไทโรมากกว่าแน่ๆ

“ขออ้อมคำพูดนายมาใช้ละกัน ถึงกลับไปก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก ถึงจะ

คืนร่างเดิมได้แต่พลังของฉันก็ไม่เหมาะจะสู้กับพวกเทพ แถมมันไม่จำเป็นต้องมีงานเอกสารอะไรด้วย ผลกระทบต่อมนุษย์โดยตรงมีไม่มากเหมือนมนุษย์ทำสงครามกันเองหรอก ที่ไทรโอยากให้พวกเรากลับไปก็เพื่อความสบายใจเท่านั้นแหละ”

เซโร่พอจะเข้าใจความรู้สึกแบบนั้น ที่เหมือนไม่ยอมรับสิ่งที่รู้ทั้งรู้ว่าสู้ไม่ได้ตามลำพัง

“ในทางกลับกัน พวกเราอยู่ทางนี้แรงมือทำตามแผน ถ้าพอจะหาใครมาเป็นพวกได้ก็เหมือนได้เสริมกำลังรบให้ไทรโธทางอ้อม ส่วนอีกเรื่อง...ถ้าเราจัดการสงครามภายในได้ก็จะเป็นผลดีในกรณีที่ไทรโธเอาชนะฮามาไม่ได้ จริงโหม” เทรชนำความรู้สึกส่วนตัวที่อยากกลับไปสู้ศึกร่วมกับไทรโธออกไปได้ และมองถึงผลลัพธ์ที่มีประโยชน์สูงสุดตามแบบฉบับนักจัดการมือโปร

“จะว่าไปแล้ว จะหาพวกนี้...” เซโรนึกถึงฮิคาริ ถ้าไม่นับเรื่องนิสัย เธอก็มีฝีมือสูงมาก เห็นได้จากฮันซุยไม่ยอมประมือด้วย และทายูระโดนยาในเวลาไม่ถึงสิบวินาทีทั้งที่ดูเหมือนฮิคาริอ้อมมือให้ด้วยซ้ำ ต่อให้ไม่ถึงขั้นเทพลัประยุทธ์แบบเซนะ แต่ก็เก่งเอาเรื่องทีเดียว ทว่าถึงอยากชักชวนมากแค่ไหน แต่ฮิคาริเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่เซโร่ไม่รู้จะสนทนากับด้วยยังงี้

“ฮิจิมัง” เทรชแทรกขึ้นมาเมื่อเห็นเซโร่ทำท่าจะพูดแต่จะงักไป

“เอ๋?” เซโรงุนงง

“เจ้าเด็กพวกนั้นใช้งานได้นะ” เทรชแนะนำ

“ไม่รู้สิ ถึงหลายคนบอกว่าเจ้าพวกนั้นเก่งก็เถอะ แต่จากที่เห็นก็...ว่าไงดีล่ะ” เซโร่ไม่เคยเห็นพวกมิเกะสู้เลยสักครั้ง แถมไม่รู้ถึงรัศมีของนักสู้เลยด้วยซ้ำ

“ไม่รู้สิว่าจะเป็นพวกพึ่งพาได้สินะ”

“ไม่เชิง แค่ไม่รู้สิว่าเป็นพวกที่ถนัดสู้มากกว่า” เซโรส่ายหน้านิดๆ

“เชื่อเถอะ เจ้าพวกนั้นนะของจริง รู้ใช้โหมว่าฉันจับความรู้สึกของคนที่มีพลังพิเศษได้ และเจ้าห้าคนนั้นนะ อยู่ในจำพวกที่ทำให้ฉันสะดุ้งได้เลย อีกอย่าง

คนเก่งๆ นะ ถ้าไม่เปล่งประกายจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้อย่างเซิน ก็เป็นพวก เขี้ยวลากดินที่งำประกายเอาไว้จนไม่รู้สึกละ...แบบนายไง” เทรชลงที่เซโร่ ถึงตอนนี้จะไม่มีพลังอะไร แต่ปกติเซโรมักปกปิดความสามารถที่แท้จริงเอาไว้ จนภายนอกดูเหมือนคนทั่วไป

“ถึงจะพูดแบบนั้นก็เถอะ แต่นั่นมันคนขององค์จักรพรรดิเลยนะ”

แค่คิดเซโรก็เหนื่อยแล้ว แต่เตรชกลับหัวเราะ

“อะไรกัน เจ้าทำคนนั้นเล่นง่ายกว่าองค์รัชทายาทอีกนะ เห็นว่าเป็นพวก หัวอ่อนด้วยนี่”

“ผิดแล้ว ไม่ใช่หัวอ่อน แต่โง่จนเชื่อต่างหากละ เพราะแบบนั้นแหละเลย ยิ่งลำบากใจ” เซโรส่งสารพวกมิเกละจับใจ ยิ่งตอนโดนอาวุธเกล้งนี่แทบจะร้องไห้ แทนจริงๆ

“ซึ่งสารเกินไปแล้ว มองในแง่ดี เจ้าพวกนั้นน่าจะทำงานให้ใครก็ไม่ต่าง กันหรอก” เทรชคิดว่าทางฝ่ายนั้นก็คงหลอกใช้งานเพราะความเชื่อพวกมิเกละ เหมือนกัน

“เอาเป็นว่าเรื่องนั้นพักไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้อะไรต้องสร้างแรงจูงใจให้องค์ รัชทายาทจริงไหม” เซโรยังลำบากใจอยู่ เลยเปลี่ยนหัวข้อ

“ก็ได้...เรื่ององค์รัชทายาทก็ต้องบอกว่าเป็นโชคของนายแล้วละนะ ที่เจ้าตัว มาอยู่ใกล้ๆ แบบนี้ แถมมองก็ประกอบก็พร้อมหมดแล้ว อย่าปล่อยโอกาสให้ หลุดมือไปละ” เทรชเอ่ยจบก็หุบดอกเพื่อจำศีลต่อ

วิธีการที่เซโรปรึกษากับเตรชก่อนหน้านี้ก็คือจะไม่หลอกใช้โอริว แต่จะให้ เจ้าตัวตัดสินใจเองโดยสร้างแรงจูงใจทางอ้อม ซึ่งคนที่เหมาะจะสร้างแรงจูงใจก็ ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นฮันซุนนั่นเอง หลายวันมานี้เซโรคอยหาโอกาสคุยกับฮันซุน เพื่อหาจุดร่วมของทั้งสองคน และยังแนะแบบกว้างๆ ว่า ‘จะชักชวนก็ต้องทำให้ คนคนนั้นเห็นแบบเดียวกับที่เราเห็นซะก่อน’ เพราะโอริวยังเห็นองค์จักรพรรดิ เป็นทั้งพี่ชายและคนที่น่าเคารพยกย่อง แต่เรื่องแบบนี้ไม่ใช่เปลี่ยนมุมมองได้ใน ทัณฑ์หันใด และยิ่งต้องใช้ความระมัดระวังอย่างมาก เพราะถ้าพลาด ทุกอย่าง

อาจกลับตาลปัตร ทำให้โอริวมองฮันซุยเป็นศัตรูได้ทันที

ต่อให้สำเร็จก็ยังทำให้เซโรรู้สึกแย่อยู่ดี เพราะเท่ากับเขาเป็นต้นเหตุทำให้พี่น้องต้องมาฆ่าฟันกันเอง แต่ก็อย่างที่เทรซสอนไว้

สนามรบของผู้ทรงอำนาจ ไม่มีที่ว่างให้จิตใจของมนุษย์

หลังจากคิวซานามาอยู่กับไทโรได้สามวันก็เริ่มมีการเคลื่อนไหว ซึ่งเป็นเรื่องเกินคาดนิดๆ เพราะพรอมเป็นฝ่ายมาพบไทโรด้วยตัวเอง รู้ที่อยู่ได้ยังไงนั้นก็เพราะวินส์ให้ผู้ใช้พลังจิตช่วยหาจนเจอ และตอนนี้ถึงจะไม่เห็นตัวแต่ก็คงนำกำลังมาล้อมพร้อมโจมตีทุกเมื่อแน่

“อิงโฮเล่าให้ฟังทุกอย่างแล้ว” พรอมหัวคองอิงโฮยนออกมาข้างหน้าสภาพมอมแมมและยับเยินไปทั่วตัว เขาได้ไม่ยากเลยว่าคงโดนซ้อมหนักแน่ๆ

โลกที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็มีสีหน้าไม่สบอารมณ์อย่างมาก แน่ละ เพราะเขารู้สึกผิดสังเกตมาตั้งแต่แรก แต่เพราะความเป็นเพื่อนเลยไม่ซักไซ้อะไร พอมารู้ว่าโดนหลอกใช้เลยเสียความรู้สึกมากกว่าใคร ถึงขั้นอยากหนีกลับบ้านเกิดไม่อยากรับรู้อะไรอีก แต่ไหนๆ ก็เข้ามาเกี่ยวข้องถึงขนาดนี้แล้วจึงอยากรู้เรื่องทั้งหมดก่อน

“จริงเหรอ”

พรอมถามไทโรที่ยืนทำหน้าอึดอัดเหมือนโดนบีบคอ เขาหันไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่นๆ ซึ่งไม่มีใครอยากเสนอตัว

“อะไรเหรอที่ว่าจริงนะ” ไทโรยิ้มแห้งๆ

“ไม่ต้องมาเล่นลิ้น พูดความจริงมาซะ” พรอมไม่ใช่แค่กล้าเผชิญหน้ากับไทโร แต่ยังค้นถามแบบไม่เกรงกลัวด้วย

“ถ้าอยากจะรู้ให้ได้...นั่น...เอางี้ละกัน” ไทโรหันไปพยักหน้าเรียกคิวซาน่า ซึ่งเจ้าตัวก็รอให้เรียกอยู่พอดีจึงก้าวออกมาทันที จากนั้นเขาก็เดินไปอยู่ข้างหลังคิวซาน่า “เรื่องทั้งหมดจะให้คิวซาน่าเป็นคนเล่าให้ฟัง”

“ทำไมต้องให้คนอื่นพูด ท่านเป็นราชาเงา...ไม่สิ ท่านคือราชาไทโรไม่ใช่เหรอ

ท่านเป็นผู้นำของทุกคนในที่นี้ ท่านจึงควรเป็นคนที่ต้องตอบคำถามนะ” พรอมยังไม่ยอม

ไทโรถอนหายใจเบาๆ “คิดว่าคำให้การของคนร้ายน่าเชื่อถือสักแค่ไหนกันล่ะหือ?”

พรอมอึ้ง เธอคิดอะไรยุ่งยากเกินไป และพรอมมองไปรอบๆ ตัวเห็นสีหน้าแววตาของทุกคนในที่นี้จึงเข้าใจ...เพราะทุกคนมือเปื้อนเลือดและไม่คิดจะปิดความรับผิดชอบไปให้พ้นตัว ไม่คิดแก้ตัว ฉะนั้นจึงมีเพียงคิซาน่าที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มผู้สมรู้ร่วมคิดกับไทโรซึ่งเป็นคนเดียวที่พูดเรื่องนี้ได้อย่างไม่มีข้อกังขา

ก่อนออกจากห้องไทโรหันไปมองพรอมและคนอื่นๆ ซึ่งมีแต่คนคุ่นหน้าและไวใจได้ เขาคงนึกบางอย่างก่อนจะหันไปยังมีอาซึ่งตอนนี้ใส่แต่หมวกเกราะเนื่องจากพวกพรอมมาแบบไม่แจ้งล่วงหน้า จึงไม่มีเวลาใส่ให้ครบทุกชิ้น

“อ้าว...เธอก็ด้วย”

ไทโรดึงหมวกเกราะของมืออาออกก่อนจะผลักออกไปยืนข้างๆ คิซาน่าแค่เห็นหน้ามืออา ทุกคนซึ่งเป็นฝ่ายของพรอมต่างก็อ้าปากค้างไปตามๆ กัน

“ฝากด้วยนะ” ไทโรกระซิบขณะเดินผ่านมายาไป หญิงสาวพยักหน้ารับและเข้าไปช่วยอธิบายเรื่องราวทั้งหมดเป็นคนสุดท้าย

“คิดถูกแล้วละที่ให้สามคนนั้นเป็นตัวแทน”

พอออกมาจากห้อง การ์ตก็บอกอย่างเห็นด้วยทันที

“แต่เปิดเผยตัวเจ้าหญิงมืออาตอนนี้จะดีเหรอ” วาเลโอร่ายังกังวล

“ถ้าถามว่าดีไหม ก็คงไม่ดีละมั้ง แต่เพราะอย่างนั้นเลยให้มายาคอยควบคุมสถานการณ์อีกทีไถ่ละ ถ้าเลวร้ายที่สุดก็ให้ซิลินเปลี่ยนความทรงจำทุกคนที่หลัง” ไทโรคิดว่าถ้าบอกให้รู้ที่หลังจะอุ่นไวยกว่านี้ และการที่มายาไม่ไวยไวยก็คงคิดจะใช้โอกาสนี้แสดงตัวตนของมืออาเหมือนกัน

“แล้วตัวนายล่ะ แบบนี้ดีแล้วเหรอ” วาเลโอร่าถามต่อและจ้องไทโรแบบตำหนิ

“ยังงั้นละ?”

“ก็เป้าหมายคือการให้นายคืนสู่อำนาจสูงสุดเพื่อควบคุมกำลังรบที่จะใช้สู้กับฮามานไม่ใช่หรอ?”

“ก็ใช่” ไทโรพยักหน้า

“แล้วถ้านายไม่มีส่วนร่วมเลยแบบนี้ พวกนั้นจะยอมให้นายชี้หัวตัวเองได้ไง” วาเลโอว์ารู้ตัวว่าไทโรมีทั้งลักษณะและคำพูดของผู้เฒ่า แต่เป็นคนพูดก็ชักจูงคนอื่นได้ง่ายๆ แล้ว เหมือนที่ทำต่อเธอนั่นเอง

“ชื่อสมเป็นเอลฟ์จริงๆ” การตอหนหายใจ

“ว่าไงนะ!” วาเลโอว์หันขวับมาอย่างเอาเรื่อง แต่พอการตจ้องกลับ ภาพสมัยที่โดนการตกดขี่ข่มเหงก็กลับมาหลอกหลอนอีก จึงรีบหลบทางหลบหัวไปทันที

“จะบอกอะไรให้ ไม่มีนักล่าที่ไคโนโซว์เขียวเล็บให้เหยื่อเห็นหรอกนะ ชินทำแบบนั้นเหยื่อก็รู้ตัวแล้ววิ่งหนีหมดก่อนนะสิ ไทโรทำถูกแล้วที่ไม่แสดงตัวมากนักในตอนนั้น เพราะถ้าพวกนั้นคิดว่าเขากระหายอำนาจขึ้นมา เรื่องมันจะยากขึ้นกว่าเดิม”

เจอการตสอน วาเลโอว์ก็เถียงไม่ออก ได้แต่ก้มหน้าฟังเฉยๆ เท่านั้น

“อีกอย่าง...ทั้งคิวน่า มีอา และมายา ต่างก็เป็นนักเจรจาที่ดีที่สุดที่พวกเราเคยมีเลยนะ” ไทโรเสยยะยิ้มเจ้าเล่ห์ เป็นรอยยิ้มที่ทำให้คนรอบข้างที่รู้จักเขาดีสบายใจขึ้นทันทีที่เห็น

“แล้วขึ้นทุกคนเข้าประชุมกันหมด ก็ไม่มีคนอยู่คุมเจ้าพวกนั้นนะสิ”

การตมองแบบเอือมๆ ไปทางบัลซัคกับครุซที่ยืนจ้องหน้าแบบหน้าผากชนกันอยู่ ไม่ใช่แค่นั้น ยังมีอีกหลายคนที่ย่างมีหนั้แค้นกับพวกไทโร สภาพจึงไม่ต่างอะไรกับระเบิดที่จุดชนวนไว้

“เมื่อไรจะซัดกันสักทีล่ะ”

ยุยเห็นเอาแต่จ้องกันเลยรู้สึกเบื่อๆ แต่ยังพูดไม่ทันจบไทโรก็พุ่งเข้ามาอุดปากเอาไว้

“ไฟกำลังไหม้ จะรดน้ำมันเพิ่มทำไมเล่า!” ไทโรดุข้างหูเบาๆ แต่เพราะใกล้เกินไปเลยทำให้ยุยตัวอ่อนเป็นขี้ผึ้งลนไฟไปเลย

“ข้าว่าก่อนอื่นเลย ควรดับไฟระคะของเจ้านี่ก่อนนะ” วาเลโอราเอ่ยพลางมองไทรอด้วยแวตาทะเยียดหยาม โดยมีการตียีนกอดอกพยักหน้าสนับสนุนอยู่ข้างหลัง

“ยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย!” ถึงไทรอจะร้องแก้ตัว แต่สภาพยู่ที่อยู่ใต้ม้วนเขาตอนนี้ขัดแย้งกันอย่างชัดเจน

การประมุขใช้เวลาานกว่าสิบชั่วโมง กว่าพรอมจะออกจากห้อง และ สิ้นหาทำทางก็เ็นไปตามคาด ใบหน้าไร้สีเลือด แวตาวางเปล่า ไม่มีคำถามหรือคำพูดใดๆ หลุดออกมาจากไครสักคน มีเพียงพรอมเท่านั้นที่เอ่ยสั้นๆ บอกให้ทุกคนกลับ

“ไม่ต้องห่วงหรวอก เรื่องใหญ่ขนาดนี้จะให้รับได้ทันทีเลยคงเ็นไปไม่ได้หรวอก ให้พวกนั้นได้มีเวลาคิดและปรับตัวสักหน่อยเถอะ” การิตเอ่ยขึ้นขณะมองตามหลังพรอมกับคนอื่นๆ ที่เดินคอตกกลับไป

“ก็หวังว่าจะคิดได้เร็วๆ นะ” คิวซาน่ามีสีหน้าเ็นกังวล ที่จริงอยากให้งเรื่องจบที่นี้เลย แต่พรอมขอเวลากลับไปคิดดูก่อน

“เอาละ ถึงตาพวกเรานี้ละ” ไทโรกระโดดขึ้นไปยืนอยู่บนราวระเบียงทุกคนหันมามองเขาอย่างพร้อมเพรียง

“เดี๋ยว จะทำอะไรนะ” คิวซาน่ากำลังจะถาม แต่ยุยเดินมาขวางซะก่อน

“แแกนะอยู่เฉยๆ แล้วฟังไทรอไปเถอะ” ยุยตั้งมุโยเียงกับพื้นเหมือนกันไม่ให้ไครเข้าใกล้ด้านหลังของไทรอได้เ็นอันขาด

“พี่น้องและสหายข้า” ไทโรตะโกนเสียงดังก้องแล้วยิ้มกว้าง กำมือข้างหนึ่งเท้าเอวไว้ สายลมพัดชายผ้าคลุมปลิวสะบัด

“พวกเราจะไปบุกแดนแห่งการเริ่มต้น บ้านของพวกเทพกัน!”

คิวซาน่าตกใจ คิดว่าทุกคนที่ได้ยินจะต้องแสดงความกลัวออกมา แต่

ภาพที่เห็นคือผู้คนโห่ร้องอย่างบ้าคลั่งตอบรับคำพูดของไทโร

“และสิ่งที่แน่นอนนั่นคือ...พวกเราจะแพ้”

คำพูดของไทโรทำให้หัวใจของทุกคนเต้นแรงเสมอ คิวซาน่าเจอกับตัวก็คราวนี้ เขาเพิ่งประกาศว่าตัวเองจะต้องแพ้ออกมาหน้าตาเฉย ฟังยังไงก็ไม่ใช่คำพูดปลุกใจเลยสักนิด แต่ทุกคนก็ยังฟังอย่างตั้งใจไม่หวั่นไหวเลย

“แม้พวกเราจะทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ และก้าวข้ามเรื่องที่ยากลำบากมามากมาย แต่ครั้งนี้จะเทียบกับที่พวกเราผ่านมาไม่ได้เลย ไม่ต้องพูดถึงเรื่องพลังที่ต่างกัน แคลาร์โจนตียังมองไม่เห็นทางด้วยซ้ำ” ไทโรบอกความจริงที่น่าสลดออกไป และขณะที่ความเงิบเกิดขึ้นเพียงชั่วอึดใจ เขาก็กำมือและชูขึ้นจนสุดแขน “แต่ตามมาเถอะพวกพ้องแห่งข้า ตามข้าคนนี้อาจจนถึงสุดขอบรกและสุดขอบแห่งสวรรค์ เพราะถึงมันจะเป็นความล้มเหลว แต่ข้าจะทำให้มันเป็นความล้มเหลวที่งดงามที่สุดที่พวกเจ้าจะเคยเห็น”

ไทโรพูดจบ เสียงตอบรับพร้อมเสียงย่ำเท้าและทูปหน้าอกก็ดังขึ้นอย่างพร้อมเพรียงกัน

“เฮๆ ฮ่าๆๆ” การตเองก็หัวเราะอย่างบ้าคลั่งไปแล้ว

แม้คิวซาน่าจะรู้ว่าการตเป็นคนยังไง แต่พอมาเห็นกับตาใกล้ๆ แบบนี้ก็ยังอดขนลุกไม่ได้ ถึงภายนอกจะดูปกติแค่ไหน แต่ความวิปัสสนาของเธอเห็นอ้ากั้นสามัญสำนึกไปแล้ว

“ไปเตรียมตัวซะ จากนั้นอีกหนึ่งชั่วโมงเราจะออกเดินทาง จงใช้เวลาที่เหลือให้คุ้มค่าที่สุด”

พอสั่งจบทุกคนก็แยกย้ายกันไปเตรียมตัวทันที บางคนกลับไปห้องของตัวเองโดยไม่พูดไม่จา บางคนก็รีบไปหาครอบครัว บางคนก็จับกลุ่มกับเพื่อนสนิทและพูดคุยกันเหมือนปกติ

“เดี๋ยวสิ ไม่รอกำลังรบก่อนหรือ!” คิวซาน่ารีบร้องถาม

“ก็ไม่ใช่ กำลังของข้า” ไทโรบอกพลางพยักพยัดไปทางทหารของเขา

“จะไปกรุงด้วยคนแค่นี้เนี่ยนะ เป็นไปไม่ได้หรอก” ถึงจะรีบแค่ไหน

แต่คิวซานาก็ไม่ถึงขั้นสิ้นคิดที่จะไปตายด้วยกำลังคนแค่หีบมือแบบนี้แน่

“ขี้เกียจอธิบายแฮะ การ์ต...วานทีนะ” ไทโรเกาหัวแกรกๆ แล้วเดินหนีไปหน้าตาเฉย

“อู๊ป! เจองานน่าเบื่อก็กแล้ว” การ์ตทำหน้าบอกรับไม่รับ แต่จะปฏิเสธก็ไม่ทันซะแล้ว

“จะไม่ห้ามเธอ เธอเป็นเสนานิการนะ” คิวซานาริบนามบอกการ์ต เพราะไทโรฟังการ์ตกับเทรซแค่สองคนเท่านั้น

“ห้ามทำไมล่ะ? ก็นี่ละ แผนที่ดีที่สุด” การ์ตเอียงคอสงสัย ขณะเดินไปตามทางเพื่อกลับไปเปลี่ยนชุดที่ห้องตัวเอง คิวซานาเลยต้องรีบตามหลังมาติดๆ

“ดีตรงไหนกัน เห็นๆ อยู่ว่ากำลังพากันไปตาย” คิวซานาถึงกับกุมขมับ เธอคิดว่าเข้าใจคนพวกนี้ได้แล้ว กลับกลายเป็นไม่เข้าใจอะไรเลยสักนิด

“ดีตรงได้บุกก่อนไง” การ์ตตอบที่อูๆ

“แค่นั้นนะนะ!” คิวซานาร้องเสียงหลงอย่างลืมหูลืมตา

“ซิชะ! อย่าดูถูกเรื่องเล็กน้อยเชียวนะ ไม่มีเกมไหนหรอกที่ผู้กล้าจะนอนตีพุงให้จอมมารบุกมาสู้เอง”

“ไม่เห็นเกี่ยวกันเลย!”

“บู้ๆ...ยังไม่เข้าใจอีก แก่จนสมองเลอะเลือนแล้วหรือไง”

“ว่าใครแก่ยะ!” คิวซานาทนไม่ไหวเลยตึงแก้มการ์ตเป็นการสั่งสอน

“มองไปทางไหนกันละตอนนี่” การ์ตเอ่ยคางไว้แค่นั้น

พอคิดตามได้ทัน คิวซานาก็ปล่อยมือออกจากแก้มของการ์ตด้วยความตกใจ “มหาเทพกำลังจับตาดูพวกมนุษย์ที่กำลังรวมตัวกัน”

“บั้งปอง! ถูกต้องนะละ ไทโรรู้อยู่แล้วละว่าถึงจะรวมกำลังจากแกรนด์-เซ็นทรัลก็คงไม่ต่างจากเดิมเท่าไร คนที่พอจะนับเข้าเป็นกำลังรบได้มีแค่ไม่กี่คนเท่านั้น แถมดันเคยเป็นศัตรูกันมาก่อน จะให้มาเข้าหาเข้าหามันกลายเป็นไปไม่ได้หรอก แทนที่จะเสียเวลาไปเปล่าๆ กับเรื่องแบบนั้น ลูใช้พวกนั้นดึงดูดสายตาของพวกเทพไว้จะมีประโยชน์กว่าเยอะเลยละ”

“จริงด้วย แบบนี้เท่ากับพวกเราเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระแล้ว!” คิวซาน่าเพิ่งคิดได้ ถึงกับตะลึงงันไปเลย

“แถมเป้าหมายก็มีแค่คนเดียว ไม่ได้กะยกพวกไปตีกับพวกเทพสักหน่อย” การตบอกร่วมกับเปิดประตูห้องของตัวเอง พยักหน้าให้คิวซาน่าตามเข้าไป โดยที่ตัวเองหลบไปเปลี่ยนชุดหลังม่านกัน

“ถึงจะบอกว่าจะสู้กับมหาเทพแค่คนเดียวก็เถอะ แต่ใช้จะเข้าถึงตัวได้ง่ายๆ นะ รอบตัวตาแก่นั้นมีเทพเก่งๆ อีกหลายคนทีพร้อมสู้อยู่นะ” คิวซาน่ายังไม่เห็นทางสำเร็จได้เลย

“ฮุๆ ได้สิ หรือลืมไปแล้วว่าเธอหนีไปจากพวกเราได้อย่างไร” การตบอกรวมจากหลังม่าน

คิวซาน่าอ้าปากค้างไปอีกรอบ “มะ...มายา!”

“ใช่ นั่นละสุดยอดอาวุธมหาประลัยของทางเรา มายามีทั้งเวทนิรमितและมหาเวทฝนของจักรพรรดินี สองอย่างนี้จะทำให้เรากันคนอื่นออกจากมหาเทพได้ ส่วนฉันก็จะใช้วิหαρเทพธิดาก่อวนดึงความสนใจไว้ด้วยอีกทาง ส่วนไทโรที่ได้รับเวทผู้สัจธรรมทางแคบก็จะตรงดิ่งไปสู้กับมหาเทพเลย ส่วนคนที่เหลือก็มีหน้าที่ถ่วงเวลาไว้เวรนั้นไม่ให้เข้ามายุ่งได้ แผนก็มีแค่นี้แหละ” การอธิบายจบก็เดินออกมา เธอสวมชุดเสื้อกับกางเกงขายาวรัดรูปซึ่งไม่ใช่ชุดผู้บัญชาการ แต่เป็นชุดสำหรับต่อสู้โดยเฉพาะ สะพายพาดใหญ่ที่ใช้เป็นอาวุธไว้ข้างหลัง

“เป็นไปไม่ได้ ถ้าใช้วิธีนี้สำเร็จแน่” คิวซาน่าเริ่มคิดถึงความเป็นไปไม่ได้ในแง่ดีขึ้นมาแล้ว

“ต้องขมมายาละนะ ที่ใช้วิธีนั้นบุกจนถึงตัวไทโรได้ จนถึงตอนนี้ฉันยังหาทางป้องกันไม่ได้เลย จึงคิดว่ามันน่าจะเหมาะกับสถานการณ์ตอนนั้นที่สุดแล้ว ไทโรเองก็คงคิดแบบนั้นเลยประกาศออกไป”

“จะว่าไป แบบนี้โอกาสชนะก็น่าจะมีสูงเลยนะ แต่ทำไมถึงบอกว่าจะแพ้ล่ะ?” คิวซาน่าสงสัย

“ใช่ มีโอกาสเข้าถึงตัวสูง แต่ใช้ว่าจะเอาชนะมหาเทพได้ง่ายๆ นี่ และ

ที่สำคัญ...พวกที่ต้องถ่วงเวลาไวเวรินไว้ ก็เหมือนส่งไปตายนั่นแหละ เรื่องนี้ไทรรู้อยู่ดีเลยต้องพูดไปแบบนั้น เพราะถึงชนะมหาเทพได้ แต่ความสูญเสียที่เกิดขึ้นไม่ว่ามองยังไง พวกเราก็...แพ้”

การตัดสินใจไทรรู้อยู่ดี พรรคพวกคนอื่นๆ ก็เช่นกัน ทุกคนเข้าใจดีจึงไม่มีใครคัดค้านหรือแสดงความหวาดกลัวออกมาเลย “เออละ ที่นี้ก็เข้าใจแผนแล้วใช่ไหม งานของเธอก็คือคุ้มกันไทรจนถึงที่สุด งานนี้ที่หินที่สุดก็คือแข่งกับเวลาว่าไทรจะฆ่ามหาเทพได้ก่อน หรือว่าเบี่ยงที่ขวางไวเวรินไว้จะหมดก่อนกัน...เธอพูดเองนะว่าไทรสำคัญที่สุดในแผนการปกป้องโลกจากฮามาน เพราะงั้นก็อย่าปล่อยให้ไทรเป็นอะไรไปล่ะ”

การเตรียมให้ก่อนจะเดินออกจากห้อง เหมือนสั่งเสียไว้ว่าถ้าเกิดไม่เป็นไปตามแผน คิวซาน่าจะต้องเป็นคนพาไทรหนีนั่นเอง

ไทรเองก็เตรียมตัวเสร็จแล้ว แต่ยังอยู่ในห้องและยืนสองกระจาก ไม่มี คำตอบสะท้อนอยู่ในนั้น มีเพียงสีหน้าหวาดหวั่นของตัวเองที่ไม่อาจแสดงให้ใครเห็นได้ เช่นเดียวกับตอนที่สู้กับฮาซัน ถึงจะเตรียมใจว่าสักวันการต่อสู้จะต้องมาถึง แต่เขายังไม่พร้อมจะให้มันเกิดขึ้นในเวลานี้...มันเร็วไป

“อย่ากลัวสิ นี่เป็นโอกาสดีแล้วนะ” ไทรบอกตัวเองในกระจากเพื่อสร้างความมั่นใจ “ใช่แล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัว”

ความเยือกเย็นกลับคืนสู่ใบหน้าจนยิ่งมกรู้มกริมออกมาได้ จังหวะเดียวกันประตูห้องก็ถูกเปิดออก ยุยถลาเข้ามาโสร้งซัดใหม่ให้ดู เป็นชุดสีทอง สะดุดตา เนื้อผ้าดูหนาหนานเป็นพิเศษแถมยังกระชับร่างกาย แค่มองก็รู้ว่ายุยเองก็เตรียมจะออกไปสู้ด้วย ทั้งๆ ที่ปกติไทรจะออกปากห้าม ทว่ามีเพียงครั้งนี้นี่เท่านั้นที่เขาพูดออกไปไม่ได้

“ไม่ต้องคิดมากหรอก เพราะครั้งนี้ถึงจะห้ามยังไง เขาก็จะไปด้วยอยู่ดี” ยุยยิ้ม บอกราวกับอ่านใจไทรได้

“ขอโทษนะ สุดท้ายก็เป็นแบบนี้จนได้” ไทรรู้สึกผิด ถ้าเขาใจแข็งกว่านี้

แล้วรีบไต่ขึ้นไปให้ห่างจากเขา ก็ไม่ต้องมาเจอเรื่องแบบนี้แล้วแท้ๆ

ยุยเขกหัวอีกฝ่ายอย่างแรง

“เพราะรู้อยู่แล้วนะสิถึงต้องอยู่ด้วย ก็ไทโรเป็นแบบนี้ทุกที ขึ้นปลอยไปตามลำพังเขาก็ต้องโดนทั้งอยู่ข้างหลังคนเดียวแบบครั้งนั้นอีก...ไม่เอาด้วยหรอนะ” ยุยยังจำความรู้สึกที่ต้องอยู่โดยไม่มีไทโรได้ดี มันไม่ต่างกับตายทั้งเป็นเลย

“แต่คู่ต่อสู้คราวนี้ต่างจากที่แล้วๆ มานะ” ไทโรเตือนด้วยความเป็นห่วง ยุยทุบอกแล้วยิ้มตอบ “คิดจะดูถูกเทนเซยุยคนไหนหรอ”

“มีบังอาจ ถ้าเธอว่าอย่างนั้นก็...รบกันด้วยนะ”

เป็นครั้งแรกที่ไทโรขอความช่วยเหลือ ซึ่งทำให้ยุยหน้าแดงเพราะเขิน

“ปะ...ไปกันเถอะ คนอื่นคงใกล้จะเตรียมตัวเสร็จแล้ว” ยุยรีบเปลี่ยนเรื่องและเดินนำไปที่ลาน ซึ่งวาเลโอราเตรียมใช้เป็นจุดส่งตัวด้วยเวทเคลื่อนย้าย

ตามที่คัมภีร์อาร์คะบูไว้และข้อมูลจากคิวซาน่า ทำให้รู้ว่าดินแดนแห่งการเริ่มต้นที่เป็นบ้านของเหล่าเทพนั้นอยู่ที่ไหน ซึ่งต่างจากที่คิดไว้ลิบลับ มันเป็นเกาะซึ่งอยู่บนโลกนี้เอง ต่างจากแดนสวรรค์เดิมที่ลอยอยู่บนฟ้า แต่เป็นเกาะที่มีพลังของเทพคุ้มครองอยู่จึงไม่อาจมองเห็นด้วยตาเปล่า

ระหว่างทางไทโรเจอกับมายาและคนอื่นๆ ที่มารออยู่ก่อนเพื่อซักซ้อมแผนการ โดยชินชะกับอาร์กานจะร่วมรบด้วย ซิลินุยโงที่นี้ เพราะความสามารถของเขาไม่เหมาะกับการต่อสู้ แต่มีประโยชน์อย่างสูงด้านข้อมูลข่าวสาร ไทโรเองก็ทั้งซิปุสเอาไว้ที่นี้ เนื่องจากพวกเทพรู้ชื่อจริงของมังกร ทำให้ใช้สิ่งนั้นสังหารมังกรได้ทันที

ไทโรมองชินชะกับอาร์กานอย่างคาดหวัง พลังของโลกที่ชินชะมี ถึงจะไม่สมบูรณ์แบบแต่ก็ควบคุมได้ แถมยังแกร่งเข้าขั้น และไหนจะชีวิตอมตะจากคำสาปอีก ส่วนพลังจิตห้องซังเดียวของอาร์กานก็จำเป็นสำหรับงานนี้ด้วย

“เวทโลมเลียมสามัญสำนึกของฉันใช้กับพวกเทพไม่ได้ผลนะ เพราะมันภาพลวงตาจะอยู่ได้ไม่นาน แถมเวทผู้สัจจทางแคบก็มีความเป็นไปได้ว่าจะถูกมหาเทพตรวจจับได้ก่อนถึงตัว” มายาบอกขีดความสามารถของตัวเอง ซึ่งมัน

ต่างกับตอนบุกปราสาทเทียมฟ้ามากที่สุดทีเดียว อย่างน้อยเธอก็พอรู้โครงสร้างของปราสาทเทียมฟ้าอยู่บ้าง จึงระบุเส้นทางที่สั้นที่สุดในการหาตัวไทโรได้ แต่คราวนี้ต้องไปในที่ที่ไม่เคยไปมาก่อน

“ไม่เป็นไร คิวซาน่าบอกว่าหาเทพกลัวพลังหยุดเวลา เพราะเจ้านั้นยังแก้จุดอ่อนเรื่องการเคลื่อนไหวในมิติเวลาไม่ได้ ขอเพียงเข้าไปใกล้จนอยู่ในระยะใช้ WOG ได้ก็พอแล้ว” ไทโรตอบ แต่ถึงอย่างนั้นการโจมตีมหาเทพก็ยังเต็มไปด้วยช่องโหว่ งานนี้จึงต้องหวังพึ่งดวงยิ่งกว่าครั้งใดๆ

เมื่อมองไปที่ลานก็เห็นบลัซคิกกับโคเคิร่อยู่มาก่อนแล้ว ทหารเกราะดำก็มาทันพร้อมหน้า ไม่มีใครสวมเกราะมดเหล็กไหลดำไว้ เพราะเป็นการต่อสู้ที่ต้องใช้ความคล่องตัวกับเทคนิคเฉพาะ ไม่ใช่การรบตามรูปแบบในสนามรบสังกัด การป้องกันตัวจึงไม่จำเป็น ยิ่งคู่ต่อสู้เป็นถึงเทพ จะใส่เกราะหรือไม่ใส่ก็มีค่าเท่ากัน ด้านลัทธิอสูรก็ไปกันหลายตัว ส่วนใหญ่เป็นพวกที่ติดตามโคเคิไปทุกที

การตักบิควิซาน่าเดินมาตามระเบียบ โดยมีอาเย็นทำหน้าที่อื่นๆ อยู่แถวนั้นพอดี เพราะเคื่องที่โดนทิ้งไว้ที่นั่น เนื่องจากต้องมีคนประสานงานกับฝ่ายพรม นอกจากนี้ยังจินกับเรฟฟาย่าก็มีหน้าที่อื่นๆ อยู่อีก

แต่คนที่ทำให้ไทโรแปลกใจก็คือวาเลโอรา เธอกับเอลฟ์กลุ่มหนึ่งเดินนำเข้าไปในวงแหวนเวทเคลื่อนย้าย

“ถ้าจะทดสอบวงแหวนเวทนั้น ข้าให้อเล็กจัดการแล้วละ” ไทโรวิ่งเข้าไปบอก

วาเลโอราหันกลับมาทำหน้าที่เบือนหน้า “ไม่ต้องมาห้ามเลย เห็นๆ อยู่ว่าขาดคน”

“ถึงอย่างนั้นก็ให้ท่านไปด้วยไม่ได้” ไทโรยืนยันคำเดิม หลังจากนี้โลกจะต้องเสียหายหนัก ไม่ว่าจากสงครามหรือการต่อสู้ที่รุนแรง และคนที่จะคืนสภาพของโลกนี้ได้ก็มีแต่วาเลโอราเท่านั้น เธอเป็นตัวจักรสำคัญที่สุด ซึ่งจะยอมให้เสียหายหรือชำรุดไม่ได้เด็ดขาด

“หา? คิดจะสั่งวาเลโอราคนนี้นั้นหรือ ลัญญาคาราก่อนเป็นโมฆะไปแล้ว

เพราะนั่นข้าจะทำอะไรก็เรื่องของข้า เจ้าไม่มีสิทธิ์มายุ่ง หึ! จะว่าไปนี่แค่นคราวก่อนไว้กลับมาแล้วข้าจะต้องเอาคืนแน่ เตรียมใจไว้ได้เลย” วาเลโอราก็ยังคงเป็นวาเลโอรา ถึงจะจับเข้าคอร์สวาเลเหมียวเพื่อตัดดินสัย แต่ความดีรู้นไม่ฟังใครก็แก้ไม่ได้อยู่ดี

“ใช่ ไว้กลับมาคงต้องให้การจับเข้าคอร์สลีกส์กรอบ แต่ตอนนี้...จัดการเลยนางพญา”

ไทโรเรียกนับ นางพญาก็ปรากฏตัวขึ้นทันที ใช้ยางค์รัดวาเลโอราอย่างรวดเร็วจนไม่ทันได้ขัดขึ้น

“เดินทางโดยปลอดภัยนะ ราชาชองข้า” นางพญากล่าวจบก็จมหายลงไปในพื้นพร้อมกับวาเลโอรา

“ฝากไว้ก่อนเถอะ เจ้าไทโร!” เสียงร้องอย่างเคื่องแค้นของวาเลโอราดังแว่วมาแม้จะจมลงจนมิดหัวไปแล้ว

ไทโรไม่สนใจ หันไปถอดหมวกเหล็กของเอลฟ์ตนหนึ่งออก

“ฮะ! ท่านพี่เขย เหอะๆ” เอลด้าโรน่านั่นเอง เธอปลอมตัวปะปนอยู่ในกลุ่มนักรบของเอลฟ์

“ไม่ต้องมาเหะๆ เลย” ไทโรหิ้วคโยนออกไปนอกแถว “เบี่ยงก็ของเธอ นะ ใช้กับพวกเทพไม่ได้ผลหรอก”

ไทโรเอยัดกคอก่อนที่เอลด้าจะอำปากเถียงซะอีก พลังการควบคุมของเบี่ยงก็นั้นไม่อาจใช้กับพวกเทพที่มีอำนาจเหนือกว่าได้ ซึ่งคิวซาน่าพยักหน้ายืนยันด้วยอีกคน

“แต่ว่า...”

เอลด้าทำหน้าผิดหวัง ไทโรยิ้มให้และลูบหัวอย่างเอ็นดู

“ข้าเข้าใจ การอยากทำตัวให้เป็นประโยชน์จะเป็นเรื่องดี แต่คนเราก็มีเรื่องที่ทำได้กับทำไม่ได้อยู่ อย่าฝืนเลย” ไทโรปลอบจนเอลด้าก้มหน้ายอมรับ

“ส่วนพวกนาย ยังไงก็จะไปสินะ” ไทโรหันไปมองเอลฟ์ที่เหลือซึ่งสวมเกราะอยู่

“คราวนี้เป็นการต่อสู้เพื่อปกป้องโลกไม่ใช่เหรอ นั่นเอลฟ์อย่างพวกเราจึงต้องไป”

คำตอบนั้นทำให้ไทโรสบายใจขึ้นนิดหน่อย ตอนแรกคิดว่าพอวาเลโอราไม่ได้นำแถวแล้วพวกนี้จะแตกขบวน แต่ดูเหมือนทุกคนจะไปด้วยความตั้งใจของตัวเอง

เมื่อได้เวลาทุกคนก็มากันพร้อมหน้า ไม่มีใครถอนตัวอย่างที่คาดไว้ คนที่ไม่ได้ไปส่วนใหญ่เป็นพวกที่มีหน้าที่ต้องทำและไม่ถนัดต่อสู้ อย่างเรฟฟรายย่าและเอลฟ์บางส่วน

แต่แล้วใครคนหนึ่งก็เดินมาต่อท้ายแถวเงียบๆ ทว่าไทโรทำเป็นไม่เห็นไม่ได้ จึงต้องรีบเดินเข้าไปหา

“จะทำอะไรมีทราบ” ไทโรถามเฟรินที่แต่งตัวเหมือนไปเที่ยวไม่มีผิด

“พยายามทำใจยอมรับที่ต้องหายใจร่วมกับท่านนะสิ” เฟรินตอบ มองเนินราวกับไทโรไม่มีตัวตนอยู่ตรงนั้น

“นี่ข้าน่ารังเกียจขนาดนั้นเลยหรอ!”

“อย่าดูแคลนตัวเองเยี่ยงนั้นสิ อย่างท่านไม่มีคำพอจะใช้คำว่าน่ารังเกียจหรอก”

“ขอขำดูแคลนตัวเองเถอะ!”

“โอ...ยอมรับว่าตัวเองเป็นคนน่ารังเกียจซะด้วย... همینนะ ช่วยออกไปห่างๆ ที่ ไปอยู่คนละโลกได้เลยยิ่งดี”

“ที่แท้ก็ต้องการด่าแบบนี้แต่แรกแล้วละสิ!” ไทโรโมโหจนคว้นแทบออกหู เพราะเถียงไม่เคยชนะเฟรินเลยสักที

“ข้างเป็นคนที่คิดเล็กคิดน้อยซะจริง อ๊ะ! ขอโทษเสียมารยาทไปแล้ว ดันนับท่านเป็นคนซะได้”

เฟรินก้มหัวขอโทษอย่างจริงใจ สีหน้ารู้สึกลึกซึ้งอย่างแรง และนั่นทำให้ไทโรถึงกับทชุดชนิดหมดเรี่ยวแรงที่จะมีชีวิตรอดอยู่ต่อ

‘สะ...สุดยอดไปเลยแฮะ’ ทุกคนมองเฟรินอย่างชื่นชมในหลายความหมาย

ไทรโรเลิกชักใช้เฟรินแล้ว ไม่นั่นคงโดนทำลายกำลังใจจนหมดก่อนออกศึกแน่ ในอีกแง่หนึ่ง เฟรินอาจน่ากลัวกว่ามหาเทพหรือไวเวิร์น อย่างน้อยในโลกนี้ก็คงไม่มีใครมีพลังทำลายล้างจิตใจสูงไปกว่านี้อีกแล้ว ดังนั้นตอนนี้จึงไม่มีความกลัวหลงเหลืออยู่อีกเลย...ให้วิ่งแก้ผ้าไปทำสู้กับมหาเทพยังดีกว่าทนฟังเฟรินพูดอยู่ตรงนี้

“ออกเดินทางกันเถอะ”

ไทรโรหันไปบอกคนอื่น แต่ก่อนจะก้าวเข้าไปในวงแหวนเวท เฟรินก็เอ่ยต่อ

“ขอบคุณข่าวลือที่อุตสาหไปด้วย”

“ครับๆ” ไทรโรตอบส่งๆ อย่างเบื่อน่าย ก่อนจะรีบออกเดินทางเป็นคนแรก

พิกัดสถานที่ที่ตั้งไว้เป็นเขตน้ำตื้นสูงประมาณหัวเข่า ห่างจากเกาะที่เรียกว่าดินแดนแห่งการเริ่มต้นเพียง 500 เมตร เป็นระยะที่พลังของมหาเทพตรวจจับการมาของพวกไทรโรไม่ได้ ถ้าเป็นไปตามที่คิวน่าบอก พวกเขาจะบุกจากตรงนั้นเข้าไปได้โดยไม่ต้องปะทะกับใครเลย แคมเทพนิมิตที่ดูแลเขตน่านน้ำนี้เป็นพวกแอบต่อต้านมหาเทพ คงปล่อยพวกเขาเข้าไปโดยทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นแน่

ทว่าเรื่องราวกลับไม่เป็นไปตามที่หวังไว้ ไทรโรรู้ว่าโชคของตัวเองหมดแล้วทันทีที่เห็นไวเวิร์นเหินหัดต่อออกมาที่เขา

‘โดนดักรอ! รู้ตัวก่อน ไม่สิ แค่ตามความรู้สึกมาสินะ’ ไทรโรคิดอย่างลึบสนุนง แต่ก่อนจะได้คำตอบ หมดของไวเวิร์นก็กระทบกับกระจกคิวน่าจนเกิดระเบิดเสียงดัง น้ำทะเลแหวกออกเป็นวงกว้าง แต่ไทรโรไม่ได้รับบาดเจ็บตรงไหน

คิวน่าปรากฏตัวขึ้นข้างหลังไทรโรก่อนที่คนอื่นๆ จะตามมา เมื่อถ้าคิวน่ามาเข้าไปเพียงเสี้ยววินาที เขาก็คงตายไปแล้ว เพราะไวเวิร์นโจมตีตอนเปลือย ไม่มีเวลาใช้ WOG ทันแน่

“คิวนาน่า” ไวเวิร์นจ้องคิวนาน่าก่อนจะฉีกยิ้มกว้าง ดีใจที่จะได้สู้ศึกที่
เฟียร์ร

แต่ก่อนจะลงมืออีกก็มีลำแสงพุ่งเข้าไปไไวเวิร์นจากทางด้านหลัง เมื่อ
พยายามมองเข้าไปในแสงทุกคนก็ร้องเหวอ เพราะเห็นอเล็กใช้เวทเคลื่อนย้าย
พาไไวเวิร์นไปที่อื่น

“ตามไปเร็ว!” ทุกคนที่มีหน้าที่หยุดไไวเวิร์นต่างใช้เวทเคลื่อนย้ายตาม
อเล็กไปทันที

“พวกเราแข็งแรงมือเถอะ เสียงระเบิดเมื่อกี้คงทำให้พวกมหาเทพรู้ตัวแล้ว”
คิวนาน่าบอกพลางหันไปทางมายา แต่กลับไม่เห็นตัวแล้ว

“ถ้ามายาละก็ เธอทำงานของเธอเสร็จแล้ว” การ์ตตอบขณะเดินแยกไป
เพราะต้องอยู่ห่างจากไทโรก่อนจะใช้วิหαρเทพธิดา

“ที่นั่นสินะ” ไทโรมองภูเขากลางเกาะที่ถูกทำให้เรียบเหมือนแท่นพิธี โดย
มีบันไดอยู่รอบด้าน ด้านบนซึ่งตัดเรียบมีบัลลังก์ตั้งอยู่มากมาย มองไกลๆ เห็น
รางๆ

ไทโรวิ่งตามหลังคิวนาน่าที่รู้ทางดี ข้างหลังของเขาไม่มีใครอีก งานนี้มี
เขากับคิวนาน่าแค่สองคนเท่านั้น เพราะการโจมตีอาจทำได้เพียงครั้งเดียว แต่
เนื่องจากประหารฟ้าเสียหายจากศึกที่สู้กับฮาซันจนไม่อาจเลียนแบบอาวุธที่ทรง
พลังได้อีก ไทโรจึงต้องวัดดวงด้วยไฟนอลแฟลเซอร์ เรย์เทียเท่านั้น แม้จะ
ไม่รุนแรงถึงขั้นฆ่ามหาเทพได้ทันที แต่ถ้าโจมตีซ้ำเรื่อยๆ ในห้วงเวลาสมบูรณ
แล้วละก็ ต่อให้เป็นเทพก็ไม่รอดเหมือนกัน

‘ถ้ามีเวลามากกว่านี้ละก็...ทั้งๆ ที่ฟิอกคิวิรีเอาชนะเทพได้แล้วแท้ๆ’
ยิ่งคิดก็ยิ่งเจ็บใจ แต่ไทโรก็อดคิดไม่ได้อยู่ดี

“ไม่ต้องกังวลหรอก ไม่ตายของท่านใช้กับมหาเทพได้ผลแน่ๆ มั่นใจได้
เลย” คิวนาน่ารู้ว่าไทโรกังวลอะไรอยู่ “เพราะถ้าไม่ได้ผล ข้าคงไม่เสี่ยงตายมากับ
ท่านตามลำพังแบบนี้หรอก”

คิวนาน่ายืนยันได้เพราะคำพูดของไไวเวิร์น ซึ่งนับไทโรอยู่ในระดับที่

สามารถทำร้ายเขาได้ และถ้าขนาดทำให้ไวเวิร์นเจ็บได้ กับมหาเทพเองก็ต้องทำได้เหมือนกัน

“คิวนาน่า มหาเทพเคลื่อนไหวในขณะที่หยุดเวลาไม่ได้จริงๆ ไช้โหม่” ไทโรย้ำความมั่นใจเป็นครั้งสุดท้าย

“ใช่ เจ้าแก่นั่นถึงกลัวพลังหยุดเวลามากไงละ แต่ถึงจะขยับตัวไม่ได้ ก็ยังรู้สึกตัวตามปกติละนะ”

คิวนาน่าหยุดวิ่งพลางชี้ไปที่ใครคนหนึ่งซึ่งเดินอยู่ในเมืองที่สร้างด้วยหินสีขาวทั้งหมด

“โชคดีของเราแล้ว! นั่นเทพซิมูนัส เขาเป็นผู้นำของที่นี่ เป็นรองแค่มหาเทพ แถมยังเป็นมือขวาของเจ้าแก่นั่นด้วย” คิวนาน่ากระซิบบอก ถึงจะมีเวทนิรมิตของมายาซึ่งทำให้ศัตรูมองไม่เห็น แต่ก็ยังระแวงจนต้องซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้กันอยู่ดี

“ก็แปลว่า...” ไทโรเริ่มยิ้มออก

“ถ้าเจ้านี้ไม่ได้อยู่กับมหาเทพ ก็แปลว่าตอนนี้เจ้าแก่นั่นอยู่ตามลำพังแล้ว” คิวนาน่าไม่รอช้า รีบวิ่งตรงไปยังเขารูปทรงพระมิตหน้าเรียบ

‘ไปต่อได้ เราทำได้ ไม่มีใครรู้ตัว ไวเวิร์นก็ไม่อยู่ ไม่มีอุปสรรคแล้ว’

คิวนาน่าเร่งฝีเท้าวิ่งขึ้นบันได รวากับความรู้สึกกระโจนออกไปสุดตัวแล้ว

‘อีกนิดเดียว ถ้าพ้นบันไดนี้ไปละก็...’ ไทโรเข้าใกล้ระยะที่จะใช้ WOG แล้ว

เมื่อระดับสายตาพ้นชั้นบันได ทั้งคู่เห็นเก้าอี้เรียงรายอยู่สองฟาก บนนี้ไม่มีเทพคนอื่นอยู่เลย นอกจากบัลลังก์ด้านในสุดที่มีมหาเทพนั่งพิงพนักอยู่อย่างสบายใจ

ไม่มีโอกาสใดเหมาะไปกว่านี้อีกแล้ว รวากับสวรรค์ประทานโชคมหาศาลมาให้ ไทโรวิ่งแซงคิวนาน่าขึ้นไป พร้อมกับเรียกเรอองบองออกมา

“WOG” ไทโรหยุดเวลาทันที เพียงสามก้าวต่อมาไฟนอลแฟลสเซอร์เรย์เทียก็พร้อมยิงแล้ว “ห้วงเวลาสมบูรณ์!”

ไทโรแยกร่างด้วยห้วงมิติเวลาล้อมตัวมหาเทพไว้ทุกด้าน มือของทุกร่างมีประกายแสงจากไฟนอลแฟลสเซอร์ เรย์เทียในสภาพพร้อมปล่อยออกทันที

“เอาละนะ ก้าวแรกของการปกป้องโลกใบนี้ ไฟนอลแฟลสเซอร์ เรย์เทีย!”

ทว่าทันทีที่โจมตีออกไป ไทโรก็สะท้อนไปทั่วร่าง มันเป็นปฏิกิริยาตอบสนองต่ออันตราย...ใช่แล้ว ถ้าคิดดูแล้วจะรู้ว่าทุกอย่างผิดปกติชัดๆ แต่เพราะเร่งร้อนจะเอาชนะจึงมองข้ามเรื่องง่ายๆ ไปหมด มหาเทพไม่มีทางนั่งเสนอหน้าเพียงลำพังแน่...ถ้าไม่ใช่ช่วงกับดักเอาไว้

วินาทีก่อนที่จะได้หันปล่อยไฟนอลแฟลสเซอร์ เรย์เทีย ก็เกิดแสงสีเงินลากผ่านไปมาในอากาศอย่างรวดเร็ว เพียงแค่นั้นห้วงเวลาสมบูรณ์ก็ถูกทำลายเป็นชิ้น จนร่างแยกตามมิติเวลาของไทโรหายไป พรึบตานั้นเองไทโรก็ถูกเอ็กคาลิเบอร์ของมหาเทพแทงทะลุลำตัวลึกถึงโคนดาบ บาดแผลเรียบกริบทำให้เลือดออกมาน้อยแต่สร้างความเสียหายแก่ร่างกายมาก ทั้งการหยุดเวลาและไฟนอลแฟลสเซอร์ เรย์เทียสลายไปทันที

“คะ...เคลื่อนไหวตอนหยุดเวลาได้!” ไทโรและคิซาน่าตกใจไม่แพ้กัน

“อย่างที่คุณคิดได้เลย ตอนหยุดเวลา พลังของกระจกคิซาน่าก็หยุดทำงานด้วยสินะ” มหาเทพยิ้มเยาะขณะดึงดาบออก และใช้เท้ายันไทโรกระเด็นออกไป

‘แะละสิ ไม่ทันนึกถึงเรื่องนี้มาก่อนเลย ตอนนี้น้ำพลังกระจกคิซาน่าเป็นของไทโรแล้ว การหยุดเวลาเลยกลายเป็นการปิดระบบป้องกันอัตโนมัติไปโดยไม่รู้ตัว พลดชะแล้วเรา!’ นึกเสียใจตอนนี้ก็ไม่ทันแล้ว คิซาน่าจึงรีบพุ่งเข้าไปหมายจะช่วยไทโรหนี แต่แค่ขยับปลายนิ้ว มหาเทพก็ฟาดดาบเอ็กคาลิเบอร์เฉือนปลายนิ้วของคิซาน่าจนเลือดไหล

“อยู่เฉยๆ ไปเลย ข้าจะเก็บเจ้าไว้ทรมานทีหลัง” มหาเทพสั่งพร้อมกับลุกขึ้นจากบัลลังก์ พลังที่หน้าเกรงขามแผ่ขยายไปทั่วบริเวณ

“เอาละ ส่วนแก...” มหาเทพหันไปทางไทโรพร้อมกับแทงที่แขนของเขา ดาบตัดเอ็นและกระดูกโดยไม่ต้องออกแรง ไทโรอ้าปากร้องแต่ไม่มีเสียง

“เมื่อไหร่ที่เปล่งใจสินะที่ข้าเคลื่อนไหวในมิติเวลาได้ แต่ที่จริงการที่พวกแก

ไม่ทันคิดนี่สิที่น่าแปลกใจมากกว่า คิดว่าทำไมข้าถึงหมกตัวอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไรเลย อย่างน้อยก็อาจจะเฝ้าบ้างนะ แต่ก็ไม่ได้เลย ไม่จนกระทั่งข้าฝึการเคลื่อนไหวในมิติเวลาสำเร็จ อา...โง่เขลาได้สมเป็นมนุษย์จริงๆ” มหาเทพพูดพลางแหงดาบออกไปอีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้เล็งที่ตัว เพียงปักดาบไว้บนพื้นเฉียดหูของไทโร

“แผนแก่ก็เตาได้ง่ายๆ ข้าเองก็สังหรณ์ใจเรื่องไวเวิร์นอยู่นานแล้ว เลยจับตาตลอด ตอนฮามานโผล่ออกมาและคิวซาน่าไปอยู่กับแก ข้าก็เตาได้แล้วว่าต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น เลยเตรียมตัวรออยู่ก่อนแล้ว...แต่เอาเถอะ อย่างน้อยข้าก็ชอบความใจกล้าบ้าหลุดโลกของแก เพราะฉะนั้นจะให้โอกาสครึ่งหนึ่ง” มหาเทพกลับไปนั่งบนบัลลังก์อย่างวางก้าม

“โอกาส?” ไทโรพยายามผินลูกขึ้น แต่แผลที่ได้รับสาหัสมากจนทำให้ทั้งเจ็บปวดและขยับตัวลำบาก

“หยิบดาบของข้าขึ้นมา แล้วฆ่าคิวซาน่าซะ”

มหาเทพพูดจบ หวังคู่ปากันหน้าซีด

“สมกับเป็นเจ้าแก้มจอมเจ้าเล่ห์ ไม่ยอมลงมือเองเพราะกลัวข้าจะมีอะไรซ่อนอยู่สินะ” คิวซาน่าอดขำไม่ได้ ตอนนั้นเธอไม่เหลืออะไรเลย แต่ถึงอย่างนั้นมหาเทพก็ยังระแวงหนักถึงขั้นวิตกจริต

“ข้าไม่เสี่ยงกับความเป็นไปได้เพียงน้อยนิดหรอกนะ”

คำตอบสมกับเป็นมหาเทพ

ไทโรเข้าใจสถานการณ์ตอนนี้ดี ถ้าการหยุดเวลาใช้ไม่ได้ เขาก็ไม่เหลืออะไรไว้สู้กับมหาเทพเหมือนกัน การคาดคะเนทุกอย่างผิดพลาด ที่ยังมีลมหายใจอยู่จนถึงตอนนี้ก็นับว่าโชคดีมหาศาลแล้ว เช่นนั้นแล้วต่อไปเป็นทางรอดที่คับแคบเพียงใด เขาก็ควรจะเสือกตัวเข้าไปให้ได้ และตอนนี้ทางรอดของเขาก็มีเพียงหยิบดาบเอ็กคาลิเบอร์ของมหาเทพขึ้นมา

คิวซาน่าเห็นไทโรจับดาบ ก็ถอนหายใจแบบปลงตก...ไม่แปลกอะไร ชีวิตเธอรู้ค่ามาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว แถมยังเป็นคนพาไทโรมาตายด้วยข้อมูลผิดๆ ที่

ตัวเองให้ไปอีก ความตายของเธอน่าจะเป็นการชดใช้ที่เหมาะสมแล้ว แต่ถึงจะเคยคิดเรื่องจุดจบของตัวเองบ่อยครั้ง ก็ไม่นึกเลยว่าจะต้องมาลงเอยด้วยมือของไทโร

‘ลงมือเลย แบบนี้ละดีแล้ว พอข้าตายไปก็จะกลายเป็นอสุรมายา เรื่องนี้เท่านั้นละที่มหาเทพยังไม่รู้ และมันจะเป็นบุญแก้เปลี่ยนสถานการณ์ให้พลิกกลับได้’ คิวซาน่าไม่คิดหนี เธอเดินเข้าไปหาไทโรและยื่นคอให้เอง

“จะยอมรับความตายแบบนี้จริงๆ เหรอ” ไทโรถามขณะจ่อดาบตะคอกของคิวซาน่า

“ข้ายอมรับ ลงมือเลย!” คิวซาน่าตะโกนลั่น ไร้ซึ่งความหวาดกลัวในน้ำเสียง

“ได้!”

ก่อนหिनกลิ้งไปบนพื้นดิน ก่อนจะมีก้อนอื่นๆ กลิ้งตามไป การ์ตเดินตะกอนหินก้อนเล็กๆ ตามทางอย่างเบือๆ เธอเดินมาจากชายหาดจนเข้ามาในเขตป่าของเกาะแล้ว แต่จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่เห็นเทพโผล่ออกมาให้เห็นหน้า ถึงจะบอกว่าเวทนิรมิตของมายาได้ผลเกินคาดก็เถอะ ทว่าเธอก็เปล่งรังสีสังหารออกมารุนแรงขนาดสัตว์ป่ายังตกใจเป็นลมไปทันทีที่เธอเดินผ่าน ระดับการคุกคามนั้นผิดปกติดังชัดเจน ไม่มีทางพ่นพุ่มพ่นตาพวกเทพไปได้แน่

“ผิดปกติซะะ” การ์ตมองรอบตัว ไม่รู้สึกถึงการเคลื่อนไหวอะไรเลย

‘หรือจะเป็นกับดัก ถ้าอย่างนั้นไทโรคงตกที่นั่งลำบากแน่’

การ์ตกำลังจะเปลี่ยนใจตามไทโรไป แต่ความทรงจำแย้งๆ ผุดขึ้นมาห้ามไว้ซะก่อน เรื่องที่เธอทำพลาดคราวที่ไทโรสู้กับฮาซันซึ่งเกิดขึ้นเพราะเธอไม่ทำตามแผน ครั้งนี้การ์ตไม่อยากพลาดซ้ำรอยเดิมอีก จึงตัดสินใจทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด...ถ้าเป็นกับดักอย่างที่หวัง ก็หวังว่าไทโรจะเอาตัวรอดได้

เมื่อตัดสินใจแล้ว การ์ตจึงหยิบมีดพกปาดข้อมือ ข้างแขนจุดสำคัญของร่างกายหลายแห่ง ถ้าเป็นนครธมดาบคงตายไปแล้ว แต่เธอต้องกัดฟันทน

รับความเจ็บปวดนี้ไว้ เพราะความเจ็บปวดทางร่างกายอย่างสาหัสคือเงื่อนไขการเรียกภริยาเทพธิดาออกมา นอกเหนือจากคำสาปที่ทำให้สูญเสียความรู้สึกผิดชอบชั่วดีไป

พื้นดินเปลี่ยนสภาพและก่อตัวเป็นวิหารอย่างรวดเร็ว การตั้งนั่งลงบนบัลลังก์พร้อมกับสิ่งเทวทูตมารทั้งสามของเธอให้ออกอาละวาด ป่าทั้งป่าจึงเน่าเฟะไปในพริบตา และขยายวงกว้างออกไปตามหมอกและควันที่กระจายตัวไปเร็วยิ่งกว่าคลื่นทะเล

‘จะกับดักหรือเปล่าไม่รู้ เพราะฉันถล่มมันให้ราบไปเลยละกัน’ การตัดสินใจแบบง่าย ๆ แต่แฝงไว้ด้วยความรุนแรงเช่นเคย

เธออยู่ในวิหาร จากจุดนั้นสามารถรับรู้ผ่านทางเทวทูตมารได้ทั้งหมด

“มาแล้ว!” การรับรู้ทันที เพราะมีเทวทูตมารตนหนึ่งถูกกำจัดไปแล้วอย่างรวดเร็ว ชนิดที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าโดนอะไรเข้าไป

“สี้...ไม่สิ ห้า” หญิงสาวพยายามจับสัมผัสของพวกเทพ ถึงเธอจะไม่เก่งเรื่องนี้ แต่พลังของเทพรุนแรงมากจนรู้สึกได้

แต่ก่อนที่จะพวกเทพจะเข้าถึงตัว วิหารเทพธิดาก็พังทลายลงมาเอง พวกเทพไม่เห็นการตมั่วแต่เงา เพราะเธอซ่อนตัวอยู่ใต้ดินและลบจิตของตัวเอง พอไม่เห็นตัว พวกเทพจึงแยกกันค้นหา

‘เหอะ ใครจะไปสู้ด้วย ยกพวกมากันขนาดนั้น’ การที่ไม่คิดจะปะทะด้วยตั้งแต่แรก เพราะรู้ว่าฝีมือตัวเองนั้นสู้กับเทพตัวต่อตัวก็หืดขึ้นคอแล้ว และไม่ว่าจะชนะได้หรือเปล่าด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นจึงผลุบๆ โผล่ๆ ก่อวุ่นไปเรื่อยและสร้างความเสียหายให้มากที่สุด

การตรวจจนพวกเทพห่างออกไป จึงโผล่กลับขึ้นมาบนพื้นพร้อมกับย้ายตำแหน่งไปยังที่ต่อไปทันที

‘ร่างกายสมบูรณ์พร้อม แบบนี้คงเรียกภริยาเทพธิดาได้อีกสองสามครั้ง’ การตั้งคำนวณหาจุดคุ้มทุนในการใช้งานไม้ตายของตัวเองอย่างรวดเร็ว และในไม่กี่นาทีต่อมาก็เกิดวิหารเทพธิดาขึ้นอีกบนดินแดนแห่งการเริ่มต้น แถมคราวนี้

สร้างความวุ่นวายมากกว่าเดิม เทพมากมายแตกฮือออกมาเหมือนมดถูกทำลายรัง และในจำนวนนั้นมีเทพระดับสูงใกล้เคียงกับคิวนาน่าอยู่หลายคน

‘เริ่มได้ผล’ การตียัมในใจ แผนการดูเหมือนจะไปได้สวย

‘ไปต่ออีกสักทีแล้วค่อยผ่อนคลายกัน’ การตัดสินใจถ้าเรียกวิหารเทพธิดาออกมาอีกครั้ง จะสร้างความโกลาหลขึ้นได้แน่ การก่อกวนของเธอถ่วงเวลาให้ไพโรใช้ได้ไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง ซึ่งนั่นน่าจะพอแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องเสี่ยงมากกว่านี้อีก

แต่แล้วขณะเรียกวิหารเทพธิดาครั้งที่สาม เรื่องไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น พื้นดินลอยค้ำอยู่กลางอากาศ ไม่ได้ก่อตัวขึ้นเป็นวิหาร และใครคนหนึ่งกำลังก้าวเข้ามาหาอย่างเอื่อยเฉื่อย

“ข้าคือซิมูนัส เทพผู้ปกครองดินแดน เจ้าคือหนูที่วิ่งไปวิ่งมาในบ้านของข้าสินะ” ซิมูนัสกล่าวแนะนำตัว

การตัดสินใจจะอยู่ฟัง เธอรีบหันทันทีว่ากลับก้าวเท้าไม่ออก ไม่ใช่เพราะกลัวจนควบคุมตัวเองไม่ได้ เธอควบคุมสมองของตัวเองได้ดีจนตัดขาดกับการตอบสนองต่อบางอย่างได้ด้วยซ้ำ เพราะนั่นไม่มีทางเกิดเรื่องชนิดที่ว่ากลัวจนก้าวไม่ออกแน่ๆ แต่ตอนนี้เธอขยับตัวไม่ได้ เช่นเดียวกับพวกดินที่ลอยค้ำไม่ไหวติง

“สังเกตเห็นแล้วสินะ พลังของข้าคือการหยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นข้าจึงแผ่ดินแดนแห่งนี้มานานจนนับเวลาไม่ได้ เพราะพลังของข้าหยุดทุกสิ่งบนเกาะนี้เอาไว้ให้คงสภาพเดิม ไม่ว่าจะผ่านไปนานสักแค่ไหน แต่ไม่มีวันที่จะอะไรในเกาะนี้จะเปลี่ยนไป” ซิมูนัสยื่นเอามือไขว้หลัง ยึดดอกตัวตรง สีหน้านิ่ง เพียงท่าทางอย่างนั้นก็ดูสมกับเป็นเทพมากกว่ามหาเทพหรือคิวนาน่าจะอีก

“เจอของแข็งซะแล้วสิ” การตึงกับแห่งออตก คิวนาน่าเคยบอกว่าประมุขพลังของซิมูนัสไม่ได้ แต่คาดว่าไม่ด้อยกว่ามหาเทพสักเท่าไร

“ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรผิดอยู่นะ” ซิมูนัสเห็นสีหน้าของการตแล้วก็เอ่ยขึ้น น้ำเสียงไม่ถึงกับไร้อารมณ์เสียทีเดียว แต่โทนเสียงแทบไม่ต่างกันนัก ทำให้สังเกตอารมณ์ลำบากกว่าพวกไม่แสดงความรู้สึกซะอีก

“เข้าใจผิด? อย่าบอกนะว่าท่านก็เป็นเทพที่ต่อต้านมหาเทพ”

“นั่นก็เข้าใจผิด ข้ารับใช้มหาเทพเพียงผู้เดียวเท่านั้น”

ซิมนัสส่ายหน้า ก่อนจะก้าวเข้ามาหาการัตต่อ และพอเขาขยับตัว การัตก็ขยับตัวได้ตามปกติ

‘แบบนี้เอง! พลังหยุดนิ่งของเจ้านี่สำแดงเฉพาะตอนที่เจ้าตัวไม่ได้เคลื่อนไหวสินะ’ การัตเริ่มเข้าใจ แต่พอจะขยับตัวหนี ซิมนัสก็ยื่นเหยือก

“อย่างที่ท่าน พลังของข้าอ่อนแอยิ่งนัก ถ้าขยับตัว อีกฝ่ายก็ขยับได้ ถ้าขยับวัตถุอื่น ก็จะกลายเป็นแบบนี้”

ซิมนัสเคาะนิ้วกับเศษดินที่ลอยอยู่กลางอากาศเบาๆ เพียงมันขยับจากจุดเดิม ดินทั้งหมดก็ตกลงสู่พื้นทันที

“ตัวข้านั้นไม่ชอบความรุนแรงและการสูญเสีย ที่ว่าเข้าใจผิด เพราะข้าไม่ต้องการต่อสู้ ที่มากี่เพื่อ...” ซิมนัสหยุดนิดหนึ่งเหมือนหาคำพูดเหมาะๆ “ขอเจรจา”

“พูดจริงหรือเนี่ย?” ถึงการัตจะเก่งเรื่องจับโกหก แต่กับซิมนัสนั้นเธออ่านไม่ออก เหมือนเป็นหนังสือที่เขียนไว้ด้วยภาษาที่เธอไม่รู้จัก

“คิดซะว่าโกหกก็ได้ แต่ถึงยังไงก็น่าจะลองฟังข้อเสนอก่อน”

ซิมนัสพูดพร้อมกับก้าวเท้าเข้าไปหาการัตที่ละก้าว ซึ่งนั่นทำให้การัตชักประสาทเสีย เพราะอีกฝ่ายขยับตัวเมื่อไรก็ได้ แต่พอเธอจะขยับหนีเขาก็หยุดเดิน เหมือนเด็กเล่นกันไม่มีผิด

“ก็ได้ ว่ามาสิ” การัตเดาว่าอีกฝ่ายคิดใช้การเจรจาเพื่อย้อย่างอย่าง อาจเป็นเงื่อนไขที่เขาต้องให้พลังบางอย่างก็เป็นได้ แต่คนที่ต้องการยื้อเวลาไม่ได้มีเพียงซิมนัสเท่านั้น เพราะเธอเองก็ต้องการแบบนี้เหมือนกัน

“ร่างเซียนของเจ้าคือไฮดร้าสินะ ไม่ดีเลยนะ หนึ่งในสัตว์อมตะที่มีความสามารถในการกิน อะไรก็ตามที่กินเข้าไปจะถูกทำให้หายไปอย่างถาวร แม้จะเป็นเทพอย่างข้าเองก็ไม่มีข้อยกเว้น น่ากลัว...เป็นพลังที่น่ากลัวจริงๆ” ถึงจะพูดคำว่าน่ากลัวออกมา แต่สีหน้าท่าทางของซิมนัสก็ไม่ตรงกับคำพูดเลยแม้แต่น้อย

“รู้ดีเหมือนกันนี่นา” ถึงจะมีพลังแบบนั้น แต่การตักก็ไม่อยากใช้ เพราะเธอจะไม่มีสติเวลาอยู่ในร่างเซียน

“ด้วยเหตุนี้ถึงอยากเจรจา เพราะข้าไม่อยากให้ที่นี่โดนเจ้ากิน แลกเปลี่ยนกับการที่ข้าจะไม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งกับราชาไทโร” ชิมูนส์ยื่นข้อเสนออย่างตรงไปตรงมาเกินคาด

‘ไม่แบบนี้นา หัวหมอเอาเรื่อง ฟังดูดีอยู่หรอก แต่กะจะกินหมดหน้าตักชัดๆ แค่นี้ก็รู้แล้วว่าพวกมันรู้แผนของเราหมด’

การตัดสินใจที่ซ่อนอยู่ได้ทันที เงื่อนไขง่ายๆ ที่ว่าเธอจะต้องถูกตัดออกจากเกม และถึงชิมูนส์จะอยู่ในเงื่อนไขเดียวกัน แต่หน้าที่ก็ต่างกัน เขาเปรียบเหมือนตัวสำรอง ไม่ว่าจะอยู่ในหรือนอกเงื่อนไข สถานภาพของเขาก็ไม่เปลี่ยน เพราะทางฝ่ายเทพยังมีตัวหมากอีกหลายสิบที่เคลื่อนไหวแทนได้อยู่ ในทางกลับกัน ถ้าเธอโดนตัดออกจากเกม ทางไทโรจะหมดตัวหมากทันที

“หือ? ถ้าไม่ตกลงล่ะ”

“การเจรจาก็ล้มเหลว”

ชิมูนส์ก้าวเท้าต่อ แต่การตักจับจังหวะได้จึงกระโดดถีบตัวในเสี้ยววินาทีเดียวกัน ทำให้ทั้งระยะทางได้มากขึ้นอีกหน่อย

“ดูเหมือนจะไม่ได้หวังผลจากการเจรจาลักเท่าไรเลยนี่ แถมยังพยายามเดินเข้ามาใกล้อีก แปลว่าเล็งอะไรไว้อยู่สินะ อย่างเช่น...ถ้าเตะตัวได้ จะฆ่าฉันได้ทันที”

การตีใช้ดวงตาแสนสวยจ้องอีกฝ่าย และเป็นครั้งแรกที่รอยยิ้มบางๆ บนใบหน้าของชิมูนส์หายไปฉับพลัน

“รู้ได้ยังไง ข้าไม่เคยใช้พลังนี้กับใครมาก่อนเลย”

“โหะๆ แบบนี้เอง ชอบใจนะที่บอก” การตักก็ยิ้มหวาน

“หลอกถามหรือเหอเนี่ย!” ชิมูนส์ทำตาโต

“ก็โชนะสิ ไม่ไหวๆ พวกเทพนี่ปิดหูปิดตาอยู่แต่ในกะลา โง่จนเกินเยียวยาจริงๆ ด้วย แค่ว่าสุมได้ใกล้นิดเดียวก็บอกออกมาง่ายๆ ซะแล้ว คิวซาน่ายัง

เดี๋ยวยากกว่าเยอะเลย อ๊ะๆ ไม่ได้กินหรอกจ้ะ” การตีหัวเธาก่อนจะกระโดดทิ้ง ระยะห่างอีกครั้ง แถมคราวนี้กะจังหวะได้ดีกว่าเดิม แต่ชิมูนัสกระดิกตัวนิดเดียวเธอก็ขยับตัวก่อนแล้ว

“เอาละสิ ทำหน้าเครียดไปทำไมละนั่น หรือว่า...ฉันกำลังจะพ้นระยะที่ทานใช้พลังได้” การตบุดเหงื่อใจดำ

ชิมูนัสหน้าถอดสี ระยะการใช้พลังหยุดนิ่งของชิมูนัสใช้ได้แค่นี้รำคิสามสิบเมตรเท่านั้น เกินกว่านั้นจะหลุดจากการควบคุมทันที

“แม่แต่เทพก็หนีเงื่อนไขบางอย่างไม่พ้นสินะ อย่างพลังที่ยิ่งแข็งแกร่งมากแค่ไหน ก็ยังมีเงื่อนไขการใช้งานที่ยุบยับตามหลังมาเป็นพรวน” การได้เล่นเกมอย่างสมบูรณ์แล้ว ตอนนี้เธอแทบจะอ่านใจได้แล้วว่าชิมูนัสจะขยับตัวตอนไหน

โดยรวมๆ แล้ว อย่างชิมูนัสน่าจะเรียกว่าพวกกินไก่ หรือภาษาบ้านๆ ก็คือนักต้มตุ๋นนั่นเอง สร้างภาพลักษณ์เพื่อหลอกล่อคนอื่น ใ้มาตึงๆ นั่นก็แค่การแสดง แต่ที่จริงใจร้อน และความใจร้อนรีบเร่งจะเอาชนะก็แสดงออกมาให้เห็นชัดเจน ไม่งั้นการตบุดอ่านอีกฝ่ายไม่ได้ง่ายๆ แบบนี้แน่

‘ฉลาดจริงๆ! ไม่สิ นี่ไม่ใช่แค่หัวดีหรือฉลาดแล้ว จะว่าไ้ดีละ ระบบความคิดล้ำเกินสามัญสำนึกของคนทั่วไป...ใช่ แบบนั้นเหมาะกว่า’ ชิมูนัสมองการตบุดด้วยความทึ่ง

ถึงเกมได้แล้วแต่การตบุดก็ไม่ได้คิดจะสู้ ยังใจเย็นและยึดมั่นแนวทางเดิมเอาไว้ นั่นก็คือหาทางหนีออกจากการต่อสู้ที่ไม่จำเป็น และตอนนี้ขอเพียงขยับตัวอีกครั้งเดี๋ยว เธอก็คิดว่าน่าจะพ้นระยะควบคุมของชิมูนัสแล้ว แต่ทางนั้นเองก็เหมือนจะรู้ตัวเช่นกัน จึงไม่ขยับตัวอีกเลย

“เริ่มนำเบือแล้วสิ” การตบุดสวมด้วยมือแล้วสะบัดออกไปด้านข้าง เอ๋เสียงหึ่ม “นั่นคือนางเลยดีไหมนะ”

ปลายผมที่สะบัดออกไปนั้นแวบหนึ่งกลายเป็นหัวของงู ชิมูนัสเกิดปฏิกิริยาตอบสนองทันที เขาพุ่งเข้าหาการตบุดด้วยความเร็วสูง และเป็นอีกครั้งที่ติดกับง่ายๆ ของการตบุด ใช้ว่าเธอจะทำอย่างที่พูดจริงๆ แต่ต้องการหยั่งเชิงว่า

พลังของเขาตรึงร่างเขียนของเธอได้ไหมเท่านั้น แต่การตอบสนองจนโอเวอร์นี้ก็เป็นคำตอบที่ชัดเจนแล้วว่า...หยุดไม่ได้

‘ฮ่าๆ แม่เป็นเทพก็หนีไม่พ้นการตอบสนองพื้นฐาน น่าขำจริงๆ แค่นี้โดนความกลัวที่ซ่อนอยู่ก็พุ่งใส่เหมือนสัตว์ป่าเลย’

การโต้กลับพิชิตภัย และพริตตานั่นนกษัตริย์ก็โอบเธอขึ้นไป ถ้าวิ่งไล่กันบนพื้นเธอไม่เร็วพอจะหนีเทพได้แน่ แม้จะมีร่างเขียนและแข็งแกร่งกว่าปกติซึ่งอาจอยู่ระดับเดียวกันหรือเหนือกว่าผู้ใช้พลังจิต แต่ก็ไม่ใช่ระดับที่จะสู้กับเทพได้อยู่ดี ทว่าเพราะซิมูนัสสูญเสียความเยือกเย็นทำให้เกิดความเคลื่อนไหวที่มากพอจนการตีเวลาเรียกนกตัวนี้ออกมาเพื่อพาหนีได้

‘ไปละนะจ๊ะ’ การตีที่เตรียมเผ่นหันมาส่งจูบให้ซิมูนัส ขณะพลิกตัวขึ้นนั้บนหลังของนกษัตริย์

‘หนีเหวอ! โดนหลอกอีกจนได้’ ซิมูนัสกัดฟันกรอด คิดว่าการตีจะเปล่งร่างเลยรีบเข้าไปจะจัดการ แต่จริงๆ ก็เล่นสลับตูดหนีไปแบบนี้ ตรงกันข้ามกับที่เขาคิดทุกอย่างเลย

‘ตามไปสมทบกับไทโร จะกลายเป็นไปเกาะกะหรือเปล่าล่ะ’ การตีหมดหน้าที่แล้วจึงคิดถึงก้าวต่อไป

ขณะที่บินวนอยู่รอบเกาะเพื่อดูสถานการณ์ไปด้วยและคิดว่าทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีแล้ว โลกก็พลิกกลับ ท้องฟ้าไปอยู่ข้างล่างและพื้นดินไปอยู่ด้านบน เธอสูญเสียการรับรู้แรงดึงดูด ร่างกายลอยขึ้นสู่พื้นดินเบื้องบน ด้วยความเร็วเหมือนดิ่งพสุธา พิชิตภัยหลุดมือไปเพราะแรงต้านของลม หญิงสาวกระแทกพื้นในสภาพนั้น แรงอัดมหาศาลทำให้กระดูกเสียดพร้อมกระดูกหักทั้งตัว และทันทีที่ถึงพื้น ท้องฟ้าและพื้นดินก็กลับไปอยู่ในสภาพที่มันควรจะเป็น

‘ตะ...ตะกั้มันอะไรกัน!?’ การตีตั้งคำถามกับตัวเองอย่างงุนงง พยายามขยับตัวแต่ก็สูญเสียเปล่า แล้วข้อมูลบางอย่างก็ผุดขึ้นในหัว

เทพผู้ปกครองดินแดน...นั่นคือสิ่งที่ซิมูนัสเป็น

‘อย่างนี้นี่เอง! นอกจากพลังหยุดนิ่งแล้ว เจ้านั้นยังมีพลังอย่างอื่นอยู่

ด้วย' การตีเพ็งคิดได้ ซึ่งก็แลกกับอาการบาดเจ็บสาหัส

“ไม่ไหวๆ พรึบตาเดียวก็มองทุกอย่างออกแบบนี้ เพราะเป็นเซียนหรือ
เปล่าล่ะ” ชิมูนัสก้าวเข้ามาหาการตอย่างเอื่อยเฉื่อยเช่นเคย

‘จะ...งานนอกแล้วสิเรา’ การตยิ้มแย้มๆ

“คราวนี้ไม่ปล่อยให้รอดแน่”